ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԱՌԱՋԸՆԹԱՑԻ ԼՈՒԾՈՒՄԸ

L2Q հարցադրման համակարգը

բացակայող կրթական ուղին է

SEAN GRINYER

worldeducation.online
q2l.online

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

ԻՆՉՈՒ ԵՆ ԵՐԵԽԱՆԵՐԻՆ ՊԵՏՔ L2Q ՀԱՐՑԱԴՐՄԱՆ ԳՈՐԾԻՔԱԿԱԶՄԸ 4-16

ԻՆՉՈՒ Է L2Q ՀԱՄԱԿԱՐԳԸ ԲԱՑԱԿԱՅՈՂ ԿՐԹԱԿԱՆ ՈՒՂԻՆ 17-21

L2Q ՀԱՐՑԱԴՐՄԱՆ ԳՈՐԾԻՔԱԿԱԶՄԸ

1. ԱՂԲՅՈՒՐ ԵՎ ԾԱԳՈՒՄ 22-51

2. ԱՊԱՑՈՒՅՑՆԵՐԻ ՉԱՓԱՆԻՇ 52-86

3. ԽՕՍԱՆ ԵՎ ՇԱՀ 87-116

4. ԲՆԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ՀԵՏԵՎՈՂԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ 117-148

5. ՀԱՐՑԱԴՐԵԼՈՒ ԹՈՒՅԼՏՎՈՒԹՅՈՒՆ ... 149-180

6. ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆ 181-228

7. ՆԱՐԱՏԻՎ ԵՎ ԻՐԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ 229-264

8. ՀՈԳԵԲԱՆԱԿԱՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆ 265-292

9. ԱՄԵՆՈՒՐ ԿԻՐԱՌԵԼ ՆՈՒՅՆ ՉԱՓԱՆԻՇԸ 293-321

ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԱՌԱՋԸՆԹԱՑ 322-352

ԴՈՒՔ ՉԵՔ ԿԱՐՈՂ ՍՈՎՈՐԵԼ ԱՅՆ ԲԱՆԻՑ,
ԻՆՉԸ ՉԵՔ ԿԱՐՈՂ ՏԵՍՆԵԼ

ԻՆՉՈՒ ԵՆ ԵՐԵԽԱՆԵՐԻՆ ՊԵՏՔ L2Q ՀԱՐՑԱԴՐՄԱՆ ԳՈՐԾԻՔԱԿԱԶՄԸ

ԵՐԵԽԱՆԵՐԻՆ ՏԱԼ L2Q ՀԱՐՑԱԴՐՄԱՆ ԳՈՐԾԻՔԱԿԱԶՄԸ՝ ՆՐԱՆՑ ՄԻՏՔԸ ՊԱՇՏՊԱՆԵԼՈՒ, ՍՈՎՈՐԵԼԸ ԱՌԱՋ ՄՂԵԼՈՒ, ՃՇՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆԸ ՏԱՐԲԵՐԱԿԵԼՈՒ ԵՎ ԽԱԲԵՈՒԹՅԱՆ ԿՐԿՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԿՈՏՐԵԼՈՒ ՀԱՄԱՐ

Երեխաների միտքն ու սովորելը ձևավորվում են աշխարհի միջավայրի կողմից՝ նախքան նրանք լիովին կհասկանան, թե ինչն է իրենց ձևավորում:

Ահա թե ինչու է երեխաներին պետք L2Q հարցադրման գործիքակազմը:

L2Q հարցադրման գործիքակազմը սովորական կրթական ռեսուրս չէ:

Այն աշխարհում նոր կառուցվածքային կրթական մեթոդ է, որը մշակվել է Ապացույցների գրքից և կազմակերպվել World Education Online-ի միջոցով՝ երեխաներին տալու կառուցվածքային մեթոդ՝ սովորելու, թե ինչպես հարցադրել իրական աշխարհի միջավայրը, տարբերակել ճշմարտությունը, զարգացնել անկախ մտածողություն և թույլ չտալ, որ ստեղծված ստերը ձևավորեն նրանց միտքն ու սովորելը:

L2Q հարցադրման գործիքակազմը երեխաներին չի ասում, թե ինչ մտածեն:

L2Q Հարցադրման գործիքակազմը երեխաներին տալիս է կառուցվածքային մեթոդ՝ նույն չափանիշով հարցադրելու այն, ինչ իրենց ցույց է տրվում, ներառյալ տեղեկությունը, մեծահասակներին, դպրոցները, համակարգերը, փողը, իշխանությունը, նարատիվները, վարքագիծը, հոգեբանական ազդեցությունը և իրենց իսկ ենթադրությունները:

Այն սովորեցնում է նրանց ստուգել, թե ինչն է ճշմարիտ, ճանաչել խաբեությունը, հասկանալ հոգեբանական ազդեցությունը և ամենուր կիրառել նույն չափանիշը:

Սա միայն ավելի շատ տեղեկություն սովորելու մասին չէ:

Խոսքը երեխաներին գործիքներ տալու մասին է՝ աշխարհի միջավայրը հարցադրելու համար, նախքան ստեղծված ստերը, կրկնվող նարատիվները, զգացմունքային ազդեցությունը, վախը, իշխանությունը, լռությունը, կախվածությունն ու խաբեությունը կձևավորեն աշխարհի վերաբերյալ նրանց ընկալումը:

Երբ երեխաներին չեն սովորեցնում, թե ինչպես պատշաճ կերպով հարցադրել, նրանց միտքը մնում է անպաշտպան այն ամենի առաջ, ինչը կրկնվում, պաշտպանվում, թաքցվում, նորմալացվում և ներկայացվում է որպես ճշմարտություն:

Ստեղծված ստերը երեխաներին միայն չեն մոլորեցնում:

Դրանք ազդում են այն բանի վրա, թե երեխաներն ինչպես են տեսնում, սովորում, մտածում, վստահում, հասկանում և արձագանքում իրենց շրջապատող աշխարհին:

ՀՈԳԵԲԱՆԱԿԱՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ԵՐԵԽԱՆԵՐԻ ՄԻՏՔԸ

Հոգեբանական ազդեցությունը L2Q Հարցադրման գործիքակազմի ամենակարևոր մասերից մեկն է:

Հոգեբանական ազդեցությունը կարևոր է, քանի որ խաբեությունը գործում է մտքի միջոցով՝ նախքան երեխաները կունենան այն ճանաչելու գործիքները:

Այն, ինչ կրկնվում, պարգևատրվում, վախ է առաջացնում, թաքցվում, նորմալացվում, պաշտպանվում կամ ներկայացվում է որպես ճշմարտություն, ձևավորում է երեխաների ընկալումը, սովորելը, վստահությունը, ըմբռնումն ու վարքագիծը:

Երեխաներին պետք է տալ գործիքներ՝ հարցադրելու, թե ինչպես են տեղեկությունը, պատմությունները, համակարգերը, իշխանությունը, վախը, ճնշումը, պարգևը, պատիժը, լռությունը, կրկնությունն ու զգացմունքային ազդեցությունը ազդում նրանց մտքի վրա:

Երբ երեխաները սովորում են հարցադրել հոգեբանական ազդեցությունը, նրանք սկսում են հասկանալ, թե ինչպես է աշխարհի միջավայրը մարդկանց ձևավորում ներսից:

Այդ ըմբռնումը պաշտպանում է նրանց միտքը:

Այն առաջ է մղում սովորելը:

Այն զարգացնում է անկախ մտածողությունը:

Այն երեխաներին տալիս է ճշմարտությունը տարբերակելու կարողություն:

Այն վերացնում է խաբեությունը որպես երեխաների մտքով անցնող վերահսկող ուղի, քանի որ ստեղծված ստերը հարցադրվում, ստուգվում և բացահայտվում են՝ ընդունվելու, կրկնվելու և ժառանգվելու փոխարեն:

ՀՈԳԵԿԱՆ ԲԱՐԵԿԵՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ԽԱԲԵՈՒԹՅԱՆ ՎԵՐԱՑՈՒՄԸ

Խաբեությունը միայն չի թաքցնում ճշմարտությունը:

Այն ազդում է այն բանի վրա, թե երեխաներն ինչպես են զգում, մտածում, վստահում, սովորում և տեսնում աշխարհը:

Երբ երեխաները շրջապատված են ստեղծված ստերով, կրկնվող նարատիվներով, վախով, լռությամբ, զգացմունքային ազդեցությամբ, ճնշմամբ, իշխանությամբ և խաբեությամբ, աշխարհը ներկայացվում է ավելի մութ, ավելի շփոթեցնող, ավելի սպառնալից և ավելի անհույս, քան իրականում պետք է լինի:

Դա ազդում է երեխաների մտքի վրա:

Դա ազդում է նրանց սովորելու վրա:

Դա ազդում է աշխարհը հասկանալու նրանց վստահության վրա:

Դա ազդում է ճշմարիտ բանին վստահելու նրանց կարողության վրա:

Ահա թե ինչու է L2Q Հարցադրման գործիքակազմը կենտրոնական նշանակություն ունենում երեխաների միտքը

պաշտպանելու, սովորելը ուժեղացնելու և կրթության միջոցով հոգեկան բարեկեցությունը բարելավելու համար:

Երբ երեխաներին տրվում են պատշաճ կերպով հարցադրելու գործիքները, խաբեությունը սկսում է կորցնել նրանց ընկալման վրա ունեցած իր ազդեցությունը:

Ստեղծված ստերը ներծծվելու փոխարեն հարցադրվում են:

Վախի վրա հիմնված նարատիվները կրկնվելու փոխարեն ստուգվում են:

Իշխանությունը կուրորեն ընդունվելու փոխարեն քննվում է:

Զգացմունքային ազդեցությունը ճանաչվում է՝ նրանց մտածողությունը վերահսկելու փոխարեն:

Լռությունը հարցադրվում է՝ թաքնված վնասին շարունակվելու հնարավորություն տալու փոխարեն:

Երեխաները մենակ չեն թողնվում մի աշխարհում, որը հասկանալ նրանց չեն սովորեցրել:

Նրանց տրվում է կառուցվածքային մեթոդ՝ հարցադրելու, թե ինչն է ձևավորում իրենց միտքը:

Նրանց տրվում է ճշմարտությունը ստեղծված ստերից առանձնացնելու ուղի:

Նրանց տրվում է աշխարհն ավելի հստակ տեսնելու ուղի՝ միայն այն ավելի մութ տարբերակը տեսնելու փոխարեն, որը ստեղծվել է խաբեության, վախի, նարատիվների, լռության և հոգեբանական ազդեցության միջոցով:

Երբ խաբեությունը հեռացվում է երեխաների ըմբռնումից, աշխարհը պարտադիր չէ, որ անհույս, շփոթեցնող կամ մութ

թվա:

Երեխաները սկսում են տեսնել, որ խնդիրները ստեղծվում, կրկնվում, պաշտպանվում և շարունակվում են վարքագծի, համակարգերի, խթանների, լռության, նարատիվների և L2Q կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված հարցադրման ուղու բացակայության միջոցով:

Սա նշանակում է, որ աշխարհը դառնում է մի բան, որը նրանք հարցադրում են, հասկանում, որից սովորում են և օգնում բարելավել:

Սա ուժեղացնում է հոգեկան բարեկեցությունը, քանի որ երեխաներն այլևս պարզապես չեն կլանում աշխարհի ծանրությունը:

Նրանք սովորում են, թե ինչպես հասկանալ այն:

Նրանք սովորում են, թե ինչպես հարցադրել այն:

Նրանք սովորում են, թե ինչպես տեսնել, թե ինչն է ճշմարիտ:

Նրանք սովորում են, թե ինչպես զարգացնել անկախ մտածողություն:

Երեխաներին L2Q Հարցադրման գործիքակազմը տալը պաշտպանում է նրանց միտքը՝ տալով աշխարհի վերաբերյալ իրենց ընկալումից խաբեությունը հեռացնելու մեթոդը:

Երբ խաբեությունը կորցնում է երեխաների մտքով անցնող իր ուղին, վախը, շփոթությունը, կեղծ մթությունը և կրկնվող նարատիվները կորցնում են իրականությունը երեխաների տեսնելու ձևը ձևավորելու իրենց ուժը:

ԼՌՈՒԹՅԱՆԸ, ՓՈՂԻՆ ԵՎ ԽԱԲԵՈՒԹՅՈՒՆԸ ՊԱՇՏՊԱՆՈՂ ՄԵԽԱՆԻԶՄԻՆ ՀԱՐՑԱԴՐՈՒՄ

Երեխաներին L2Q հարցադրման գործիքակազմը պետք է նաև այն պատճառով, որ խաբեությունը պաշտպանվում է լռությամբ:

Լռությունը դատարկ չէ:

Լռությունը պաշտպանում է այն, ինչը չի հարցադրվում:

Լռությունը պաշտպանում է այն, ինչը մարդիկ վախենում են ասել:

Լռությունը պաշտպանում է այն, ինչը համակարգերը չեն ուզում բացահայտված տեսնել:

Լռությունը պաշտպանում է այն, ինչը փողը, կախվածությունը, աշխատանքը, դիրքը, հեղինակությունը, իշխանությունն ու վախը պահում են թաքնված:

Սա կարևոր է, քանի որ երեխաները կրթվում են մի աշխարհում, որտեղ լռությունն արդեն գործում է:

Նրանց ուսուցանում են մեծահասակներ, որոնք իրենք են ուսուցանվել, վերապատրաստվել, վարձատրվել և տեղավորվել մի համակարգում, որտեղ իրենց դերը տեղեկությունը դասավանդել, փոխանցել, կրկնել և գնահատելն է այն համակարգի ներսում, որով իրենք կրթվել են:

Սա չի նշանակում, որ ուսուցիչները վատ մարդիկ են:

Սա նշանակում է, որ կրթությունն ինքն էլ գտնվում է նույն

աշխարհի միջավայրում, որը L2Q-ը երեխաներին սովորեցնում է հարցադրել:

Ներկայիս կրթությունը երեխաներին պատշաճ կերպով չի սովորեցնում հարցադրել լռության հետևում գործող մեխանիզմը:

Այն երեխաներին պատշաճ կերպով չի սովորեցնում հարցնել, թե փողն ինչ է պաշտպանում, կախվածությունն ինչ է վերահսկում, աշխատանքն ինչ է պահանջում, իշխանությունն ինչ է կանխում, հեղինակությունն ինչ է թաքցնում, վախն ինչ է լռեցնում, խթաններն ինչ են ձևավորում և համակարգերն ինչին են թույլ տալիս շարունակվել:

Երբ երեխաներին չեն սովորեցնում հարցադրել լռությունը, նրանք սովորում են ընդունել աշխարհն այնպես, ինչպես այն իրենց ցույց է տրվում:

Նրանք սովորում են այն, ինչ կրկնվում է, բայց ոչ այն, ինչ թաքցվում է:

Նրանք սովորում են այն, ինչ հավանության է արժանանում, բայց ոչ այն, ինչ պաշտպանվում է:

Նրանք սովորում են այն, ինչ ուսուցանվում է, բայց ոչ այն, ինչից խուսափում են:

Նրանք սովորում են գործել աշխարհի միջավայրի ներսում՝ չհասկանալով այն մեխանիզմը, որը տեղում է պահում ստեղծված ստերը, խաբեությունը, վախը, կախվածությունն ու կրկնվող օրինաչափությունները:

L2Q Հարցադրման գործիքակազմը երեխաներին տալիս է այդ մեխանիզմը հարցադրելու մեթոդը:

Այն սովորեցնում է նրանց հարցնել .

Ի՞նչը չի ասվում:

Ինչո՞ւ այն չի ասվում:

Ո՞վ է շահում լռությունից:

Ի՞նչ է պաշտպանում փողը:

Ի՞նչ է վերահսկում կախվածությունը:

Ի՞նչ է կանխում վախը:

Ի՞նչ հարցադրելուց է իշխանությունը կանգնեցնում մարդկանց:

Ի՞նչ կրկնվող օրինաչափություն է շարունակվում, որովհետև մարդիկ լուռ են մնում:

Ահա թե ինչու է լռությունը հարցադրելը էական՝ երեխաների միտքը պաշտպանելու և նրանց սովորելը առաջ մղելու համար:

Երբ երեխաները սովորում են հարցադրել լռությունը, նրանք սկսում են տեսնել, թե ինչ է թաքնված կրթության, համակարգերի, իշխանության, նարատիվների, փողի և կրկնվող վարքագծի մակերեսի հետևում:

Երբ նրանք տեսնում են, թե լռությունն ինչ է պաշտպանում, սկսում են հասկանալ խաբեության հետևում գործող մեխանիզմը:

Երբ նրանք հասկանում են խաբեության հետևում գործող մեխանիզմը, զարգանում է անկախ մտածողությունը:

Երբ զարգանում է անկախ մտածողությունը, ստեղծված ստերը կորցնում են երեխաների մտքով անցնող իրենց ուղին:

Այսպես է L2Q հարցադրման գործիքակազմը երեխաներին տալիս աշխարհի վերաբերյալ իրենց ընկալումից խաբեությունը հեռացնելու մեթոդը:

Այն նրանց տալիս է հարցադրելու կարողություն՝ այն, ինչ ցույց է տրվում, ինչ թաքցվում է, ինչ պաշտպանվում է, ինչ կրկնվում է, ինչի համար վճարվում է, ինչից վախենում են, ինչ լռեցվում է և ինչ ներկայացվում է որպես ճշմարտություն:

Սա կենտրոնական նշանակություն ունի կրթությունը բարելավելու համար, քանի որ կրթությունը չի կարող բարելավվել, քանի դեռ երեխաներին սովորեցնում է կրկնել տեղեկությունը՝ առանց նրանց սովորեցնելու հարցադրել իրենց շրջապատող աշխարհի միջավայրը ձևավորող լռությունը, փողը, կախվածությունը, խթաններն ու իշխանությունը:

ԻՆՉՈՒ Է ՍԱ ԿԵՆՏՐՈՆԱԿԱՆ Q2L-Ի ԵՎ YOUNG QUESTIONERS-Ի ՀԱՄԱՐ

Սա կենտրոնական նշանակություն ունի Q2L-ի և Young Questioners-ի համար:

Երեխաներին անվտանգ կերպով հասնում են ծնողների, ուսուցիչների, խնամողների, դպրոցների, կրթական միջավայրերի և պատասխանատու մեծահասակների միջոցով, որպեսզի նրանք ստանան պատշաճ կերպով հարցադրելու, իրական աշխարհի միջավայրից սովորելու և անկախ մտածողություն զարգացնելու գործիքները՝ նախքան նույն աշխարհը նրանց ձևավորի այնպես, որ նրանք կրկնեն այն:

Դերը երեխաներին ասելը չէ, թե ինչ մտածեն:

Դերը երեխաներին L2Q մեթոդը տալն է, որպեսզի նրանք հարցադրեն, տեսնեն, հասկանան, տարբերակեն ճշմարտությունը, պաշտպանեն իրենց միտքը, առաջ մղեն սովորելը և սովորեն իրական աշխարհի միջավայրից:

Երեխաները միայն մեծահասակներից չեն սովորում:

Երեխաները սովորում են այլ երեխաներից:

Նրանք դիտարկում են միմյանց:

Նրանք ազդում են միմյանց վրա:

Նրանք կիսվում են գաղափարներով, վարքագծով, սովորություններով, հետաքրքրություններով, ըմբռնումով և մտածելու ձևերով:

Երբ երեխաների մեջ զարգանում է հարցադրումը, այն տարածվում է երեխայից երեխա:

Երբ երեխաների մեջ զարգանում է ըմբռնումը, այն տարածվում է երեխայից երեխա:

Երբ երեխաների մեջ զարգանում է անկախ մտածողությունը, այն տարածվում է երեխայից երեխա:

Հարցադրել սովորող երեխաներն օգնում են մյուս երեխաներին սովորել հարցադրել:

Հասկանալ սովորող երեխաներն օգնում են մյուս երեխաներին սովորել հասկանալ:

Անկախ մտածողություն զարգացնող երեխաներն օգնում են մյուս երեխաներին զարգացնել անկախ մտածողություն:

Ահա թե ինչու են երեխաները փոփոխության առաջնային ուղին:

Ազդեցությունը մեկ երեխայով չի ավարտվում:

Այն անցնում է երեխաների խմբերով, դասարաններով, դպրոցներով, համայնքներով և ապագա սերունդներով:

Երբ երեխաները սովորում են հարցադրել, նրանք սկսում են տեսնել:

Երբ նրանք սկսում են տեսնել, սկսում են հասկանալ:

Երբ զարգանում է ըմբռնումը, զարգանում է անկախ մտածողությունը:

Երբ զարգանում է անկախ մտածողությունը, խաբեությունը կորցնում է իր ուղին:

Երբ խաբեությունը կորցնում է իր ուղին, խաբեությունից ստեղծված վնասը կորցնում է իր ուղին մարդկանց, կրթության, համակարգերի և հասարակության միջով:

Ահա թե ինչու է երեխաներին պատշաճ կերպով հարցադրելու կարողություն տալը ամենակարևոր բաներից մեկը, որ կրթությունը պետք է անի:

Այն պաշտպանում է երեխաների միտքը:

Այն ուժեղացնում է սովորելը:

Այն զարգացնում է անկախ մտածողությունը:

Այն աշխարհից հեռացնում է խաբեությունը՝ հաջորդ սերնդին տալով ճշմարտությունը տարբերակելու կարողություն:

Երեխաներին պետք են պատշաճ կերպով հարցադրելու գործիքները:

Այսպես է սովորելն առաջ ընթանում:

Այսպես է զարգանում անկախ մտածողությունը:

Այսպես է խաբեությունը կորցնում իր ուղին:

Այսպես է կրթությունը բարելավվում, որպեսզի աշխարհը բարելավվի:

Ճշմարտության վրա հիմնված աշխարհը սկսվում է այն ժամանակ, երբ երեխաներին տրվում են պատշաճ կերպով հարցադրելու գործիքները:

ԻՆՉՈՒ Է L2Q ԿԱՌՈՒՑՎԱԾՔԱՅԻՆ, ԱՊԱՑՈՒՅՑՆԵՐԻ ՎՐԱ ՀԻՄՆՎԱԾ ՀԱՐՑԱԴՐՄԱՆ ՀԱՄԱԿԱՐԳԸ ԲԱՑԱԿԱՅՈՂ ԿՐԹԱԿԱՆ ՈՒՂԻՆ

L2Q կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված հարցադրման համակարգը տարբերվում է իր ծագման պատճառով:

Այն մշակվել է Ապացույցների գրքից:

Ապացույցների գիրքը փաստագրել է ավելի քան 30 տարվա ժամանակային ներումով անմիջական փորձառություններ, ապացույցներ, հանրային գրառումներ, մարտահրավերներ և կրկնվող օրինաչափություններ, որոնք ցույց են տրվել հենց աշխարհի միջավայրի միջոցով:

Ապացույցների աճի հետ մեկտեղ հակասությունն ավելի ու ավելի տեսանելի դարձավ:

Հարցադրում գոյություն ուներ:

Սակայն կրկնությունը շարունակվում էր:

Նույն խաբեությունը շարունակվում էր:

Նույն լռությունը շարունակվում էր:

Նույն կախվածությունը շարունակվում էր:

Նույն հակասությունները շարունակվում էին:

Նույն կրկնվող օրինաչափությունները շարունակվում էին:

Ապացույցների գիրքը չբացահայտեց հարցադրման

բացակայություն:

Այն բացահայտեց, որ հարցադրումն արդեն գոյություն ուներ, մինչ նույն աշխարհը շարունակում էր կրկնվել:

Այս հակասությունը գտնվում է L2Q կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված հարցադրման համակարգի հիմքում:

Եթե հարցադրումն արդեն գոյություն ուներ, ինչո՞ւ էին նույն օրինաչափությունները շարունակվում:

Ապացույցների գիրքը բազմիցս բացահայտել է նույն հակասությունը:

Հարցադրում գոյություն ուներ:

Սակայն կրկնությունը շարունակվում էր:

Սա ցույց տվեց, որ խնդիրը հարցադրման բացակայությունը չէր:

Խնդիրը կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված կրթական ուղու բացակայությունն էր՝ սովորելու, թե ինչպես հարցադրել հենց աշխարհի միջավայրը:

Մարդիկ կարող են հարցեր տալ և միևնույն ժամանակ կրկնել իրենց շրջապատող աշխարհը:

Մարդիկ կարող են հարցեր տալ և միևնույն ժամանակ մնալ ձևավորված նույն աշխարհի միջավայրի կողմից, որը պատասխանատու է կրկնության առաջացման համար:

Մարդիկ կարող են հարցեր տալ և միևնույն ժամանակ ժառանգել, ընդունել, պաշտպանել և շարունակել կրկնվող օրինաչափությունները:

Ուստի հարցադրման գոյությունը ապացույց չէ, որ մարդկանց սովորեցրել են, թե ինչպես հարցադրել:

Հարցադրման գոյությունը ապացույց չէ, որ մարդկանց սովորեցրել են, թե ինչպես հասկանալ, թե ինչն է առաջացնում կրկնությունը:

Բացակայող բաղադրիչը ավելի շատ տեղեկությունը չէր:

Տեղեկությունն արդեն գոյություն ուներ:

Բացակայող բաղադրիչը ավելի շատ հարցադրումը չէր:

Հարցադրումն արդեն գոյություն ուներ:

Բացակայող բաղադրիչը կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված կրթական ուղին էր՝ սովորելու, թե ինչպես հարցադրել հենց աշխարհի միջավայրը:

Կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված կրթական ուղի՝ քննելու այն, ինչը շարունակաբար կրկնվում էր՝ չնայած հարցադրումն արդեն գոյություն ուներ:

Կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված կրթական ուղի՝ քննելու կրկնության առաջացման համար պատասխանատու մեխանիզմները:

Այդ բացակայող ուղին դարձավ L2Q կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված հարցադրման համակարգը:

L2Q կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված հարցադրման համակարգը մշակվել է Ապացույցների գրքի միջոցով հաստատված ապացույցային հիմքից:

Այն մշակվել է, որովհետև Ապացույցների գիրքը բացահայտել է կրկնվող օրինաչափություններ, որոնք շարունակվում էին՝

չնայած հարցադրումն արդեն գոյություն ուներ:

Այն մշակվել է, որովհետև Ապացույցների գիրքը բացահայտել է բացակայող կրթական ուղի:

Այն մշակվել է, որովհետև Ապացույցների գիրքը ցույց է տվել, որ հարցադրումն ու հարցադրել սովորելը նույն բանը չեն:

L2Q-ը մշակվել է քննելու այն, ինչը շարունակաբար կրկնվում էր՝ չնայած հարցադրումն արդեն գոյություն ուներ:

L2Q-ը մշակվել է կրկնության առաջացման համար պատասխանատու մեխանիզմները քննելու համար, այլ ոչ թե պարզապես կրկնության առաջացրած արդյունքները քննելու:

L2Q-ը մշակվել է աշխարհի միջավայրը քննելու համար, այլ ոչ թե պարզապես դրա ներսում գործելու:

L2Q-ը մշակվել է մարդկանց օգնելու հասկանալ աշխարհի միջավայրը, այլ ոչ թե պարզապես դրա ներսում գործառույթ կատարել:

Ահա թե ինչու է L2Q կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված հարցադրման համակարգը տարբեր:

Ահա թե ինչու է L2Q կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված հարցադրման համակարգը ներկայացնում բացակայող կրթական ուղին:

Հարցադրման աղբյուրն ու ծագումը կարևոր են:

L2Q կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված հարցադրման համակարգի աղբյուրն ու ծագումը կարևոր են:

L2Q կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված հարցադրման համակարգը ծագել է Ապացույցների գրքի

միջոցով հաստատված ապացույցային հիմքից:

Հասկանալը, թե որտեղից է համակարգը եկել, առաջին քայլն է հասկանալու, թե ինչու է այն տարբեր:

Ահա թե ինչու է առաջին բաժինը սկսվում «Աղբյուր և ծագում»-ից:

ԲԱԺԻՆ 1 - ԱՂԲՅՈՒՐ ԵՎ ԾԱԳՈՒՄ

ԻՆՉ Է ԻՐԱԿԱՆՈՒՄ ԱՂԲՅՈՒՐԸ ԵՎ ԾԱԳՈՒՄԸ

Աղբյուրը և ծագումը «Սովորել հարցադրել» (L2Q) Հարցադրման գործիքակազմի հիմքն է, քանի որ ամեն ինչ սկսվում է նրանից, թե տեղեկությունը որտեղից է գալիս և ինչն է այն ձևավորում:

Մարդիկ մշտապես շրջապատված են տեղեկությամբ, սակայն նրանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես այն պատշաճ կերպով քննել կամ ինչպես սովորել իրենց շրջապատող աշխարհի միջավայրից:

Մարդկանց տեղեկություն է ցույց տրվում:

Մարդկանց տեղեկություն են հաղորդում:

Մարդկանց տեղեկություններ են սովորեցնում:

Մարդկանցից ակնկալվում է տեղեկությունը մտապահել:

Մարդկանցից ակնկալվում է տեղեկությունը կրկնել:

Մարդկանցից ակնկալվում է տեղեկությունը կիրառել:

Մարդկանցից ակնկալվում է տեղեկությունը պաշտպանել:

Բայց մարդկանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես հարցադրել, տեսնել, հասկանալ և սովորել այն ամենից, ինչ իրենց ցույց է տրվում:

Մարդիկ ներկայում ապրում են գոյություն ունեցող ամենամեծ ուսուցման միջավայրի ներսում, սակայն նրանց պատշաճ կերպով չեն սովորեցրել, թե ինչպես սովորել դրանից:

Մարդիկ թողնվել են գործելու մի աշխարհում, որը պատշաճ կերպով հասկանալ նրանց չեն սովորեցրել:

Կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված կրթական ուղու միջոցով նրանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես է աշխարհի միջավայրը ձևավորում նրանց միտքը, համոզմունքները, զգացմունքները, վստահությունը, վարքագիծը, ընկալումն ու ըմբռնումը:

Նրանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես են փողը, կախվածությունը, իշխանությունը, լռությունը, նարատիվները, կրկնությունը, վախը, խթանները, հասանելիության ծավալը, կարգավիճակը և ստեղծված ստերը ազդում մարդկության վրա:

Աշխարհի միջավայրն ինքնին ուսուցման միջավայր է:

Այն մշտապես մարդկությանը սովորելու հնարավորություններ է ներկայացնում:

Մարդիկ հաճախ սպասում են, որ իրենց ուսուցանեն, մինչ արդեն կանգնած են գոյություն ունեցող ամենամեծ ուսուցման միջավայրի ներսում:

Հետևաբար աշխարհի միջավայրը մարդկանց կրթում է ամեն օր՝ անկախ նրանից՝ նրանք դա գիտակցում են, թե ոչ:

Խնդիրն այն է, որ շատ մարդկանց չեն սովորեցրել, թե ինչպես տեսնել այդ դասերը:

Նրանց չեն սովորեցրել, թե ինչպես հարցնել .

Ի՞նչն է ձևավորում իմ մտածողությունը:

Ի՞նչն է ձևավորում իմ համոզմունքները:

Ի՞նչն է ձևավորում իմ զգացմունքները:

Ի՞նչն է ձևավորում իմ վստահությունը:

Ի՞նչն է ձևավորում իմ վարքագիծը:

Ի՞նչն է ձևավորում իմ ընկալումը:

Ի՞նչն է ձևավորում իմ ըմբռնումը:

Ի՞նչն է ձևավորում ինձ շրջապատող աշխարհը:

Առանց այս հարցերի մարդիկ կարող են ամբողջ կյանքն անցկացնել ձևավորվելով՝ առանց հասկանալու, որ ձևավորվում են:

Մարդիկ հաճախ ժառանգում են աշխարհի մակերեսը՝ առանց հասկանալու, թե ինչ կա դրա տակ:

Նրանք կարող են տեսնել համակարգեր:

Նրանք կարող են տեսնել կանոններ:

Նրանք կարող են տեսնել իշխանություն:

Նրանք կարող են տեսնել փող:

Նրանք կարող են տեսնել կրթություն:

Նրանք կարող են տեսնել կրկնվող խնդիրներ:

Բայց պարտադիր չէ, որ նրանք հասկանան, թե ինչն է դրանք ստեղծում, պաշտպանում, ձևավորում կամ թույլ տալիս շարունակվել:

Ահա թե ինչու մարդիկ չեն կարող սովորել այն բանից, ինչը չեն կարող տեսնել:

Տեսնելը պարզապես նայել չի նշանակում:

Տեսնելը բավական խորությամբ հարցադրելու գործընթացն է՝ մակերեսային բացատրություններից այն կողմ անցնելու և աշխարհի միջավայրը ձևավորող մեխանիզմները ճանաչելու համար:

Տեսնելը ստեղծում է ըմբռնում:

Ըմբռնումը ստեղծում է սովորել:

Սովորելը ստեղծում է անկախ մտածողություն:

Հետևաբար «Աղբյուր և ծագում»-ը պարզապես տեղեկության ծագման վայրը որոշելու մասին չէ:

Խոսքը բավական խորությամբ հարցադրել սովորելու մասին է՝ տեսնելու, թե ինչն է ձևավորում հենց տեղեկությունը:

Մարդիկ պետք է սովորեն հարցնել .

Ո՞վ է սա ստեղծել:

Որտեղի՞ց է սա եկել:

Ինչո՞ւ է այն ստեղծվել:

Ո՞վ է դրանից շահում:

Ի՞նչ խթաններ գոյություն ունեն:

Ի՞նչն է ազդում դրա վրա:

Ի՞նչն է այն պաշտպանում:

Ի՞նչ է թաքցվում:

Ի՞նչ է կրկնվում:

Ի՞նչն է ձևավորում ներգրավված մարդկանց:

Աշխարհի ո՞ր միջավայրն է այն ստեղծել:

Այս հարցերը կարևոր են, քանի որ մարդիկ պարզապես տեղեկություն չեն ժառանգում:

Նրանք ժառանգում են վարքագծեր:

Նրանք ժառանգում են համակարգեր:

Նրանք ժառանգում են նարատիվներ:

Նրանք ժառանգում են կախվածություն:

Նրանք ժառանգում են լռություն:

Նրանք ժառանգում են իշխանություն:

Նրանք ժառանգում են կրկնվող օրինաչափություններ:

Նրանք նաև ժառանգում են ստեղծված ստեր:

Ստեղծված ստերը պարզապես կեղծ տեղեկության առանձին կտորներ չեն:

Ստեղծված ստերը ներկառուցվում են հենց աշխարհի միջավայրի մեջ:

Դրանք նորմալացվում են:

Դրանք պաշտպանվում են:

Դրանք կրկնվում են:

Դրանք սկսում են պաշտպանվել:

Ի վերջո դրանք ընդունվում են որպես ճշմարտություն:

Այնուհետև մարդիկ ժառանգում են այդ ստեղծված ստերը՝ երբեք չգիտակցելով, որ դրանք ի սկզբանե ստեղծվել են:

Մարդկանց սովորեցնում են, թե ինչպես գործել աշխարհի միջավայրի ներսում՝ առանց նրանց կառուցվածքային,

ապացույցների վրա հիմնված կրթական ուղու միջոցով սովորեցնելու, թե ինչպես հասկանալ այն:

Մարդիկ կարող են չափազանց լավ դառնալ մի աշխարհի ներսում գործելու հարցում, որը պատշաճ կերպով չեն հասկանում:

Գործելը մարդկանց հնարավորություն է տալիս գոյատևել համակարգերի ներսում:

Հասկանալը մարդկանց հնարավորություն է տալիս սովորել համակարգերից:

Եթե կրթությունը մարդկանց միայն սովորեցնում է գործել աշխարհի միջավայրի ներսում, կրթությունն օգնում է վերարտադրել նույն աշխարհի միջավայրը:

Այդ դեպքում մարդիկ դառնում են աշխարհի միջավայրի արդյունք, այլ ոչ թե աշխարհի միջավայրից սովորողներ:

Մարդկությունն ապրում է աշխարհի մի միջավայրի ներսում, որը մարդկությունն ինքն է շարունակաբար վերստեղծում:

Աշխարհի միջավայրը ձևավորում է մեծահասակներին:

Մեծահասակները ձևավորում են ուսուցիչներին:

Ուսուցիչները ձևավորում են երեխաներին:

Երեխաները դառնում են մեծահասակներ:

Այնուհետև մեծահասակները վերստեղծում են նույն աշխարհի միջավայրը:

Ցիկլը անվերջ կշարունակվի, եթե մարդիկ չսովորեն այն հարցադրել կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված հարցադրման ուղու միջոցով:

Մարդիկ նաև պետք է հասկանան, որ իրենց սեփական միտքը աշխարհի միջավայրից սովորելու իրենց ամենակարևոր գործիքն է:

Ոչ մի կոչում, իշխանություն, համակարգ, հաստատություն, աղբյուր կամ անհատ չի կարող ինքնուրույն մեկ այլ մարդու համար ըմբռնում ստեղծել:

Ըմբռնումը պետք է զարգացվի հենց անհատի մտքի կողմից:

Հարցադրումը զարգացնում է ըմբռնումը:

Ըմբռնումը զարգացնում է սովորելը:

Սովորելը զարգացնում է անկախ մտածողությունը:

Հետևաբար մարդիկ պետք է սովորեն պատճառներից՝ հետևանքներն անվերջ կրկնելու փոխարեն:

Նրանք պետք է սովորեն, թե ինչն է ձևավորում աշխարհը՝ պարզապես դրան հարմարվելու փոխարեն:

Ահա թե ինչու է «Աղբյուր և ծագում»-ը գտնվում «Սովորել հարցադրել» (L2Q) Հարցադրման գործիքակազմի սկզբում:

Եթե «Աղբյուր և ծագում»-ը թույլ է, դրա հետ թուլանում է յուրաքանչյուր մյուս բաժին:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը թուլանում է:

«Խթան և շահ»-ը թուլանում է:

«Բնավորություն և հետևողականություն»-ը թուլանում է:

«Հարցադրելու թույլտվություն»-ը թուլանում է:

«Զգացմունքային ազդեցություն»-ը թուլանում է:

«Նարատիվն ընդդեմ իրականության»-ը թուլանում է:

«Հոգեբանական ազդեցություն»-ը թուլանում է:

«Ամենուր կիրառել նույն չափանիշը»-ն թուլանում է:

Հետևաբար «Աղբյուր և ծագում»-ը ամբողջ շրջանակի հիմքն է:

Այն մեկնարկային կետն է, որը մարդկանց հնարավորություն է տալիս սկսել սովորել հենց աշխարհից:

Հաջորդականությունը հետևյալն է .

Հարցադրել:

Տեսնել:

Հասկանալ:

Սովորել:

Ձարգացնել անկախ մտածողություն:

Այսպես են մարդիկ դադարում կրկնել մի աշխարհ, որը պատշաճ կերպով չեն հասկանում:

Այսպես են մարդիկ սկսում սովորել աշխարհի միջավայրից՝ պարզապես դրա արդյունքը դառնալու փոխարեն:

Եվ ահա թե ինչու է «Աղբյուր և ծագում»-ը «Սովորել հարցադրել» (L2Q) Հարցադրման գործիքակազմի առաջին բաժինը:

ԸՆԿԱԼՈՒՄ

Մարդիկ ձևավորվում են աշխարհի միջավայրի կողմից՝

նախքան կհասկանան, որ այն իրենց ձևավորում է:

Աշխարհում կրկնվող օրինաչափությունների շարունակվելու ամենամեծ պատճառներից մեկն այն է, որ մարդիկ հաճախ հավատում են այն ամենին, ինչը շարունակաբար տեսնում են:

Մարդիկ կարող են կրկնությունը շփոթել ճշմարտության հետ:

Մարդիկ կարող են ծանոթությունը շփոթել ապացույցի հետ:

Մարդիկ կարող են ժողովրդականությունը շփոթել վստահելիության հետ:

Մարդիկ կարող են իշխանությունը շփոթել ճիշտ լինելու հետ:

Մարդիկ կարող են տեսանելիությունը շփոթել կարևորության հետ:

Մարդիկ կարող են ինքնավստահությունը շփոթել մասնագիտական գիտելիքի հետ:

Մարդիկ կարող են կարգավիճակը շփոթել ըմբռնման հետ:

Շատ մարդիկ չեն գիտակցում, որ իրենց ընկալումը մշտապես ձևավորվում է:

Կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված կրթական ուղու միջոցով մարդկանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես են ձևավորվում իրենց համոզմունքները:

Նրանց սովորեցնում են, թե ինչին հավատալ:

Նրանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես են եկել դրան հավատալուն:

Հետևաբար մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ինչպե՞ս եմ եկել դրան հավատալուն:

Ո՞վ է ինձ ներկայացրել այս համոզմունքը:

Որքա՞ն ժամանակ է, ինչ ես դրան հավատում եմ:

Որքա՞ն հաճախ եմ ես դրան ենթարկվել:

Ի՞նչն է դա շարունակաբար ամրապնդել:

Արդյո՞ք ես այն ինքնուրույն քննել եմ:

Թե՞ ես այն ժառանգել եմ:

Երեխաները նույնպես ձևավորվում են աշխարհի միջավայրի կողմից, մինչ ներկայիս կրթությունը նրանց չի սովորեցնում այն հարցադրել սովորելու կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված ուղին:

Երեխաները դիտարկում են մեծահասակներին:

Երեխաները դիտարկում են վարքագիծը:

Երեխաները դիտարկում են համակարգերը:

Երեխաները դիտարկում են իշխանությունը:

Երեխաները դիտարկում են փողը:

Երեխաները դիտարկում են կախվածությունը:

Երեխաները դիտարկում են նարատիվները:

Երեխաները դիտարկում են կրկնությունը:

Երեխաները դիտարկում են լռությունը:

Երեխաները դիտարկում են այն, ինչ պարգևատրվում է:

Երեխաները դիտարկում են այն, ինչից ետ են պահում:

Հետևաբար աշխարհի միջավայրը սկսում է ուսուցանել

երեխաներին, մինչ ներկայիս կրթությունը չի տրամադրում այն հարցադրել սովորելու կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված ուղին:

Մեծահասակները նույնպես շարունակաբար կրթվում են աշխարհի միջավայրի կողմից՝ անկախ նրանից՝ նրանք դա գիտակցում են, թե ոչ:

Եթե կրթությունը երեխաներին և մեծահասակներին չի սովորեցնում, թե ինչպես հարցադրել իրական աշխարհի միջավայրը, ապա նրանք անգիտակցաբար մտնում են նույն կրկնության ցիկլերի մեջ, որոնք ձևավորել են իրենցից առաջ եղած մարդկանց:

Մարդիկ կարող են նաև հայտնվել պարզ նարատիվների թակարդում:

Մարդկանց կարող են խրախուսել կողմեր ընտրել՝ իրենց ցույց տրվածից սովորելու փոխարեն:

Մարդկանց կարող են խրախուսել մտածել հերոսների և չարագործների լեզվով՝ աշխարհի միջավայրը ձևավորող մեխանիզմները հասկանալու փոխարեն:

Որքան ավելի հաճախ են մարդիկ ինչ-որ բան տեսնում, այնքան ավելի նորմալ այն կարող է դառնալ:

Որքան ավելի նորմալ է այն դառնում, այնքան պակաս հավանական է, որ այն կհարցադրվի:

Հետևաբար մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչն է ձևավորում իմ ընկալումը:

Ի՞նչն է ձևավորում իմ վստահությունը:

Ի՞նչն է ձևավորում իմ ըմբռնումը:

Ի՞նչն է ձևավորում իմ համոզմունքները:

Արդյո՞ք ես աշխարհը հստակ եմ տեսնում:

Թե՞ ես տեսնում եմ միայն այն, ինչը շարունակաբար ներկայացվել է ինձ:

«Աղբյուր և ծագում»-ը գոյություն ունի մարդկանց ընկալումից այն կողմ՝ դեպի ըմբռնում տանելու համար:

ՀԱՍԱՆԵԼԻՈՒԹՅԱՆ ԾԱՎԱԼ, ԿԱՐԳԱՎԻՃԱԿ ԵՎ ՏԵՂԵԿԱՏՎԱԿԱՆ ՄԻՋԱՎԱՅՐԵՐ

Մարդիկ հաճախ ենթադրում են, որ ամենամեծ հասանելիություն ունեցող տեղեկությունը պետք է լինի ամենակարևոր տեղեկությունը:

Սա պետք է հարցադրվի:

Շատ մարդիկ անգիտակցաբար հետևում են ամենամեծ ձայներին, ամենամեծ լսարաններին, ամենամեծ հարթակներին և ամենաբարձր կարգավիճակին:

Մարդիկ հաճախ իրենց հետաքրքրասիրությունը հանձնում են ուրիշներին:

Շատ մարդիկ սպասում են, որ իշխանություն ունեցող որևէ մեկը ասի, թե ինչն է կարևոր, նախքան իրենք կհետաքրքրվեն:

Շատ մարդիկ սպասում են ժողովրդականությանը՝ նախքան ինչ-որ բան ուսումնասիրելը:

Շատ մարդիկ սպասում են կարգավիճակին՝ նախքան իրենց թույլ կտան սովորել:

Շատ մարդիկ սպասում են, որ մեկ ուրիշը որոշի, թե ինչն է արժանի իրենց ուշադրությանը:

Սա նշանակում է, որ մարդիկ կարող են թույլ տալ հասանելիության ու կարգավիճակի համակարգերին որոշել, թե իրենց միտքը ինչին է թույլատրվում վերաբերվել որպես կարևոր բանի:

Մարդիկ կարող են անգիտակցաբար դառնալ պասիվ, այլ ոչ թե ակտիվ սովորողներ:

Հետևաբար մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ինչո՞ւ է այս աղբյուրին տրվում այդքան մեծ հասանելիություն:

Ո՞վ է վերահսկում այն միջավայրը, որի միջոցով այս տեղեկությունը տարածվում է:

Ո՞վ է որոշում, թե ինչն է առաջ մղվում:

Ո՞վ է որոշում, թե ինչն է կրկնվում:

Ո՞վ է որոշում, թե ինչն է թաքցվում:

Ո՞վ է որոշում, թե ինչն է հեռացվում:

Ո՞վ է որոշում, թե ինչն է տեսանելիություն ստանում:

Ո՞վ է որոշում, թե ինչն է կորցնում տեսանելիությունը:

Մարդիկ նաև պետք է հասկանան, որ հասանելիության ծավալն ինքնին կարող է սկսել արտադրել ընկալվող ճշմարտություն:

Որքան ավելի շատ է ինչ-որ բան տեսնվում, այնքան ավելի ծանոթ է այն դառնում:

Որքան ավելի ծանոթ է այն դառնում, այնքան ավելի ընդունելի կարող է դառնալ:

Որքան ավելի ընդունելի է այն դառնում, այնքան ավելի կարող է սկսել ճշմարիտ թվալ:

Ահա թե ինչու հենց տեսանելիությունն էլ պետք է հարցադրվի:

Հետևաբար մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ես հետևո՞ւմ եմ այս աղբյուրին ապացույցների պատճառով:

Թե՞ ես հետևում եմ այս աղբյուրին դրա հասանելիության պատճառով:

Ես հետևո՞ւմ եմ այս աղբյուրին ըմբռնման պատճառով:

Թե՞ ես հետևում եմ այս աղբյուրին դրա կարգավիճակի պատճառով:

Արդյո՞ք ես անտեսում եմ տեղեկությունը, որովհետև դրան հասանելիություն չի տրվել:

Արդյո՞ք ես սպասում եմ, որ մեկ ուրիշը ինձ ասի, որ դա կարևոր է:

Արդյո՞ք ես մեկ ուրիշին թույլ եմ տալիս որոշել, թե ինչն է արժանի ուսումնասիրման:

Մարդիկ պետք է դադարեն սովորելու թույլտվության սպասելուց:

Մարդիկ պետք է պասիվ սովորողների փոխարեն դառնան ակտիվ սովորողներ:

Նրանց սեփական միտքը պետք է դառնա սովորելու իրենց ամենակարևոր գործիքը:

ՓՈՂ, ԿԱԽՎԱԾՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ՀԱՄԱԿԱՐԳԵՐ

Փողը աշխարհի միջավայրում վարքագիծ ձևավորող ամենամեծ մեխանիզմներից մեկն է:

Հետևաբար մարդիկ պետք է սովորեն հարցադրել տեղեկությունը շրջապատող մեխանիզմները:

Փողը կարող է կախվածություն ստեղծել:

Կախվածությունը կարող է ձևավորել վարքագիծը:

Վարքագիծը կարող է ձևավորել այն, ինչ ասվում է:

Վարքագիծը կարող է ձևավորել այն, ինչ կրկնվում է:

Վարքագիծը կարող է ձևավորել այն, ինչ պաշտպանվում է:

Վարքագիծը կարող է ձևավորել այն, ինչ թաքցվում է:

Վարքագիծը կարող է ձևավորել այն, ինչը մարտահրավերի է ենթարկվում:

Վարքագիծը կարող է ձևավորել այն, ինչին թույլ է տրվում շարունակվել:

Հետևաբար մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք այս աղբյուրն է ստեղծում փողի ուղին:

Արդյո՞ք այս աղբյուրն է վերահսկում փողի ուղին:

Արդյո՞ք այս աղբյուրն է ֆինանսավորում փողի ուղին:

Արդյո՞ք այս աղբյուրն է ազդում փողի ուղու վրա:

Արդյո՞ք այս աղբյուրը ստեղծում կամ ազդում է այն համակարգերի վրա, որոնցից մարդիկ կախված են:

Արդյո՞ք մարդիկ կախված են այդ համակարգերից:

Արդյո՞ք կախվածությունն ազդում է վարքագծի վրա:

Արդյո՞ք կախվածությունն ազդում է հարցադրման վրա:

Արդյո՞ք կախվածությունն ազդում է լռության վրա:

Արդյո՞ք կախվածությունն ազդում է այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչն են պատրաստ մարտահրավերի ենթարկել:

Խոսքը անհատներին մեղադրելու մասին չէ:

Խոսքը վարքագիծ ձևավորող մեխանիզմները հասկանալու մասին է:

ՈՒՍՈՒՑԻՉՆԵՐԸ ՈՐՊԵՍ ԱՂԲՅՈՒՐՆԵՐ

Ուսուցիչները երեխաների համար դառնում են տեղեկության աղբյուրներ:

Սա նշանակում է, որ ուսուցիչներն իրենք նույնպես պետք է սովորեն, թե ինչպես հարցադրել:

Շատ ուսուցիչներ անցել են նույն կրթական համակարգերով, որոնց մեջ այժմ մտնում են երեխաները:

Նրանց տեղեկություն է ուսուցանվել:

Նրանց վերապատրաստել են տեղեկություն փոխանցելու

համար:

Նրանց գնահատել են տեղեկության հիման վրա:

Այնուհետև նրանք տեղավորվել են դերերում, որտեղ տեղեկությունը փոխանցում են հաջորդ սերնդին:

Խոսքը ուսուցիչներին մեղադրելու մասին չէ:

Խոսքը նրանց ձևավորող միջավայրը հասկանալու մասին է:

Ուսուցիչները նույն աշխարհի միջավայրի մասնակիցներն են:

Նրանք նույնպես տեղեկություն են ժառանգել:

Նրանք նույնպես սովորել են մարդկանցից, որոնց իրենք էլ չեն սովորեցրել, թե ինչպես սովորել աշխարհի միջավայրից:

Մարդկանց սովորեցնում են, թե ինչպես գործել համակարգերի ներսում՝ առանց նրանց սովորեցնելու, թե ինչպես հասկանալ այդ համակարգերը:

Մարդիկ կարող են չափազանց լավ դառնալ այն համակարգերի ներսում գործելու հարցում, որոնք պատշաճ կերպով չեն հասկանում:

Ուսուցիչներն իրենք հաճախ անցել են նույն այս ուղով:

Սա պատճառներից մեկն է, թե ինչու կարող է կրկնությունը շարունակվել սերունդների միջով:

Հետևաբար մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ո՞վ է ուսուցանել ուսուցչին:

Ո՞վ է վերապատրաստել ուսուցչին:

Ի՞նչ համակարգեր են ձևավորել ուսուցչին:

Արդյո՞ք ուսուցչին ուսուցանել են իրական աշխարհի միջավայրը:

Արդյո՞ք ուսուցչին սովորեցրել են, թե ինչպես են փողը, կախվածությունը, իշխանությունը, լռությունը, նարատիվները, կրկնությունը, հասանելիության ծավալը և կարգավիճակը ձևավորում մարդկությանը:

Թե՞ ուսուցչին սովորեցրել են, թե ինչպես գործել գոյություն ունեցող համակարգի ներսում:

Հետևաբար ուսուցիչները պետք է դառնան հարցադրման, տեսնելու, հասկանալու, սովորելու և անկախ մտածողության օժանդակողներ:

ՍՈՎՈՐԵԼ ՍՏԵՐԻՑ

Մարդիկ հաճախ կարծում են, որ ստերը գոյություն ունեն միայն խաբելու համար:

«Աղբյուր և ծագում»-ը մարդկանց սովորեցնում է անցնել դրանից այն կողմ:

Ստերը կարող են կրթական գործիքներ դառնալ, երբ միտքը պատրաստ է դրանք հարցադրել:

Ստերը բացահայտում են վարքագիծը:

Ստերը բացահայտում են կախվածությունը:

Ստերը բացահայտում են խթանները:

Ստերը բացահայտում են նարատիվները:

Ստերը բացահայտում են լռությունը:

Ստերը բացահայտում են կրկնվող օրինաչափությունները:

Ստերը բացահայտում են, թե ինչ է տեղի ունենում, երբ մարդկանց չեն սովորեցնում հարցադրել այն, ինչ բացահայտում են ստերը:

Հետևաբար մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է բացահայտում այս սուտը:

Ի՞նչ մեխանիզմ է թույլ տվել այս ստին շարունակվել:

Ո՞վ է շահել այս ստից:

Ո՞վ է պաշտպանել այս սուտը:

Ո՞վ է կրկնել այս սուտը:

Ի՞նչ կրկնվող օրինաչափություն է բացահայտում այս սուտը:

Ի՞նչ կարող է մարդկությունը սովորել այս ստից:

Նպատակը մարդկանց ստերն ատել սովորեցնելը չէ:

Նպատակը մարդկանց սովորեցնելն է դրանցից սովորել:

ՍՈՎՈՐԵԼ ԱՅՆ ԲԱՆԻՑ, ԻՆՉ ՑՈՒՅՑ Է ՏՐՎՈՒՄ

Շատ մարդիկ արձագանքում են այն ամենին, ինչ իրենց ցույց է տրվում՝ դրանից սովորելու փոխարեն:

Արձագանքը հաճախ կանգնեցնում է առաջընթացը:

Մարդիկ բարկանում են:

Մարդիկ վախենում են:

Մարդիկ կողմեր են ընտրում:

Մարդիկ պաշտպանում են դիրքորոշումներ:

Մարդիկ հարձակվում են դիրքորոշումների վրա:

Մարդիկ հայտնվում են նարատիվների թակարդում:

«Աղբյուր և ծագում»-ը մարդկանց սովորեցնում է անցնել արձագանքից այն կողմ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ կարելի է սովորել սրանից:

Ի՞նչ վարքագիծ է բացահայտվում:

Ի՞նչ կրկնվող օրինաչափություն է բացահայտվում:

Ի՞նչ է սա բացահայտում մարդկության մասին:

Ի՞նչ է սա բացահայտում կախվածության մասին:

Ի՞նչ է սա բացահայտում փողի մասին:

Ի՞նչ է սա բացահայտում լռության մասին:

Ի՞նչ է սա բացահայտում աշխարհի միջավայրի մասին:

Մարդիկ նաև պետք է հասկանան, որ պարզապես տեղեկություն չեն սովորում:

Նրանք սովորում են, թե ինչպես տեսնել աշխարհը:

Հաջորդականությունը դառնում է .

Հարցադրել:

Տեսնել:

Հասկանալ:

Սովորել:

Զարգացնել անկախ մտածողություն:

Այսպես են մարդիկ աշխարհի միջավայրի արդյունք լինելուց անցնում աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ՏԵՍԱՆԵԼԻ ԱՂԲՅՈՒՐՆ ԸՆԴԴԵՄ ՎԵՐՋՆԱԿԱՆ ԱՂԲՅՈՒՐԻ

Մարդկային հարցադրման ամենամեծ սահմանափակումներից մեկն այն է, որ մարդիկ հաճախ կանգ են առնում առաջին տեսանելի աղբյուրի վրա:

Մարդիկ տեսնում են մարդու:

Մարդիկ տեսնում են կազմակերպություն:

Մարդիկ տեսնում են կառավարություն:

Մարդիկ տեսնում են պետական ծառայողի:

Մարդիկ տեսնում են լրատվամիջոց:

Մարդիկ տեսնում են փորձագետի:

Մարդիկ տեսնում են առցանց ստեղծագործողի:

Այնուհետև մարդիկ կարծում են, որ գտել են աղբյուրը:

Բայց «Աղբյուր և ծագում»-ը մարդկանց սովորեցնում է շարունակել հարցադրել:

Տեսանելի աղբյուրը կարող է վերջնական աղբյուրը չլինել:

Տեսանելի աղբյուրը կարող է տեղեկություն կիրառել:

Տեսանելի աղբյուրը կարող է տեղեկություն կրկնել:

Տեսանելի աղբյուրը կարող է տեղեկություն պաշտպանել:

Տեսանելի աղբյուրը կարող է կախված լինել մեկ այլ աղբյուրից:

Տեսանելի աղբյուրն ինքն էլ կարող է ձևավորված լինել աշխարհի միջավայրի կողմից:

Տեսանելի աղբյուրն ինքն էլ դեռ կարող է սովորել աշխարհի միջավայրից:

Մարդիկ հաճախ կանգ են առնում իրենց տրված առաջին բացատրության վրա:

Առաջին բացատրությունը կարող է հարմարավետ թվալ:

Առաջին բացատրությունը կարող է ամբողջական թվալ:

Առաջին բացատրությունը կարող է բավարարող թվալ:

Բայց բավարարված զգալը նույնը չէ, ինչ հասկանալը:

Հետևաբար մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք սա իրական աղբյուրն է:

Թե՞ սա առաջին աղբյուրն է, որին հանդիպել եմ:

Ո՞վ է կանգնած այս աղբյուրի հետևում:

Ո՞վ է ազդում այս աղբյուրի վրա:

Ո՞վ է շահում այս աղբյուրից:

Ի՞նչ միջավայրի ներսում է գործում այս աղբյուրը:

Ի՞նչ մեխանիզմներ են ձևավորում այս աղբյուրը:

Մարդիկ հաճախ չափազանց շուտ են կանգ առնում:

«Աղբյուր և ծագում»-ը մարդկանց սովորեցնում է շարունակել:

ՉՆԱՐԱՎՈՐ ՇԱՐԺԱՌԻԹՆԵՐ

Մարդիկ հաճախ կանգ են առնում պարզունակ եզրակացությունների վրա:

Կառավարությունը վատ է:

Լրատվամիջոցները վատ են:

Ոստիկանությունը վատ է:

Իշխանությունը վատ է:

Հաստատությունները վատ են:

Մարդիկ հաճախ զգացմունքային կերպով արձագանքում են իրենց ցույց տրվածին՝ փոխարենը քննելու, թե ինչ կարելի է դրանից սովորել:

«Աղբյուր և ծագում»-ը մարդկանց սովորեցնում է անցնել պարզ եզրակացություններից այն կողմ:

Հետևաբար մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ ենթադրություններ եմ ես անում:

Արդյո՞ք ես ընդունում եմ առաջին բացատրությունը:

Ի՞նչ շարժառիթներ դեռ չեմ դիտարկել:

Ի՞նչ բացատրություններ դեռ չեմ դիտարկել:

Ի՞նչ երկարաժամկետ արդյունքներ դեռ չեմ դիտարկել:

Արդյո՞ք ես հարցադրում եմ միայն այն նարատիվի ներսում, որը ինձ ցույց է տրվել:

Նպատակը մարդկանց որևէ եզրակացության մեջ փակելը չէ:

Նպատակը մարդկանց օգնելն է ինքնուրույն ուսումնասիրել հնարավորությունները և սովորել այն ամենից, ինչ իրենց ցույց է տրվում:

ԱՇԽԱՐՀԻ ՄԻՋԱՎԱՅՐԸ ՄՇՏԱՊԵՍ ՈՒՍՈՒՑԱՆՈՒՄ Է

Մարդիկ հաճախ սպասում են, որ իրենց ուսուցանեն, մինչ արդեն կանգնած են գոյություն ունեցող ամենամեծ ուսուցման միջավայրի ներսում:

Աշխարհի միջավայրը մշտապես ուսուցանում է:

Այն ուսուցանում է վարքագծի միջոցով:

Այն ուսուցանում է կրկնության միջոցով:

Այն ուսուցանում է նարատիվների միջոցով:

Այն ուսուցանում է խթանների միջոցով:

Այն ուսուցանում է կախվածության միջոցով:

Այն ուսուցանում է իշխանության միջոցով:

Այն ուսուցանում է հետևանքների միջոցով:

Այն ուսուցանում է լռության միջոցով:

Խնդիրը դասերի բացակայությունը չէ:

Խնդիրն այն է, որ մարդկանց չի տրվել կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված կրթական ուղին՝ դրանք տեսնելու և դրանցից սովորելու համար:

Հետևաբար մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է սա ինձ սովորեցնում:

Ի՞նչ կրկնվող օրինաչափություն է սա բացահայտում:

Ի՞նչ հետևանք է ցույց տրվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է բացահայտվում:

Ի՞նչ կարող է մարդկությունը սովորել սրանից:

ՄԱՐԴԿՈՒԹՅՈՒՆԸ ՍՈՎՈՐՈՒՄ Է ՄԱՐԴԿՈՒԹՅՈՒՆԻՑ

Մարդկությանը մեծ մասամբ ուսուցանում է մարդկությունը:

Բայց հենց մարդկությանը չեն սովորեցրել, թե ինչպես սովորել աշխարհի միջավայրից:

Մարդիկ տեղեկություն են ժառանգում՝ նախքան սովորելը, թե ինչպես այն ինքնուրույն քննել:

Մարդիկ պաշտպանում են տեղեկությունը՝ նախքան այն հասկանալը:

Մարդիկ արձագանքում են՝ նախքան սովորելը:

Մարդիկ հետևում են՝ նախքան հարցադրելը:

Մարդիկ կրկնում են՝ նախքան հասկանալը:

Մարդիկ կանգ են առնում պարզ բացատրությունների վրա, քանի որ նրանց չեն սովորեցրել ավելի խոր հարցադրում զարգացնելու կառուցվածքային ուղին:

Սա չի նշանակում, որ մարդկությունը չի կարող առաջ ընթանալ:

Սա նշանակում է, որ մարդկությանը սովորելու ավելի լավ գործիքներ են անհրաժեշտ:

ՀԵՏԵՎԵԼԸ, ՀԱՎԱՏԸ ԵՎ ՄՏԱԾՈՂՈՒԹՅԱՆ ՊԱՏՎԻՐԱԿՈՒՄԸ

Աշխարհի միջավայրը կրկնող ամենամեծ մեխանիզմներից մեկը մտածողությունը ուրիշներին պատվիրակելն է:

Մարդկանց սովորեցնում են հետևել՝ առանց նրանց սովորեցնելու սա հարցադրել:

Մարդկանց սովորեցնում են, որ որոշ մարդիկ իրենցից ավելի շատ գիտեն:

Մարդկանց սովորեցնում են վստահել կոչումներին:

Մարդկանց սովորեցնում են վստահել իշխանությանը:

Մարդկանց սովորեցնում են վստահել պաշտոններին:

Մարդկանց սովորեցնում են վստահել կարգավիճակին:

Մարդկանց սովորեցնում են մտապահել այն, ինչ իրենց ասում

են:

Այնուհետև մարդկանց վճարում են կիրառելու այն, ինչ իրենց ասել են հետևել:

Շատ մարդիկ ապա թույլ են տալիս ուրիշներին իրենց փոխարեն մտածել:

Հետևաբար մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես մեկ ուրիշին թույլ եմ տալիս իմ փոխարեն մտածել:

Արդյո՞ք ես մեկ ուրիշին թույլ եմ տալիս իմ փոխարեն հարցադրել:

Արդյո՞ք ես մեկ ուրիշին թույլ եմ տալիս իմ փոխարեն որոշել ճշմարտությունը:

Արդյո՞ք ես ապացույցների փոխարեն վստահում եմ կոչումներին:

Արդյո՞ք ես վարքագծի փոխարեն վստահում եմ կարգավիճակին:

Արդյո՞ք ես ըմբռնման փոխարեն վստահում եմ իշխանությանը:

Մարդիկ նաև պետք է հասկանան, որ մեկ նարատիվից դուրս գալը ինքնաբերաբար անկախ մտածողություն չի ստեղծում:

Մարդիկ կարող են թողնել մեկ իշխանություն և ընդունել մեկ ուրիշը:

Մարդիկ կարող են թողնել մեկ խումբ և միանալ մեկ ուրիշին:

Մարդիկ կարող են թողնել մեկ բացատրություն և ժառանգել մեկ ուրիշը:

Անկախ մտածողությունը կողմ փոխելը չէ:

Անկախ մտածողությունը բոլոր կողմերը հարցադրել սովորելն է:

ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԳԻՏԱԿՑՈՒԹՅԱՆ ԱՌԱՋԸՆԹԱՑ

«Աղբյուր և ծագում»-ի նպատակը շատ ավելի մեծ է, քան մարդկանց պարզապես տեղեկությունը հարցադրել սովորեցնելը:

Խոսքը աշխարհի միջավայրից սովորելու մարդկության կարողությունն առաջ մղելու մասին է:

Մարդկային գիտակցության առաջընթացը պարզապես ավելի շատ տեղեկություն կուտակելու մասին չէ:

Խոսքը ավելի լավ սովորողներ դառնալու մասին է:

Խոսքը հարցադրելու մարդկության կարողությունը մեծացնելու մասին է:

Տեսնելու մարդկության կարողությունը մեծացնելու:

Հասկանալու մարդկության կարողությունը մեծացնելու:

Սովորելու մարդկության կարողությունը մեծացնելու:

Ինքնուրույն մտածելու մարդկության կարողությունը մեծացնելու:

Մարդիկ նաև պետք է հասկանան, որ բոլորը գտնվում են աշխարհի միջավայրի ներսում:

Ոչ ոք դրա սահմաններից դուրս չի կանգնած:

Կառավարությունները դրա ներսում են:

Լրատվամիջոցները դրա ներսում են:

Ուսուցիչները դրա ներսում են:

Ոստիկանությունը դրա ներսում է:

Հաստատությունները դրա ներսում են:

Ծնողները դրա ներսում են:

Երեխաները դրա ներսում են:

Փորձագետները դրա ներսում են:

Հեղինակները դրա ներսում են:

Ընթերցողները դրա ներսում են:

Բոլորն ազդում են դրա վրա:

Բոլորի վրա այն ազդում է:

Բոլորը մասնակցում են դրան:

Յուրաքանչյուր որոշում կամ օգնում է կրկնությանը, կամ օգնում է սովորելուն:

Ընդունելը:

Կրկնելը:

Հետևելը:

Կիսվելը:

Պաշտպանելը:

Լուռ մնալը:

Բոլորն ունեն հետևանքներ:

Պարզունակ հաջորդականությունը հաճախ այսպես է թվում .

Հետևել:

Արձագանքել:

Պաշտպանել:

Կրկնել:

Կողմեր ընտրել:

Զարգացած հաշորդականությունը այսպես է թվում .

Հարցադրել:

Տեսնել:

Հասկանալ:

Սովորել:

Զարգացնել անկախ մտածողություն:

Սովորել աշխարհի միջավայրից:

Նպատակակետը անվերջ հարցադրումը չէ:

Նպատակակետը ըմբռնումն է:

Նպատակակետը սովորելն է:

Նպատակակետը անկախ մտածողությունն է:

Նպատակը պարզապես հարցադրումը բարելավելը չէ:

Նպատակը հենց աշխարհի միջավայրից սովորելու մարդկության կարողությունը բարելավելն է:

Այսպես են մարդիկ աշխարհի միջավայրի արդյունք լինելուց անցնում աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ԲԱԺԻՆ 2 - ԱՊԱՑՈՒՅՑՆԵՐԻ ՉԱՓԱՆԻՇ

ԻՆՉ Է ԻՐԱԿԱՆՈՒՄ ԱՊԱՑՈՒՅՑՆԵՐԻ ՉԱՓԱՆԻՇԸ

Բաժին 1-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է սովորեն աշխարհի միջավայրից՝ պարզապես դրա արդյունքը դառնալու փոխարեն:

«Աղբյուր և ծագում»-ը սկսում է հարցնելով, թե տեղեկությունը, համակարգերը, պատմությունները, կանոնները, կոչումները, վարքագիծն ու կրկնվող օրինաչափությունները որտեղից են գալիս, ինչն է դրանք ձևավորել, ինչ են դրանք ցույց տվել ժամանակի ընթացքում և աշխարհի ինչ միջավայր է դրանք ստեղծել:

Բաժին 2-ն այժմ անցնում է «Ապացույցների չափանիշ»-ին:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը հարցնում է՝ արդյո՞ք ապացույցն իսկապես հիմնավորում է այն, ինչ պնդվում, ուսուցանվում, կրկնվում, պաշտպանվում, գրանցվում, ներկայացվում կամ պարտադրվում է:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը գոյություն ունի, քանի որ մարդկանց սովորեցնում են, թե ինչին հավատալ՝ առանց նրանց պատշաճ կերպով սովորեցնելու, թե իրականում ինչ է ապացույցը:

Մարդկանց տեղեկություն է ցույց տրվում:

Մարդկանց տեղեկություն են հաղորդում:

Մարդկանց տեղեկություններ են սովորեցնում:

Մարդկանցից ակնկալվում է տեղեկությունն ընդունել:

Մարդկանցից ակնկալվում է տեղեկությունը կրկնել:

Մարդկանցից ակնկալվում է տեղեկությունը պաշտպանել:

Բայց մարդկանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես պատշաճ կերպով քննել՝ արդյո՞ք ապացույցը հիմնավորում է ասվածին:

Սա աշխարհի միջավայրի ներսում ստեղծում է ամենամեծ խնդիրներից մեկը:

Տեղեկությունը կարող է ներկայացվել որպես ճշմարտություն՝ նախքան պատշաճ կերպով հարցադրվելը:

Պատմությունները կարող են կրկնվել որպես ճշմարտություն՝ նախքան ապացույցը քննվելը:

Կոչումները կարող են դիտարկվել որպես ապացույց:

Իշխանությունը կարող է դիտարկվել որպես ապացույց:

Համակարգերը կարող են դիտարկվել որպես ապացույց:

Ժողովրդականությունը կարող է դիտարկվել որպես ապացույց:

Գրված գրառումները կարող են դիտարկվել որպես ապացույց:

Կրկնվող պնդումները կարող են դիտարկվել որպես ապացույց:

Վախը կարող է ներկայացվել որպես ապացույց:

Հակա-նարատիվները կարող են դիտարկվել որպես ապացույց:

Ստեղծված, փոփոխված, ընտրված կամ արհեստականորեն

պատրաստված նյութը կարող է ներկայացվել որպես ապացույց:

Բայց դրանցից ոչ մեկը ինքնին ապացույց չէ:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը գոյություն ունի՝ չհիմնավորված տեղեկությունը ընդունված ճշմարտություն դառնալուց կանգնեցնելու համար:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը մարդկանց սովորեցնում է դանդաղեցնել ընդունելուց առաջ:

Այն մարդկանց սովորեցնում է հարցնել, թե իրականում ինչ է ցույց տրվում, ինչ է պնդվում, ինչն է աջակցում պնդմանը, ինչն է բացակայում, ինչն է

հակասվում, ինչ է ներկայացվում վախի կամ զգացմունքային ճնշման միջոցով, և ինչն է պարզապես կրկնվել այնքան, մինչև ճշմարիտ է թվացել:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը չի փոխարինում «Աղբյուր և ծագում»-ին:

Այն կառուցվում է դրա վրա:

«Աղբյուր և ծագում»-ը հարցնում է, թե ինչ-որ բան որտեղից է եկել և ինչն է այն ձևավորել:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը հարցնում է՝ արդյո՞ք ապացույցը հիմնավորում է դրանից բխող պնդմանը:

«Ապացույցների չափանիշ»-ի նպատակը մարդկանց ասելը չէ, թե ինչին հավատալ:

Նպատակը մարդկանց սովորեցնելն է, թե ինչպես քննել տեղեկությունը՝ նախքան դրան հավատալը, այն կրկնելը,

պաշտպանելը կամ դրա հիման վրա գործելը:

ԻՆՉ ՊԵՏՔ Է ԱՆԻ ԱՊԱՑՈՒՅՑԸ

Ապացույցը պարզապես գոյություն ունեցող տեղեկություն չէ:

Ապացույցը պետք է ինչ-որ բան ցույց տա:

Ապացույցը պետք է աջակցի այն բանին, ինչը պնդվում է:

Ապացույցը պետք է դիմանա հարցադրմանը:

Ապացույցը պետք է բաց մնա հետագա քննության համար:

Ապացույցը պետք է կապվի իրականության հետ:

Ապացույցը պետք է համապատասխանի վարքագծին:

Ապացույցը պետք է բացահայտի հակասությունը:

Ապացույցը պետք է ժամանակի ընթացքում մնա հետևողական:

Ապացույցը պետք է մարդկանց օգնի սովորել այն ամենից, ինչ ցույց է տրվում:

Ապացույցը նաև ողջունում է հարցադրումը:

Ապացույցը հարցադրումից պաշտպանվելու կարիք չունի:

Ապացույցը քննությունից չի վախենում:

Ապացույցը գոյատևելու համար չի ապավինում կոչումներին, իշխանությանը, կրկնությանը, վախին, կարգավիճակին կամ զգացմունքային ճնշմանը:

Հարցադրումը ուժեղացնում է ապացույցը:

Հարցադրումը բարելավում է ըմբռնումը:

Հարցադրումը բացահայտում է թուլությունը:

Հարցադրումը բացահայտում է հակասությունը:

Հարցադրումը բացահայտում է այն, ինչ բացակայում է:

Հարցադրումը բացահայտում է այն, ինչը հիմնավորված չէ:

Հարցադրումն օգնում է մարդկանց սովորել:

Չհիմնավորված տեղեկությունը հաճախ դիմադրում է հարցադրմանը, քանի որ հարցադրումը սպառնում է այն բանին, ինչը պատշաճ կերպով չի կարող հիմնավորվել:

Հետևաբար «Ապացույցների չափանիշ»-ը մարդկանց սովորեցնում է, որ հարցադրումը ճշմարտության թշնամին չէ:

Հարցադրումը ճշմարտության տանող ուղիներից մեկն է:

ՏԵՂԵԿՈՒԹՅՈՒՆԸ ԱՊԱՑՈՒՅՑ ՉԷ

Տեղեկությունն ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Հայտարարությունն ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Կոչումն ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Դերն ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Համակարգն ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Կրկնվող պատմությունն ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Գրված պատմությունն ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Ժառանգված համոզմունքն ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Պաշտպանված նարատիվն ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Տեղեկություն կրկնելու համար վճարվող մարդն ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Համակարգի՝ ինչ-որ բան ճշմարիտ հայտարարելը ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Տեղեկությանը կցված վախն ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Մեկ այլ նարատիվին հակադրվող հակա-նարատիվն ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Արհեստական բանականությամբ ստեղծված, փոփոխված, ամփոփված, ընտրված կամ ներկայացված տեղեկությունն ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է պնդվում:

Ի՞նչ ապացույց է աջակցում դրան:

Որտեղի՞ց է եկել ապացույցը:

Կարելի՞ է ապացույցը քննել:

Կարելի՞ է ապացույցը հարցադրել:

Արդյո՞ք ապացույցը հիմնավորում է պնդմանը:

Արդյո՞ք վարքագիծը աջակցում է պնդմանը:

Արդյո՞ք հետևողականությունը աջակցում է պնդմանը:

Ի՞նչ ապացույց է բացակայում:

Ի՞նչ ապացույց է թաքցվել:

Ի՞նչ ապացույց է հակասում պնդմանը:

Ի՞նչ է ընդունվել առանց ապացույցի:

Արդյո՞ք այս ապացույցը ստեղծվել, փոփոխվել, ընտրվել, ամփոփվել, վերաձևակերպվել կամ ներկայացվել է այնպիսի ձևով, որը կարող է մոլորեցնել:

Սա կարևոր է, քանի որ մարդկանց կարող են սովորեցնել ընդունել տեղեկությունը՝ երբեք չսովորելով, թե արդյո՞ք այն պատշաճ կերպով հիմնավորված է:

Նրանք կարող են մտապահել չհիմնավորված տեղեկություն:

Նրանք կարող են կրկնել չհիմնավորված տեղեկություն:

Նրանք կարող են պաշտպանել չհիմնավորված տեղեկություն:

Նրանք կարող են չհիմնավորված տեղեկությունը փոխանցել հաջորդ սերնդին:

Այնուհետև աշխարհի միջավայրը կրկնվում է այն տեղեկության միջոցով, որը ընդունվել է՝ նախքան պատշաճ կերպով քննվելը:

ԿՐԿՆՎՈՂ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ ԴԱՌՆՈՒՄ ԵՆ ՃՇՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆ

Մարդկային սովորելու ամենամեծ ձախողումներից մեկն այն է, որ մարդիկ կարող են կրկնությունը շփոթել ճշմարտության հետ:

Պատմություն կարող է ստեղծվել:

Կոչումը կարող է նրան իշխանություն տալ:

Համակարգը կարող է նրան հասանելիություն տալ:

Փողը կարող է մարդկանց պատճառ տալ այն կրկնելու:

Ժամանակը կարող է այն ծանոթ դարձնել:

Գրված գրառումները կարող են նրան կայունության տեսք տալ:

Բավականաչափ մարդկանց կողմից այն կրկնելը կարող է նրան սոցիալական հաստատում տալ:

Ապագա սերունդներն այնուհետև կարող են այն ժառանգել որպես ճշմարտություն:

Բայց կրկնությունը ապացույց չէ:

Կրկնվող պատմությունը ապացույց չէ:

Գրված պատմությունը ապացույց չէ:

Ժառանգված պատմությունը ապացույց չէ:

Պաշտպանված պատմությունը ապացույց չէ:

Կոչումներով, համակարգերով, փողով, հասանելիությամբ, վախով, կարգավիճակով և ժամանակով աջակցվող պատմությունը դեռ ապացույց չէ, եթե այն չի կարող պատշաճ կերպով քննվել և հիմնավորվել:

Հետևաբար մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ո՞վ է ստեղծել այս պատմությունը:

Ո՞վ է նրան իշխանություն տվել:

Ո՞վ է այն կրկնել:

Ո՞վ է շահել այն բանից, որ դրան հավատացել են:

Ո՞ւմ է վճարվել այն պահպանելու համար:

Ո՞վ է այն պաշտպանել հարցադրումից:

Ի՞նչ ապացույց է աջակցում դրան:

Ի՞նչ ապացույց է հակասում դրան:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, երբ այն մարտահրավերի է ենթարկվում:

Սա ապացո՞ւյց է:

Թե՞ սա ժառանգված համոզմունք է:

Առանց «Ապացույցների չափանիշ»-ի կրկնվող պատմությունները կարող են ընդունվել որպես ճշմարտություն պարզապես այն պատճառով, որ բավականաչափ մարդիկ դրանք կրկնում, դրանց մասին գրում, դրանք պաշտպանում կամ փոխանցում են հաջորդներին:

ԿՈՂՈՒՄՆԵՐԸ, ԻՇԽԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՎՃԱՐՎՈՂ ԴԵՐԵՐԸ ԱՊԱՅՈՒՅՑ ՉԵՆ

Մարդկանց հաճախ սովորեցնում են հավատալ կոչումներին:

Նրանց սովորեցնում են հավատալ իշխանությանը:

Նրանց սովորեցնում են հավատալ պաշտոնական դերերին:

Նրանց սովորեցնում են հավատալ համակարգերին:

Նրանց սովորեցնում են հավատալ այն մարդկանց, որոնց վճարում են խոսելու, պարտադրելու, ուսուցանելու, ներկայացնելու կամ տեղեկություն կրկնելու համար:

Բայց կոչումը ապացույց չէ:

Իշխանությունը ապացույց չէ:

Վճարվող դերը ապացույց չէ:

Պաշտոնական դիրքը ապացույց չէ:

Հետևաբար մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ ապացույց է աջակցում այս կոչմանը:

Ի՞նչ ապացույց է աջակցում այս իշխանությանը:

Ի՞նչ ապացույց է աջակցում այս դերին:

Ի՞նչ ապացույց է աջակցում այս մարդու ասածին:

Ի՞նչ ապացույց է աջակցում այս համակարգի պնդմանը:

Ո՞վ է շահում, եթե դրան հավատում են:

Ո՞վ է շահում, եթե այն չի հարցադրվում:

Ո՞ւմ է վճարվում այն կրկնելու համար:

Ո՞ւմ է վճարվում այն պարտադրելու համար:

Ո՞ւմ է վճարվում այն պաշտպանելու համար:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, երբ ապացույց է պահանջվում:

Խոսքը յուրաքանչյուր կոչում, դեր, համակարգ կամ իշխանություն ինքնաբերաբար մերժելու մասին չէ:

Խոսքը դրանք ապացույցի հետ չշփոթելու մասին է:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը մարդկանց սովորեցնում է, որ իշխանությունը նույնպես պետք է քննվի:

Կոչումները նույնպես պետք է քննվեն:

Համակարգերը նույնպես պետք է քննվեն:

Վճարվող դերերը նույնպես պետք է քննվեն:

Նույն չափանիշը պետք է կիրառվի ամենուր:

ՀԱՄԱԿԱՐԳԵՐ, ԱՂԲՅՈՒՐ ԵՎ ԱՊԱՑՈՒՅՑ

Համակարգի գոյությունն ապացույց չէ, որ համակարգը ստեղծվել է ճշմարտությունից:

Սա ուղղակիորեն կապվում է «Աղբյուր և ծագում»-ի հետ:

«Աղբյուր և ծագում»-ը հարցնում է .

Որտեղի՞ց է եկել այս համակարգը:

Ո՞վ է այն ստեղծել:

Ի՞նչն է այն ձևավորել:

Ի՞նչ վարքագիծ է այն ցույց տվել ժամանակի ընթացքում:

Ի՞նչ է այն պաշտպանում:

Ի՞նչ է այն կրկնում:

Ի՞նչ է այն թաքցնում:

Ի՞նչ է այն թույլ տալիս:

Այնուհետև «Ապացույցների չափանիշ»-ը հարցնում է .

Ի՞նչ ապացույց է աջակցում համակարգի պնդումներին:

Ի՞նչ ապացույց է հակասում դրանց:

Ի՞նչ ապացույց է բացակայում:

Ի՞նչ ապացույց է ստեղծվում մարտահրավերից հետո:

Արդյո՞ք ապացույցը ցույց է տալիս ճշմարտություն:

Թե՞ այն միայն ցույց է տալիս իշխանություն, ենթարկվել, կրկնություն և պաշտպանություն:

Մարդիկ հաճախ հավատում են, որ եթե ինչ-որ բան գոյություն ունի, ապա այն պետք է ստեղծված լինի ճշմարտությունից:

Սա պետք է հարցադրվի:

Եթե համակարգերը ստեղծվել, պահպանվել կամ պաշտպանվել են մարդկանց կողմից, որոնք ճշմարտությունից չեն գործել, ապա այդ համակարգերի ստեղծած տեղեկությունը, կոչումները, կանոնները, գրառումները, իշխանությունն ու նարատիվները չեն կարող պարզապես ընդունվել որպես ճշմարտություն միայն այն պատճառով, որ գոյություն ունեն:

Համակարգի հին լինելը ճշմարտության ապացույց չէ:

Համակարգի հզոր լինելը ճշմարտության ապացույց չէ:

Համակարգի պաշտոնական լինելը ճշմարտության ապացույց չէ:

Համակարգի սերունդների միջով կրկնվելը ճշմարտության ապացույց չէ:

Համակարգի՝ փողով, կարգավիճակով, իշխանությամբ, վախով կամ ուժով պաշտպանված լինելը ճշմարտության

ապացույց չէ:

Հետևաբար մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ ապացույց է աջակցում դրան:

Ի՞նչ ապացույց է հակասում դրան:

Ի՞նչ ապացույց է բացակայում:

Ի՞նչ ապացույց է անտեսվել:

Ի՞նչ վարքագիծ է ցույց տալիս համակարգը:

Ի՞նչ է անում համակարգը, երբ մարտահրավերի է ենթարկվում:

Պատասխանո՞ւմ է:

Ուղղո՞ւմ է:

Խուսափո՞ւմ է:

Պաշտպանո՞ւմ է իրեն:

Արտադրո՞ւմ է ճշմարտություն:

Թե՞ արտադրում է ենթարկվել:

Այստեղ է, որ «Ապացույցների չափանիշ»-ը ուղղակիորեն կապվում է աշխարհի միջավայրի հետ:

Ապացույցը միայն հայտարարություններին չի վերաբերում:

Այն վերաբերում է համակարգերին:

Այն վերաբերում է կանոններին:

Այն վերաբերում է իշխանությանը:

Այն վերաբերում է կոչումներին:

Այն վերաբերում է վարքագծին:

Այն վերաբերում է նարատիվներին:

Այն վերաբերում է կրկնվող օրինաչափություններին:

Այն վերաբերում է վախի վրա հիմնված ներկայացմանը:

Այն վերաբերում է հակա-նարատիվներին:

Այն վերաբերում է ստեղծված, փոփոխված, ընտրված կամ արհեստականորեն պատրաստված նյութին:

Ահա թե ինչու է «Ապացույցների չափանիշ»-ը կրթության բացակայող ուղիներից մեկը:

Առանց դրա մարդկանց կարող են սովորեցնել գործել համակարգերի ներսում՝ երբեք չսովորեցնելով հարցադրել, թե արդյո՞ք այդ համակարգերը հիմնավորված են ճշմարտությամբ, ապացույցով, հետևողականությամբ և վարքագծով:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը գոյություն ունի՝ չհիմնավորված տեղեկությունը ընդունված ճշմարտություն դառնալուց կանգնեցնելու համար:

Այն օգնում է մարդկանց սկսել ընդունումից անցնել քննության:

Այն օգնում է մարդկանց հավատից անցնել ըմբռնման:

Այն օգնում է մարդկանց կրկնվող տեղեկության արդյունք լինելուց անցնել աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ԱՊԱՑՈՒՅՑԸ ԺԱՄԱՆԱԿԻ ԸՆԹԱՑՔՈՒՄ

Այս բաժնի առաջին մասը բացատրեց, որ տեղեկությունը, կոչումները, իշխանությունը, վճարվող դերերը, համակարգերը, գրված գրառումները, կրկնվող պատմությունները, ժառանգված համոզմունքները, վախի վրա հիմնված ներկայացումը, հակա-նարատիվները և ստեղծված, փոփոխված, ընտրված կամ արհեստականորեն պատրաստված նյութը ինքնաբերաբար ապացույց չեն:

Այն նաև բացատրեց, որ ապացույցը ողջունում է հարցադրումը:

Այս մասը այժմ անցնում է նրան, թե ինչպես պետք է ապացույցը քննվի ժամանակի ընթացքում:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը միայն մեկ պահ չի քննում:

Այն քննում է այն, ինչ ցույց է տրվում ժամանակի ընթացքում:

Մեկ հայտարարությունը կարող է մոլորեցնող լինել:

Մեկ գրառումը կարող է թերի լինել:

Մեկ բացատրությունը կարող է ընտրովի լինել:

Մեկ պատասխանը կարող է խուսափել ավելի լայն օրինաչափությունից:

Ուշացած հայտարարությունը կարող է օգտագործվել իրական ժամանակում ցույց տրվածը փոխարինելու համար:

Ահա թե ինչու ապացույցը պետք է քննվի ժամանակի ամբողջ ընթացքում:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է ցույց տրվել ժամանակի ընթացքում:

Ե՞րբ է այն ցույց տրվել:

Արդյո՞ք այն ցույց է տրվել իրական ժամանակում:

Արդյո՞ք այն գրանցվել է իրադարձությունից հետո:

Արդյո՞ք այն ավելի ուշ է բացատրվել:

Արդյո՞ք ավելի ուշ տրված բացատրությունը համապատասխանում է իրական ժամանակի ապացույցին:

Արդյո՞ք ապացույցը մնացել է հետևողական:

Արդյո՞ք վարքագիծը մնացել է հետևողական:

Արդյո՞ք պատմությունը փոխվել է:

Արդյո՞ք բացատրությունը փոխվել է:

Արդյո՞ք նույն օրինաչափությունը կրկնվել է:

Արդյո՞ք հակասություն է ի հայտ եկել:

Արդյո՞ք ապացույց է ավելացվել:

Արդյո՞ք ապացույց է հեռացվել:

Արդյո՞ք ապացույցն անտեսվել է:

Ի՞նչ տեղի ունեցավ մարտահրավերից հետո:

Ուշացած բացատրություններին երբեք չպետք է թույլ տրվի գերակշռել հերթականությամբ ցույց տրված իրական ժամանակի ապացույցին:

Սա կարևոր է, քանի որ ճշմարտությունը չպետք է հիմնվի մեկ մեկուսացված պահի վրա, երբ ավելի երկար օրինաչափությունը այլ բան է ցույց տալիս:

Ժամանակի ընթացքում ապացույցը մարդկանց օգնում է տեսնել օրինաչափությունները:

Այն մարդկանց օգնում է տեսնել հակասությունը:

Այն մարդկանց օգնում է տեսնել, թե ինչ է պաշտպանվում:

Այն մարդկանց օգնում է տեսնել, թե ինչից են խուսափում:

Այն մարդկանց օգնում է տեսնել՝ արդյո՞ք բառերը, վարքագիծը, գրառումները, ժամանակը և արդյունքները համընկնում են:

Հետևաբար «Ապացույցների չափանիշ»-ը մարդկանց սովորեցնում է ապացույցը քննել որպես հերթականության մաս, ոչ թե որպես տեղեկության իրարից կտրված կտորներ:

ՎԱՐՔԱԳԻԾԸ ՈՐՊԵՍ ԱՊԱՑՈՒՅՑ

Բառերը բավարար չեն:

Մարդկանց ասածը պետք է համեմատվի նրանց արածի հետ:

Վարքագիծը կարող է բացահայտել այն, ինչ հայտարարությունները թաքցնում են:

Վարքագիծը կարող է բացահայտել այն, ինչ կոչումները պաշտպանում են:

Վարքագիծը կարող է բացահայտել այն, ինչից համակարգերը խուսափում են:

Վարքագիծը կարող է բացահայտել, թե ինչ են ձևավորում փողը, կախվածությունը, վախը, դիրքը, հեղինակությունը կամ

խթանը:

Մարդը կարող է ասել, որ գործում է ճշմարտությունից:

Համակարգը կարող է ասել, որ գործում է արդարությունից:

Հաստատությունը կարող է ասել, որ գործում է հոգատարությունից:

Վճարվող դերը կարող է ասել, որ գործում է պարտականությունից:

Կոչումը կարող է ասել, որ գործում է իշխանությունից:

Բայց «Ապացույցների չափանիշ»-ը հարցնում է՝ արդյո՞ք վարքագիծը աջակցում է այն բանին, ինչը պնդվում է:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք վարքագիծը համապատասխանում է բառերին:

Արդյո՞ք գործողությունը համապատասխանում է պնդմանը:

Արդյո՞ք համակարգը պատասխանում է, երբ մարտահրավերի է ենթարկվում:

Արդյո՞ք իշխանությունը ուղղում է, երբ նրան ապացույց է ցույց տրվում:

Արդյո՞ք վճարվող դերը պաշտպանում է ճշմարտությունը:

Թե՞ այն պաշտպանում է դիրքը, համակարգը, փողը, հեղինակությունը կամ նարատիվը:

Արդյո՞ք լռությունը հակասում է պնդմանը:

Արդյո՞ք խուսափումը հակասում է պնդմանը:

Արդյո՞ք ուշացումը հակասում է պնդմանը:

Արդյո՞ք հեռացումը, արգելափակումը, մերժումը կամ պատիժը հակասում են պնդմանը:

Ժամանակի ընթացքում վարքագիծը կարող է դառնալ ապացույցի ամենահստակ ուղիներից մեկը, քանի որ վարքագիծը ցույց է տալիս, թե մարդիկ և համակարգերը իրականում ինչ են անում, ոչ միայն այն, ինչ ասում են, որ անում են:

Եթե բառերն ու վարքագիծը բաժանվում են, «Ապացույցների չափանիշ»-ը պետք է հարցադրի այդ բաժանումը:

Եթե պնդումը մի բան է ասում, բայց վարքագիծը շարունակաբար մեկ այլ բան է ցույց տալիս, վարքագիծը պետք է քննվի:

ԱՊԱՑՈՒՅՑԸ ՄԱՐՏԱՀՐԱՎԵՐԻՑ ՀԵՏՈ

«Ապացույցների չափանիշ»-ը պետք է նաև քննի, թե ինչ է տեղի ունենում տեղեկությունը մարտահրավերների ենթարկելուց հետո:

Շատ պնդումներ ուժեղ են թվում, մինչև ապացույց է պահանջվում:

Շատ համակարգեր ճշմարտախոս են թվում, մինչև նրանց խնդրում են պատասխանել:

Շատ կոչումներ վստահելի են թվում, մինչև դրանց պնդումները քննվում են:

Շատ նարատիվներ կայուն են թվում, մինչև հակասություններ

են ցույց տրվում:

Մարտահրավերը բացահայտում է ապացույցների չափանիշները:

Ապացույցը ողջունում է հարցադրումը, քանի որ հարցադրումն ուժեղացնում է այն, ինչը ճշմարիտ է, և բացահայտում այն, ինչը թույլ, բացակայող, հակասված կամ չհիմնավորված է:

Չհիմնավորված տեղեկությունը հաճախ դիմադրում է հարցադրմանը, քանի որ հարցադրումը սպառնում է այն բանին, ինչը պատշաճ կերպով չի կարող հիմնավորվել:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է տեղի ունենում, երբ ապացույց է պահանջվում:

Ապացույց տրամադրվո՞ւմ է:

Հարցին պատասխան տրվո՞ւմ է:

Խնդիրը ուղղվո՞ւմ է:

Հակասությանը անդրադառնո՞ւմ են:

Ապացույցն անտեսվո՞ւմ է:

Հարց տվող մարդը հարձակման ենթարկվո՞ւմ է:

Լռությո՞ւն է օգտագործվում:

Արդյո՞ք ապացույցի փոխարեն իշխանություն է օգտագործվում:

Արդյո՞ք ճշմարտության փոխարեն գործընթաց է օգտագործվում:

Արդյո՞ք հարցը ձգձգվում է մինչև մարդիկ դադարեն հարցադրել:

Արդյո՞ք ապացույցը քննելու փոխարեն համակարգն է պաշտպանվում:

Մարտահրավերից հետո տեղի ունեցողը կարևոր է, քանի որ արձագանքը դառնում է ապացույց:

Պատասխանելը կարող է դառնալ ապացույց:

Ուղղելը կարող է դառնալ ապացույց:

Պատասխանելուց հրաժարվելը կարող է դառնալ ապացույց:

Խուսափելը կարող է դառնալ ապացույց:

Լռությունը կարող է դառնալ ապացույց:

Հակասությունը կարող է դառնալ ապացույց:

Պաշտպանությունը կարող է դառնալ ապացույց:

Կրկնվող չպատասխանելը կարող է դառնալ ապացույց:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը մարդկանց սովորեցնում է քննել ոչ միայն սկզբնական պնդումը, այլև այն վարքագիծը, որը հետևում է, երբ պնդումը հարցադրվում է:

ԱՊԱՑՈՒՅՑ, ԺԱՄԱՆԱԿԱԳԻՐ ԵՎ ԱՐՁԱԳԱՆՔ

«Ապացույցների չափանիշ»-ը նաև պահանջում է մարդկանցից ապացույցին հետևել ժամանակագրության և արձագանքի միջով:

Ապացույցը չպետք է կտրվի նրանից, թե երբ է այն ցույց տրվել, որտեղից է եկել, ով է այն տեսել, ով է ստացել, ով կարող էր մարտահրավերի ենթարկել և ինչ է տեղի ունեցել

դրանից հետո:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ե՞րբ է սա ցույց տրվել:

Որտե՞ղ է սա ցույց տրվել:

Ո՞վ է այն ստեղծել:

Ո՞վ է այն ստացել:

Ո՞վ է այն տեսել:

Ո՞ւմ է մարտահրավեր նետվել:

Ո՞վ է պատասխանելու հնարավորություն ունեցել:

Ո՞վ է ուղղելու հնարավորություն ունեցել:

Ո՞վ է հերքելու հնարավորություն ունեցել:

Ո՞վ է լուռ մնացել:

Ի՞նչ եղավ հետո:

Ի՞նչ վարքագիծ հետևեց:

Ի՞նչ օրինաչափություն շարունակվեց:

Սա կարևոր է, քանի որ ապացույցը կարող է թուլանալ, երբ այն կտրվում է իր ժամանակագրությունից:

Ապացույցը կարող է նաև թուլանալ, երբ մարդիկ անտեսում են, թե ով է այն տեսել, ով է ստացել, ով է պատասխանելու հնարավորություն ունեցել և ինչ է տեղի ունեցել դրանից հետո:

Իրական ժամանակի ապացույցը կարևոր է, քանի որ ցույց է տալիս, թե տվյալ պահին ինչ է ներկայացվել, ցույց տրվել, գրանցվել, մարտահրավերի ենթարկվել կամ տեսանելի

դարձել:

Ուշացած բացատրությունները պետք է հարցադրվեն իրական ժամանակում ցույց տրվածի համեմատությամբ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ավելի ուշ տրված բացատրությունը համապատասխանում է իրական ժամանակի ապացույցին:

Արդյո՞ք ավելի ուշ արված հայտարարությունը վերաշարադրում է այն, ինչ ցույց է տրվել:

Արդյո՞ք ավելի ուշ արված գրառումը խուսափում է այն բանից, ինչ մարտահրավերի է ենթարկվել:

Արդյո՞ք ավելի ուշ տրված բացատրությունը հեռացնում է համատեքստը:

Արդյո՞ք ժամանակագրությունը աջակցում է պնդմանը:

Արդյո՞ք տեսանելի դառնալուց հետո վարքագիծը աջակցում է պնդմանը, թե հակասում դրան:

Իրական ապացույցների չափանիշը միայն չի հարցնում՝ արդյո՞ք ինչ-որ բան գոյություն ունի:

Այն հարցնում է, թե ինչպես է դա գոյություն ունենում ավելի լայն գրառման ներսում:

Այն հարցնում է, թե ապացույցն ինչ է ցույց տալիս, երբ դրվում է հերթականությամբ:

Այն հարցնում է՝ արդյո՞ք ժամանակագրությունը աջակցում է պնդմանը:

Այն հարցնում է՝ արդյո՞ք տեսանելի դառնալուց հետո վարքագիծը աջակցում է պնդմանը, թե հակասում դրան:

Այսպես են մարդիկ սկսում սովորել ապացույցից՝ պարզապես տեղեկություն հավաքելու փոխարեն:

ՏԵՄՆՎԱԾԸ, ԹԱՔՑՎԱԾԸ, ԲԱՑԱԿԱՅՈՂԸ ԵՎ ՀԱԿԱՍՎԱԾԸ

«Ապացույցների չափանիշ»-ը պետք է մարդկանց սովորեցնի համեմատել ցույց տրվածը չցուցադրվածի հետ:

Մարդկանց հաճախ առաջնորդում է իրենց առջև դրված ապացույցը:

Բայց բացակայողը կարող է նույնքան կարևոր լինել:

Թաքցվածը կարող է նույնքան կարևոր լինել:

Հակասվածը կարող է նույնքան կարևոր լինել:

Հարցադրումից պաշտպանվածը կարող է նույնքան կարևոր լինել:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է ցույց տրված:

Ի՞նչ չի ցուցադրվել:

Ի՞նչ է բացակայում:

Ի՞նչ է թաքցված:

Ի՞նչն է չհիմնավորված:

Ի՞նչն է հակասված:

Ի՞նչ է պաշտպանվում:

Ինչի՞ց են խուսափում:

Ի՞նչ է հեռացվել:

Ինչի՞ն պատասխան չի տրվել:

Սա կարևոր է, քանի որ մարդկանց կարող է առաջնորդել ընտրված ապացույցը:

Նրանց կարող է ցույց տրվել պատկերի մեկ մասը, մինչ մնացածը թաքցված է:

Նրանց կարող է ցույց տրվել հայտարարություն, մինչ վարքագիծը դրան հակասում է:

Նրանց կարող է ցույց տրվել գրառում, մինչ ժամանակագրությունն անտեսվում է:

Նրանց կարող է ցույց տրվել իշխանություն, մինչ ապացույցը բացակայում է:

Նրանց կարող է ցույց տրվել վստահություն, մինչ հիմնավորումը բացակայում է:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը մարդկանց օգնում է տեսնել ընտրված ներկայացումից այն կողմ:

Այն մարդկանց օգնում է համեմատել ցույց տրվածը բացակայողի, թաքցվածի, հակասվածի, խուսափածի կամ պաշտպանվածի հետ:

ԱՊԱՑՈՒՅՑԻ ՆԵՐԿԱՅԱՑՈՒՄ, ՎԱԽ ԵՎ ՉՆԱԶԱՆԴՈՒԹՅՈՒՆ

«Ապացույցների չափանիշ»-ը նաև պետք է հարցադրի, թե ինչպես է ապացույցը ներկայացվում:

Որքան ավելի հզոր է ապացույցը ներկայացնող մեխանիզմը, այնքան ավելի կարևոր է դառնում հենց ապացույցը հարցադրելը:

Մարդկանց կարող է ցույց տրվել վախ, և նրանք կարող են մղվել հենց վախի միջավայրը որպես ապացույց ընդունելու:

Վախը կարող է հրատապություն ստեղծել:

Վախը կարող է հնազանդություն ստեղծել:

Վախը կարող է կանգնեցնել հարցադրումը:

Վախը կարող է ստիպել մարդկանց ընդունել թույլ, թերի, ընտրված կամ չհիմնավորված ապացույց՝ նախքան այն պատշաճ կերպով քննելը:

Վախը կարող է ստիպել մարդկանց հետևել կոչումներին, համակարգերին, վճարվող դերերին, պաշտոնական հայտարարություններին, կրկնվող նախազգուշացումներին և հանրային ճնշմանը՝ առանց հարցնելու, թե արդյո՞ք ապացույցը հիմնավորում է պնդմանը:

Բայց վախը ապացույց չէ:

Հրատապությունը ապացույց չէ:

Պաշտոնական ճնշումը ապացույց չէ:

Կրկնվող նախազգուշացումները ապացույց չեն:

Վճարվող հնազանդությունը ապացույց չէ:

Զանգվածային կրկնությունը ապացույց չէ:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը պետք է հարցնի՝ մարդկանց ապացո՞ւյց է ցույց տրվում, թե՞ նրանց ցույց է տրվում վախ, որը նախատեսված է առանց ապացույցի ընդունելու ստիպելու համար:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ ապացույց է ցույց տրվում:

Ինչպե՞ս է այն ներկայացվում:

Ի՞նչ վախ է դրան կցվում:

Ի՞նչ արձագանք է ստեղծվում:

Ի՞նչ ապացույց է բացակայում:

Ի՞նչ ապացույց է հակասվում:

Ի՞նչ ապացույց է պաշտպանվում հարցադրումից:

Արդյո՞ք մարդկանց օգնում են հասկանալ:

Թե՞ մարդկանց մղում են հնազանդվել:

Սա հատվում է «Զգացմունքային ազդեցություն», «Նարատիվն ընդդեմ իրականության» և «Հոգեբանական ազդեցություն» բաժինների հետ, բայց պատկանում է այստեղ, քանի որ «Ապացույցների չափանիշ»-ը պետք է հարցադրի՝ արդյո՞ք վախը օգտագործվում է որպես ապացույցի փոխարինիչ:

ՀԱԿԱ-ՆԱՐԱՏԻՎԸ ԵՎ ԱՊԱՑՈՒՅՑՆԵՐԻ ՉԱՓԱՆԻՇԸ

«Ապացույցների չափանիշ»-ը նաև պետք է հարցադրի հակա-նարատիվները:

Մարդիկ կարող են տեսնել մեկ կեղծ նարատիվ, մերժել այն, ապա ընդունել հակա-նարատիվը, քանի որ այն կարծես հակադրվում է առաջինին:

Բայց հակադրությունը ապացույց չէ:

Հակա-նարատիվը նույնպես կարող է ստեղծվել:

Հակա-նարատիվը նույնպես կարող է ֆինանսավորվել:

Հակա-նարատիվին նույնպես կարող է հասանելիություն տրվել:

Հակա-նարատիվը նույնպես կարող է վերահսկվել:

Հակա-նարատիվը նույնպես կարող է մարդկանց մղել հավատալ առանց ապացույցի:

Մարդիկ կարող են դուրս գալ մեկ ստեղծված պատմությունից և անմիջապես մտնել մեկ այլ ստեղծված պատմության մեջ:

Հետևաբար «Ապացույցների չափանիշ»-ը պետք է հարցադրի և՛ նարատիվը, և՛ հակա-նարատիվը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ ապացույց է աջակցում հակա-նարատիվին:

Որտեղի՞ց է այն եկել:

Ո՞վ է նրան հասանելիություն տվել:

Ո՞վ է շահում այն բանից, որ դրան հավատում են:

Արդյո՞ք այն օգնում է մարդկանց քննել ապացույցը:

Թե՞ պարզապես մարդկանց մեկ համոզմունքից տեղափոխում է մյուսը:

Արդյո՞ք այն հարցադրում է «Աղբյուր և ծագում»-ը:

Արդյո՞ք այն հարցադրում է «Ապացույցների չափանիշ»-ը:

Արդյո՞ք այն հարցադրում է «Խթան և շահ»-ը:

Արդյո՞ք այն ամենուր կիրառում է նույն չափանիշը:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը չպետք է թույլ տա մարդկանց մեկ չհիմնավորված համոզմունքը փոխարինել մեկ այլ չհիմնավորված համոզմունքով:

Ուղին մեկ նարատիվից մեկ այլ նարատիվ տանող չէ:

Ուղին չհիմնավորված համոզմունքից տանում է դեպի ապացույցների վրա հիմնված հարցադրում, տեսնել, հասկանալ, սովորել և անկախ մտածողություն:

ԱՐՀԵՍՏԱԿԱՆ ԲԱՆԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ, ԱՐՀԵՍՏԱԿԱՆՈՐԵՆ ՊԱՏՐԱՍՏՎԱԾ ԱՊԱՑՈՒՅՑ ԵՎ ԱՂԲՅՈՒՐԻ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆ

«Ապացույցների չափանիշ»-ը նաև պետք է մարդկանց պատրաստի հարցադրել ապացույցը, որը կարող է ստեղծվել, փոփոխվել, ամփոփվել, ընտրվել, վերաձևակերպվել կամ արհեստականորեն պատրաստվել:

Որքան ավելի համոզիչ է դառնում արհեստականորեն պատրաստված ապացույցը, այնքան ավելի կարևոր է դառնում «Աղբյուր և ծագում»-ը:

Արհեստական բանականությունը կարող է կեղծ ապացույցը իրական տեսք տալ:

Արհեստական բանականությունը կարող է կեղծ պատմություններին հիմնավորված տեսք տալ:

Արհեստական բանականությունը կարող է կեղծ պատկերները, ձայները, փաստաթղթերը, ամփոփումները և բացատրությունները վստահելի ներկայացնել:

Արհեստական բանականությունը կարող է նաև օգտագործվել ապացույցը թաքցնելու, վերաձևակերպելու, ամփոփելու, ընտրելու կամ աղավաղելու համար:

Հետևաբար արհեստական բանականությամբ ստեղծված կամ ներկայացված տեղեկությունը չպետք է դիտարկվի որպես ապացույց՝ առանց քննության:

Սա ուղղակիորեն վերադառնում է «Աղբյուր և ծագում»-ին:

«Աղբյուր և ծագում»-ը հարցնում է .

Որտեղի՞ց է եկել այս ապացույցը:

Ե՞րբ է այն առաջին անգամ գոյություն ունեցել:

Ո՞վ է այն ստեղծել:

Ի՞նչ պատմություն ունի այն:

Արդյո՞ք այն տեսանելի է եղել նախքան դրա ստեղծման, փոփոխման կամ արհեստական պատրաստման գործիքների գոյությունը:

Այնուհետև «Ապացույցների չափանիշ»-ը հարցնում է .

Կարելի՞ է այդ պատմությունը քննել:

Արդյո՞ք ժամանակագրությունն աջակցում է դրան:

Կարելի՞ է ստուգել սկզբնական աղբյուրը:

Կարելի՞ է ապացույցը առանձնացնել ստեղծված, փոփոխված, ամփոփված կամ վերաձևակերպված նյութից:

Արհեստական բանականությամբ մանիպուլյացիայից առաջ հստակ պատմություն ունեցող ապացույցը տարբերվում է այն ապացույցից, որը հայտնվում է միայն այն բանից հետո, երբ արդեն կան դրա ստեղծման, փոփոխման կամ արհեստական պատրաստման գործիքներ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչն է ստեղծել այս ապացույցը:

Արդյո՞ք այն գեներացվել է:

Արդյո՞ք այն փոփոխվել է:

Արդյո՞ք այն ամփոփվել է:

Արդյո՞ք այն ընտրվել է:

Արդյո՞ք այն հանվել է համատեքստից:

Կարելի՞ է քննել բնօրինակը:

Կարելի՞ է ստուգել աղբյուրը:

Կարելի՞ է ստուգել ժամանակագրությունը:

Արդյո՞ք վարքագիծը աջակցում է դրան:

Արդյո՞ք ավելի լայն ապացուցչային գրառումը աջակցում է

դրան:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը պետք է մարդկանց օգնի հարցադրել՝ իրենք ապացո՞ւյց են տեսնում, թե՞ ապացույցի տեսք ունեցող արհեստականորեն պատրաստված ներկայացում:

ԱՊԱՑՈՒՅՑՆԵՐԻ ՉԱՓԱՆԻՇԸ ԵՎ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԱՌԱՋԸՆԹԱՑԸ

«Ապացույցների չափանիշ»-ը միայն առանձին պնդումներ ապացուցելու կամ հերքելու մասին չէ:

Այն Մարդկային առաջընթացի բացակայող ուղու մի մասն է:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը միայն ապացույցը հարցադրելու մասին չէ:

Խոսքը մարդկությանը ներկայացումը ճշմարտության հետ շփոթելուց կանխելու մասին է:

Մարդկությունը չի կարող առաջ ընթանալ, քանի դեռ ներկայացումը շփոթվում է ճշմարտության հետ, վախը՝ ապացույցի հետ, իշխանությունը՝ ճշմարտության հետ, կրկնվող պատմությունները՝ ապացույցի հետ, իսկ չհիմնավորված տեղեկությունը ժառանգվում է ապագա սերունդների կողմից:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը գոյություն ունի՝ այս ուղին կրկնվելուց կանգնեցնելու համար:

Այն օգնում է պաշտպանել ըմբռնման տանող ուղին:

Այն մարդկանց սովորեցնում է դանդաղեցնել նախքան ընդունելը:

Այն մարդկանց սովորեցնում է քննել ցույց տրվածը:

Այն մարդկանց սովորեցնում է նկատել բացակայողը:

Այն մարդկանց սովորեցնում է բառերը համեմատել վարքագծի հետ:

Այն մարդկանց սովորեցնում է ապացույցին հետևել ժամանակի միջով:

Այն մարդկանց սովորեցնում է հարցադրել մարտահրավերից հետո եղած արձագանքը:

Այն մարդկանց սովորեցնում է հարցադրել վախի վրա հիմնված ներկայացումը:

Այն մարդկանց սովորեցնում է հարցադրել հակա-նարատիվները:

Այն մարդկանց սովորեցնում է հարցադրել արհեստականորեն պատրաստված կամ փոփոխված ապացույցը:

Այն մարդկանց սովորեցնում է ամենուր կիրառել նույն չափանիշը:

Այսպես է «Ապացույցների չափանիշ»-ը ժառանգում «Աղբյուր և ծագում»-ից:

«Աղբյուր և ծագում»-ը մարդկանց օգնում է հարցադրել, թե տեղեկությունը, համակարգերը, պատմությունները, կոչումները, վարքագիծն ու կրկնվող օրինաչափությունները որտեղից են եկել:

Այնուհետև «Ապացույցների չափանիշ»-ը մարդկանց օգնում է

ստուգել՝ արդյո՞ք ապացույցը հիմնավորում է այն բանին, ինչը պնդվում, ցույց է տրվում, կրկնվում, պաշտպանվում, մարտահրավերի է ենթարկվում, թաքցվում կամ հակասվում է:

Այսպես են մարդիկ հավատից անցնում քննության:

Այսպես են մարդիկ քննությունից անցնում տեսնելուն:

Այսպես են մարդիկ տեսնելուց անցնում հասկանալուն:

Այսպես են մարդիկ հասկանալուց անցնում սովորելուն:

Այսպես են մարդիկ սովորելուց անցնում անկախ մտածողության:

Այսպես են մարդիկ չհիմնավորված տեղեկության արդյունք լինելուց անցնում աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը կարևոր է, քանի որ նպատակը պարզապես ապացույցը հարցադրելը չէ:

Նպատակը հենց աշխարհի միջավայրում ցույց տրված ապացույցից սովորելու մարդկության կարողությունը բարելավելն է:

Առանց «Ապացույցների չափանիշ»-ի մարդիկ կարող են ժառանգել չհիմնավորված տեղեկություն և կրկնել այն որպես ճշմարտություն:

«Ապացույցների չափանիշ»-ով մարդիկ կարող են սկսել տեսնել, թե ինչն է հիմնավորված, ինչն է բացակայում, ինչն է հակասված, ինչն է պաշտպանված, ինչն է արհեստականորեն պատրաստված, ինչն է վախի վրա հիմնված և ինչն է պետք հետագայում հարցադրել:

Ահա թե ինչու «Ապացույցների չափանիշ»-ը պատկանում է Մարդկային առաջընթացի բացակայող ուղուն:

ԲԱԺԻՆ 3 - ԽԹԱՆ ԵՎ ՇԱՀ

ԻՆՉ Է ԻՐԱԿԱՆՈՒՄ ԽԹԱՆԸ ԵՎ ՇԱՀԸ

Բաժին 1-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է սովորեն աշխարհի միջավայրից՝ պարզապես դրա արդյունքը դառնալու փոխարեն:

Բաժին 2-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է քննեն՝ արդյո՞ք ապացույցը հիմնավորում է այն, ինչ պնդվում, կրկնվում, պաշտպանվում, ներկայացվում կամ պարտադրվում է:

Բաժին 3-ն այժմ անցնում է «Խթան և շահ»-ին:

«Խթան և շահ»-ը գոյություն ունի, քանի որ մարդիկ չեն կարող պատշաճ կերպով հասկանալ մարդկային վարքագիծը, մինչև չհասկանան, թե ինչ վարքագիծ է պարգևատրվում, պաշտպանվում, որից կախված են կամ որը կորցնելուց վախենում են:

Մարդկանց հաճախ սովորեցնում են նայել գործողություններին:

Նրանց չեն սովորեցնում հարցադրել, թե ինչն է մղում այդ գործողությունները:

Մարդկանց հաճախ սովորեցնում են նայել արդյունքներին:

Նրանց չեն սովորեցնում հարցադրել այդ արդյունքներն առաջացնող խթանները:

Մարդկանց սովորեցնում են վստահել համակարգերին:

Նրանց չեն սովորեցնում հարցադրել, թե այդ համակարգերը ինչ են շահում շարունակվելուց:

Մարդկանց հաճախ սովորեցնում են դատել անհատներին:

Նրանց չեն սովորեցնում հարցադրել անհատին ձևավորող մեխանիզմները:

«Խթան և շահ»-ը մարդկանց սովորեցնում է հարցնել .

Ո՞վ է շահում:

Ո՞վ է օգուտ ստանում:

Ո՞վ է կախված սրանից:

Ո՞վ է սա պաշտպանում:

Ո՞վ է վախենում սա կորցնելուց:

Ո՞վ է սրա համար պարգևատրվում:

Ո՞ւմ է սրա համար վճարվում:

Ո՞վ է նպաստում, որ սա շարունակվի:

Մարդիկ պարզապես աշխարհի միջավայրում չեն ապրում:

Խթաններով ձևավորված վարքագծի միջոցով նրանք օգնում են այն վերստեղծել:

Սա ամենամեծ պատճառներից մեկն է, թե ինչու է մարդկությունը կրկնում նույն աշխարհը:

Մարդիկ շարունակաբար նույն աշխարհը չեն ստեղծում, որովհետև չար են:

Նրանք շարունակաբար նույն աշխարհը ստեղծում են, որովհետև խթանները շարունակաբար պարգևատրում են նրանց այն վերստեղծելու համար:

Մարդկությունը հաճախ վերստեղծում է նույն աշխարհը՝

լիովին չհասկանալով, թե ինքն ինչի է նպաստում:

Սա ամենամեծ պատճառներից մեկն է, թե ինչու են աշխարհի կրկնվող խնդիրները շարունակվում:

ՓՈՂ, ԿԱԽՎԱԾՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ԱՇԽԱՐՀԻ ՄԻՋԱՎԱՅՐ

Փողը մարդկային վարքագիծը ձևավորող ամենամեծ մեխանիզմներից մեկն է:

Փողը կարող է կախվածություն ստեղծել:

Կախվածությունը կարող է հնազանդություն ստեղծել:

Հնազանդությունը կարող է լռություն ստեղծել:

Լռությունը կարող է պաշտպանել համակարգերը:

Համակարգերը կարող են շարունակվել, քանի որ մարդիկ դրանցից կախված են:

Մարդկանց հաճախ սովորեցնում են փողի մասին մտածել միայն որպես վճար:

Բայց փողը նաև ձևավորում է վարքագիծը:

Փողը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչ են ասում:

Փողը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչ չեն ասում:

Փողը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչ են

կրկնում:

Փողը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչ են պաշտպանում:

Փողը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչը խուսափում են հարցադրել:

Փողը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչ են պարտադրում:

Փողը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչին են թույլ տալիս շարունակվել:

Փողը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչ են նորմալացնում:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ո՞ւմ է վճարվում:

Ո՞վ է նրանց վճարում:

Ինչի՞ համար է նրանց վճարվում:

Ի՞նչ չհարցադրելու համար է նրանց վճարվում:

Ի՞նչ կրկնելու համար է նրանց վճարվում:

Ի՞նչ պարտադրելու համար է նրանց վճարվում:

Ի՞նչ պաշտպանելու համար է նրանց վճարվում:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, եթե նրանք մարտահրավեր նետեն:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, եթե նրանք բացահայտեն:

Փողը պարտադիր չէ, որ վերահսկի յուրաքանչյուր միտք:

Կախվածությունը կարող է բավական լինել:

Մարդիկ կարող են դառնալ խթանների արդյունք՝ երբեք դա լիովին չգիտակցելով:

ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ՊԱՐԳԵՎՆԵՐ, ՊԱՏԿԱՆԵԼՈՒ ՁԳԱՅՈՒՄ ԵՎ ՀԱՄԱՊԱՏԱՍԽԱՆԵԼԸ

Մարդկանց վրա միայն փողը չի ազդում:

Մարդկանց վրա կարող են նաև ազդել .

Ընդունված լինելը:

Ժողովրդականությունը:

Ճանաչումը:

Ուշադրությունը:

Կարգավիճակը:

Հավանությունը:

Պատկանելության զգացումը:

Հարմարավետությունը:

Անվտանգությունը:

Քննադատությունից խուսափելը:

Մերժումից խուսափելը:

Բացառումից խուսափելը:

Մարդիկ հաճախ չեն հարցնում .

«Արդյո՞ք սա ճշմարիտ է»:

Փոխարենը նրանք կարող են հարցնել .

«Ի՞նչ են անում մյուս մարդիկ»:

«Մարդիկ կհավանե՞ն ինձ»:

«Եթե ես չհամաձայնեմ, դեռ կպատկանե՞մ խմբին»:

Մենակ մնալու վախը կարող է դառնալ ավելի ուժեղ, քան հասկանալու ցանկությունը:

Մարդիկ կարող են փոխել իրենց վարքագիծը՝ հավանություն ստանալու, բացառումից խուսափելու, պատկանելությունը պահպանելու և այն միջավայրերին համապատասխանելու համար, որոնցից կարծում են, որ կախված են:

Մարդիկ կարող են աստիճանաբար թույլ տալ, որ պատկանելությունն ավելի կարևոր դառնա, քան ըմբռնումը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես հետևում եմ ճշմարտությանը:

Թե՞ ես հետևում եմ մարդկանց:

Արդյո՞ք ես ինքնուրույն եմ մտածում:

Թե՞ ես փորձում եմ համապատասխանել:

Ո՞վ է շահում, երբ մարդիկ դադարում են ինքնուրույն մտածել:

Ի՞նչ վարքագծեր են կրկնօրինակվում:

Ի՞նչ վարքագծեր են նորմալացվում:

ՄԱՐԴԻԿ ԿՐԿՆՕՐԻՆԱԿՈՒՄ ԵՆ ՄԱՐԴԿԱՆՑ

Մարդիկ հաճախ վարքագիծ են ժառանգում այլ մարդկանցից:

Մարդիկ կրկնօրինակում են .

Լեզուն:

Կարծիքները:

Միտումները:

Կենսակերպերը:

Արտաքին տեսքերը:

Վերաբերմունքները:

Սովորությունները:

Սոցիալական վարքագծերը:

Առցանց վարքագծերը:

Ոչ պարտադիր այն պատճառով, որ դրանք ինքնուրույն հասկանում են, այլ որովհետև դրանք նորմալ, ժողովրդական, հաջող կամ ընդունված են թվում:

Կրկնվող վարքագիծը կարող է նորմալացվել պարզապես այն պատճառով, որ բավականաչափ մարդիկ այդպես են վարվում:

Համապատասխանելը կարող է նորմալ դառնալ:

Նորմալացումը կարող է դառնալ կրկնություն:

Կրկնությունը կարող է դառնալ ժառանգված վարքագիծ:

Ժառանգված վարքագիծը կարող է դառնալ ընդունված իրականություն:

Որքան երկար է վարքագիծը կրկնվում, այնքան ավելի անտեսանելի կարող է դառնալ դրա հետևում գործող մեխանիզմը:

Մարդիկ կարող են դադարել հարցադրել, քանի որ հենց կրկնությունն ինքը կարող է ստեղծել ճշմարտության տեսք:

ՄԱԿԵՐԵՍԱՅԻՆ ՄԻՋԱՎԱՅՐԵՐ

Ժամանակակից միջավայրերը կարող են մարդկանց խրախուսել արտաքին տեսքը ըմբռնումից ավելի առաջնահերթ դարձնել:

Մարդիկ կարող են զբաղված լինել՝

Թե ինչ տեսք ունեն:

Թե ինչ տեսք ունեն առցանց:

Թե որքան հաջող են երևում:

Թե որքան երջանիկ են երևում:

Թե որքան ժողովրդական են երևում:

Թե ուրիշներն ինչ են մտածում իրենց մասին:

Մարդիկ կարող են ներկայացնել իրենց իդեալականացված տարբերակները՝ թաքցնելով իրականությունը:

Կեղծ ժպիտները կարող են փոխարինել իրական բարեկեցությանը:

Ցուցադրվող հաջողությունը կարող է փոխարինել ճշմարտությանը:

Առցանց ինքնությունը կարող է փոխարինել իսկությանը:

Պատկերը կարող է ավելի կարևոր դառնալ, քան ըմբռնումը:

Մարդիկ կարող են կապված երևալ՝ միաժամանակ մեկուսացած զգալով:

Մարդիկ կարող են երջանիկ երևալ՝ միաժամանակ դժբախտ զգալով:

Մարդիկ կարող են հաջողակ երևալ՝ միաժամանակ անձնական դժվարությունների մեջ լինելով:

Երբ արտաքին տեսքը դառնում է ավելի կարևոր, քան ճշմարտությունը, կարող են զարգանալ մակերեսային միջավայրեր:

ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ, ԿԱՐԳԱՎԻՃԱԿ ԵՎ ՀԱՄԵՄԱՏՈՒԹՅՈՒՆ

Մարդիկ կարող են իրենց չափել ուրիշների համեմատությամբ:

Ավելի շատ փող:

Ավելի շատ ունեցվածք:

Ավելի շատ հետևորդներ:

Ավելի բարձր կարգավիճակ:

Ավելի շատ ուշադրություն:

Ավելի շատ ճանաչում:

Սա կարող է ստեղծել համեմատության անվերջ ցիկլեր՝ առանց ըմբռնման:

Ժողովրդականությունը ապացույց չէ:

Ուշադրությունը ապացույց չէ:

Հետևորդների քանակը ապացույց չէ:

Կարգավիճակը ապացույց չէ:

Լայնորեն տեսանելի լինելը ինքնաբերաբար որևէ բան ճշմարիտ չի դարձնում:

Մարդիկ կարող են տեսանելիությունը շփոթել ճշմարտության, ժողովրդականությունը՝ ճիշտ լինելու, իսկ ազդեցությունը՝ վստահելիության հետ:

ՎԱԽ, ԼՌՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ՊԱՏԿԱՆԵԼՈՒ ԶԳԱՑՈՒՄ

Մարդիկ կարող են խուսափել հարցադրումից, քանի որ հարցադրումը կարող է սպառնալ պատկանելության զգացմանը:

Մարդիկ կարող են վախենալ .

Քննադատությունից:

Ծաղրից:

Մերժումից:

Բացառումից:

Ամոթից:

Մեկուսացումից:

Չնարավորություններ կորցնելուց:

Մենակ մնալուց:

Վախը կարող է խրախուսել լռությունը:

Լռությունը կարող է պաշտպանել կրկնությունը:

Կրկնությունը կարող է նորմալացվել:

Նորմալացված վարքագիծը կարող է ժառանգվել ապագա սերունդների կողմից:

Ցիկլը կարող է շարունակվել՝ առանց մարդկանց լիովին հասկանալու, թե իրենք ինչի են նպաստում:

Մարդիկ նաև պետք է հասկանան, որ խթանները կարող են ճշմարտությունից ավելի ուժեղ դառնալ:

Մարդիկ կարող են իմանալ, որ ինչ-որ բան պետք է հարցադրվի, և միևնույն ժամանակ շարունակել, քանի որ խթանները պաշտպանում են վարքագիծը:

ԿՐԹՈՒԹՅՈՒՆ, ՈՒՍՈՒՑԻՉՆԵՐ ԵՎ ԱՇԽԱՐՀԻ ԿՐԿՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Կրթությունը «Խթան և շահ»-ի ամենահստակ օրինակներից մեկն է:

Ուսուցիչները հաճախ նույն կրթական համակարգի արդյունքն են, որի ներսում իրենք են ուսուցանվել:

Նրանք կրթվել են դրա ներսում:

Նրանք վերապատրաստվել են դրա ներսում:

Նրանց վճարվում է դրա ներսում:

Նրանց գնահատում են դրա ներսում:

Նրանք դերերի են տեղավորվում դրա ներսում:

Նրանցից ակնկալվում է դասավանդել դրա ներսում:

Նրանցից ակնկալվում է տեղեկություն փոխանցել դրա ներսում:

Նրանցից ակնկալվում է տեղեկություն գնահատել դրա ներսում:

Բայց նրանց չեն սովորեցնում երեխաներին սովորեցնել հենց աշխարհի միջավայրը հարցադրելու կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված ուղին:

Խոսքը ուսուցիչների վրա հարձակվելու մասին չէ:

Խոսքը համակարգը հասկանալու մասին է:

Ուսուցիչները կարող են նպաստել նույն աշխարհի կրկնությանը, քանի որ գործում են նույն խթաններով առաջնորդվող միջավայրի ներսում:

Կրթությունը կարող է շարունակաբար վերստեղծել նույն աշխարհը՝ երբեք դա նպատակ չունենալով:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է կրթությունը պարգևատրում:

Ի՞նչ է կրթությունը կրկնում:

Ի՞նչ է կրթությունը պաշտպանում:

Ինչի՞ց է կրթությունը խուսափում:

Ի՞նչ չի կարողանում կրթությունը ուսուցանել:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, եթե կրթությունը փոխվում է:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, եթե երեխաները սովորեն հարցադրել հենց աշխարհի միջավայրը:

ԻՆՉՈՒ Է ԽԹԱՆԸ ԵՎ ՇԱՀԸ ԿԱՐԵՎՈՐ

«Խթան և շահ»-ը կարևոր է, քանի որ մարդիկ չեն կարող պատշաճ կերպով հասկանալ, թե ինչու է մարդկությունը կրկնում նույն աշխարհը, մինչև չհասկանան, թե ինչն է պարգևատրում այդ կրկնությունը:

«Աղբյուր և ծագում»-ը հարցնում է, թե ինչ-որ բան որտեղից է եկել և ինչն է այն ձևավորել:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը հարցնում է՝ արդյո՞ք ապացույցը հիմնավորում է պնդմանը:

«Խթան և շահ»-ը հարցնում է .

Ո՞վ է շահում:

Ո՞վ է կախված:

Ո՞վ է պաշտպանում:

Ո՞վ է կորցնում:

Ի՞նչ վարքագիծ է ստեղծում այս խթանը:

Աշխարհի ի՞նչ միջավայր է այս վարքագիծն օգնում վերստեղծել:

Այսպես են մարդիկ սկսում տեսնել աշխարհի միջավայրի տակ գործող մեխանիզմները:

Այսպես են մարդիկ հավատից անցնում քննության:

Այսպես են մարդիկ քննությունից անցնում տեսնելուն:

Այսպես են մարդիկ տեսնելուց անցնում հասկանալուն:

Այսպես են մարդիկ հասկանալուց անցնում սովորելուն:

Այսպես են մարդիկ սովորելուց անցնում անկախ մտածողության:

Մարդկությունը չի կարող առաջ ընթանալ, քանի դեռ մարդիկ շարունակում են անել այն, ինչ իրենցից առաջ մարդիկ են արել՝ առանց հասկանալու, թե իրենք ինչի են նպաստում:

Այսպես են մարդիկ խթաններով առաջնորդվող համակարգերի արդյունք լինելուց անցնում աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ԽԹԱՆ ԵՎ ՇԱՀ

ԽԹԱՆԸ ԺԱՄԱՆԱԿԻ ԸՆԹԱՑՔՈՒՄ

Այս բաժնի առաջին մասը բացատրեց, որ մարդիկ միայն աշխարհի միջավայրում չեն ապրում:

Խթաններով ձևավորված վարքագծի միջոցով նրանք օգնում են այն վերստեղծել:

Այս մասը այժմ անցնում է նրան, թե ինչպես են խթանները շարունակվում ժամանակի ընթացքում:

Մարդիկ միշտ չէ, որ անմիջապես բացահայտում են իրենց խթանները:

Ժամանակի ընթացքում վարքագիծը հաճախ բացահայտում է դրանք:

Մարդը կարող է մի բան ասել, բայց շարունակաբար այլ կերպ վարվել:

Համակարգը կարող է ասել, որ գոյություն ունի մեկ նպատակի համար, բայց շարունակաբար պաշտպանել մեկ այլ բան:

Կազմակերպությունը կարող է չեզոքություն պնդել, բայց շարունակաբար արտադրել նույն արդյունքները:

Դերը կարող է պարտականություն պնդել՝ միաժամանակ շարունակաբար հնազանդություն արտադրելով:

Վճարվող պաշտոնը կարող է ճշմարտություն պնդել՝ միաժամանակ շարունակաբար պաշտպանելով այն համակարգը, որից կախված է:

Ժամանակի ընթացքում խթանը մարդկանց օգնում է տեսնել օրինաչափություններ, որոնք մեկ առանձին պահը կարող է թաքցնել:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վարքագիծ է կրկնվել ժամանակի ընթացքում:

Ի՞նչ արդյունքներ են կրկնվել:

Ի՞նչ խթաններ են մնում պաշտպանված:

Ի՞նչ խթաններ են մնում թաքնված:

Ո՞վ է շարունակաբար շահում:

Ո՞վ է շարունակաբար խուսափում կորուստից:

Ո՞վ է շարունակաբար փող շահում:

Ո՞վ է շարունակաբար կարգավիճակ շահում:

Ո՞վ է շարունակաբար պահպանում դիրքը:

Ո՞վ է շարունակաբար խուսափում պատասխանատվությունից:

Ո՞վ է շարունակաբար նպաստում նույն միջավայրի շարունակությանը:

Ժամանակի ընթացքում օրինաչափությունները կարող են բացահայտել այնպիսի խթաններ, որոնք միայն հայտարարությունները չեն կարող բացատրել:

Սա ուղղակիորեն կապվում է «Ապացույցների չափանիշ»-ի հետ:

«Ապացույցների չափանիշ»-ը հարցնում է՝ արդյո՞ք վարքագիծը աջակցում է պնդմանը:

«Խթան և շահ»-ը հարցնում է, թե որ խթանն է ձևավորում այդ վարքագիծը:

ԺԱՌԱՆԳՎԱԾ ԴԵՐԵՐ ԵՎ ԿՐԿՆՎՈՂ ՆՊԱՍՏ

Խթանները կարող են ժառանգվել դերերի միջոցով:

Մարդը կարող է մտնել մի դեր այն բանից հետո, երբ մեկ ուրիշը հեռանում, թոշակի է անցնում, մահանում կամ

փոխարինվում է:

Մարդը կարող է կարծել, որ պարզապես աշխատանք է ստանձնում:

Բայց դերը կարող է արդեն օրինաչափություն կրել:

Այն կարող է կրել կրկնվող վարքագիծ:

Այն կարող է կրել կրկնվող լռություն:

Այն կարող է կրել կրկնվող պաշտպանություն:

Այն կարող է կրել կրկնվող պարտադրանք:

Այն կարող է կրել կրկնվող հնազանդություն:

Այն կարող է կրել կրկնվող ուսուցում:

Այն կարող է կրել կրկնվող ենթարկվել:

Այդ դերը ստանձնող մարդը կարող է հետո շարունակել այն, ինչ նախորդ մարդիկ են շարունակել:

Այսպես կարող է աշխարհի միջավայրը կրկնվել սերունդների միջով:

Մարդիկ պարտադիր չէ, որ ստեղծեն սկզբնական մեխանիզմը՝ դրան նպաստելու համար:

Նրանք կարող են ժառանգել դեր և օգնել մեխանիզմի շարունակությանը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վարքագիծ էր այս դերը առաջացնում մինչև այս մարդու այն ստանձնելը:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս դերը պահանջում հիմա:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս դերը շարունակելու այս մարդու հեռանալուց հետո:

Ի՞նչ է դերը պաշտպանում:

Ի՞նչ է դերը կրկնում:

Ինչի՞ց է այդ դերը մարդկանց հետ պահում:

Ի՞նչ հարցադրելուց է դերը մարդկանց հետ պահում:

Ի՞նչն է դերը նորմալ դարձնում:

Սա կարևոր է, քանի որ մարդիկ կարող են նպաստել կրկնվող վնասին, կրկնվող լռությանը, կրկնվող հնազանդությանը և համակարգի կրկնվող պաշտպանությանը՝ կարծելով, որ պարզապես անում են այն, ինչ իրենցից առաջ մարդիկ են արել:

ԼՌՈՒԹՅՈՒՆ, ՊԱՇՏՊԱՆՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ԽԹԱՆ

Լռությունը կարող է լինել խթանի ամենաուժեղ ցուցիչներից մեկը:

Մարդիկ հաճախ կարծում են, որ լռությունը ոչինչ չի նշանակում:

Բայց լռությունը կարող է դառնալ վարքագիծ:

Լռությունը կարող է պաշտպանել համակարգերը:

Լռությունը կարող է պաշտպանել փողը:

Լռությունը կարող է պաշտպանել իշխանությունը:

Լռությունը կարող է պաշտպանել կախվածությունը:

Լռությունը կարող է պաշտպանել հեղինակությունը:

Լռությունը կարող է պաշտպանել դիրքերը:

Լռությունը կարող է պաշտպանել նարատիվները:

Լռությունը կարող է պաշտպանել սխալագործությունը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ո՞վ է լուռ մնում:

Ի՞նչ է պաշտպանվում լռության միջոցով:

Ո՞վ է շահում լռությունից:

Ո՞վ է կորցնում, եթե լռությունն ավարտվի:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, եթե ինչ-որ մեկը խոսի:

Ի՞նչ հետևանքների կարող է նա բախվել:

Ի՞նչ խթաններ են մարդկանց խրախուսում լուռ մնալ:

Ի՞նչ է լռությունը թույլ տվել շարունակվել:

Մարդիկ կարող են լուռ մնալ, քանի որ խոսելը սպառնում է այն բանին, որից կախված են:

Մարդիկ կարող են լուռ մնալ, քանի որ խոսելը սպառնում է իրենց եկամուտին:

Մարդիկ կարող են լուռ մնալ, քանի որ խոսելը սպառնում է իրենց հեղինակությանը:

Մարդիկ կարող են լուռ մնալ, քանի որ խոսելը սպառնում է համակարգի ներսում իրենց դիրքին:

Մարդիկ կարող են լուռ մնալ, քանի որ խոսելը սպառնում է իրենց ժառանգած դերին:

Մարդիկ կարող են լուռ մնալ, քանի որ նորմալացումը նրանց սովորեցրել է չհարցադրել:

Հետևաբար լռությունը դառնում է վարքագիծ, որը պետք է հարցադրվի:

ԿՈՐՈՒՍՏԻ ՎԱԽ

Մարդիկ չեն գործում միայն այն պատճառով, թե ինչ են շահում:

Մարդիկ նաև գործում են այն պատճառով, թե ինչից են վախենում կորցնել:

Կորուստի վախը կարող է վարքագիծը ձևավորել նույնքան հզոր, որքան հենց շահը:

Մարդիկ կարող են վախենալ կորցնելուց՝

Փողը:

Աշխատանքը:

Կարգավիճակը:

Դիրքը:

Պատկանելությունը:

Հավանությունը:

Պաշտպանությունը:

Իշխանությունը:

Ազդեցությունը:

Անվտանգությունը:

Հեղինակությունը:

Ապագան:

Կորստի վախը կարող է դադարեցնել հարցադրումը նախքան հարցադրումը կսկսվի:

Կորստի վախը կարող է լռություն ստեղծել:

Կորստի վախը կարող է հետևելը ստեղծել:

Կորստի վախը կարող է հնազանդություն ստեղծել:

Կորստի վախը կարող է մարդկանց մղել մասնակցելու այնպիսի բաների, որոնց հետ նրանք գուցե լիովին համաձայն չեն:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .
Ի՞նչ կորցնելուց է այս մարդը վախենում:

Ի՞նչ կորցնելուց է այս դերը վախենում:

Ի՞նչ կորցնելուց է այս համակարգը վախենում:

Ի՞նչ է փոխվում, եթե մարդիկ դադարում են հավատալ:

Ի՞նչ է փոխվում, եթե մարդիկ դադարում են ենթարկվել:

Ի՞նչ է փոխվում, եթե մարդիկ սկսում են հարցադրել:

Ի՞նչ է փոխվում, եթե մարդիկ դադարում են անել այն, ինչ իրենցից առաջ մարդիկ էին անում:

Կորստի վախը կարող է հնազանդություն ստեղծել շատ ավելի

շուտ, քան երբևէ ուժ է պահանջվում:

Մարդիկ նաև պետք է հասկանան, որ ճշմարտությունը միշտ չէ, որ բավականաչափ ուժեղ է խթանները հաղթահարելու համար:

Մարդիկ կարող են իմանալ, որ ինչ-որ բան պետք է հարցադրվի, և այնուամենայնիվ շարունակել, որովհետև կորստի վախը պաշտպանում է այդ վարքագիծը:

ԿՈԼԵԿՏԻՎ ՆԵՐԴՐՈՒՄԸ ԵՎ ԿՐԿՆՎՈՂ ԱՇԽԱՐՀԸ

Աշխարհի միջավայրը սովորաբար մեկ մարդու կողմից չի պահպանվում:

Այն պահպանվում է միլիոնավոր մարդկանց կողմից, որոնք փոքր մասերով նպաստում են նույն մեխանիզմին:

Մեկ մարդ սովորեցնում է:

Մեկ մարդ պարտադրում է:

Մեկ մարդ կրկնում է:

Մեկ մարդ հավանություն է տալիս:

Մեկ մարդ գրում է:

Մեկ մարդ լռում է:

Մեկ մարդ հետևում է:

Մեկ մարդ պաշտպանում է:

Առանձին վերցրած՝ այս վարքագծերը կարող են անվնաս թվալ:

Կոլեկտիվորեն դրանք կարող են վերաստեղծել մի ամբողջ աշխարհի միջավայր:

Մարդիկ կարող են տեսնել միայն՝

Իրենց սեփական դերը:

Իրենց սեփական առաջադրանքը:

Իրենց սեփական աշխատավարձը:

Իրենց սեփական հրահանգը:

Իրենց սեփական պատասխանատվությունը:

Իրենց սեփական գոյատևումը:

Բայց աշխարհի միջավայրը կառուցվում է բազմաթիվ մարդկանց համակցված ներդրումից, որոնք կրկնում են նույն մեխանիզմի փոքր մասերը:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ինչի՞ն եմ ես նպաստում:

Ի՞նչ կրկնվող օրինաչափության շարունակմանն եմ ես օգնում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է իմ վարքագիծը օգնում վերաստեղծել:

Ի՞նչ տեղի կունենա, եթե միլիոնավոր մարդիկ շարունակեն անել նույնը:

Սա Խթանի և շահի ամենակարևոր մասերից մեկն է:

ԿՐԹՈՒԹՅՈՒՆԸ, ՈՒՍՈՒՑԻՉՆԵՐԸ ԵՎ ԽԹԱՆԸ

Կրթությունը պետք է հարցադրվի Խթանի և շահի միջոցով, որովհետև կրթությունը ձևավորում է հաջորդ սերնդին:

Ուսուցիչները նույն խթաններով առաջնորդվող համակարգի արդյունք են:

Նրանք կրթվել են դրա ներսում:

Նրանք վերապատրաստվել են դրա ներսում:

Նրանք վարձատրվում են դրա ներսում:

Նրանք գնահատվում են դրա ներսում:

Նրանք դրա ներսում տեղավորվում են դերերի մեջ:

Նրանցից ակնկալվում է դրա ներսում տեղեկատվություն փոխանցել:

Նրանցից ակնկալվում է դրա ներսում տեղեկատվություն գնահատել:

Նրանցից ակնկալվում է օգնել երեխաներին գործել դրա ներսում:

Բայց նրանց չի տրվում կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված կրթական ուղին՝ երեխաներին սովորեցնելու հարցադրել իրական աշխարհի միջավայրը:

Սա կարևոր է, որովհետև ուսուցիչները երեխաների համար տեղեկատվության աղբյուրներ են դառնում:

Նրանք նաև դառնում են այն խթանային կառուցվածքի մաս, որը ձևավորում է այն, թե երեխաներին ինչ են սովորեցնում,

ինչ են երեխաները կրկնում, ինչի համար են երեխաները պարգևատրվում և ինչը հարցադրելուց են երեխաներին հետ պահում:

Սա ուսուցիչներին հարձակման ենթարկելու մասին չէ:

Սա հասկանալու մասին է այն խթաններով առաջնորդվող համակարգը, որի ներսում նրանք գործում են:

Հետևաբար կրթությունը կարող է բազմիցս վերաստեղծել նույն աշխարհը՝ երբևէ դա նպատակ չունենալով:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է կրթությունը պարգևատրում:

Ի՞նչ է կրթությունը կրկնում:

Ի՞նչ է կրթությունը պաշտպանում:

Ի՞նչ է կրթությունը նորմալացնում:

Ինչի՞ց է կրթությունը հետ պահում:

Ի՞նչը կրթությունը չի հարցադրում:

Ի՞նչ փոխանցելու համար են ուսուցիչներին վճարում:

Ի՞նչ գնահատելու համար են ուսուցիչներին պատրաստում:

Ինչի՞ ներսում գործելու համար են երեխաներին պատրաստում:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, եթե ուսուցիչները հարցադրում են հենց համակարգը:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, եթե երեխաներին սովորեցնում են հարցադրել հենց աշխարհի միջավայրը:

Կրթությունը չի կարող պատշաճ կերպով բարելավվել, եթե կրթության ներսում գործող խթանները չեն հարցադրվում:

Եթե ուսուցիչներին վճարում, պատրաստում, գնահատում և տեղավորում են դերերի մեջ, որոնք կրկնում են նույն համակարգը, ապա կրթությունը կարող է շարունակել ստեղծել մարդկանց, որոնք պատրաստված են աշխարհի միջավայրի ներսում գործելու, այլ ոչ թե դրանից սովորելու համար:

ՀԱՄԱԿԱՐԳԵՐԸ, ԽԹԱՆԸ ԵՎ ԿՐԿՆՎՈՂ ԱՐԴՅՈՒՆՔՆԵՐԸ

Համակարգերը կարող են երկար ժամանակ գոյատևել, որովհետև դրանց մեջ խթաններ են ներկառուցված:

Մարդիկ կարող են մտնել համակարգեր՝ հավատալով, որ անկախ են:

Բայց համակարգերը կարող են աստիճանաբար ձևավորել վարքագիծը կախվածության միջոցով:

Որքան երկար խթանները մնում են չհարցադրված, այնքան ավելի նորմալ կարող են թվալ:

Համակարգերը կարող են պարգևատրել լռությունը:

Համակարգերը կարող են պարգևատրել հնազանդությունը:

Համակարգերը կարող են պարգևատրել հավատարմությունը:

Համակարգերը կարող են պարգևատրել կրկնությունը:

Համակարգերը կարող են պարգևատրել պարտադրումը:

Համակարգերը կարող են պարգևատրել հենց համակարգը պաշտպանելը:

Համակարգերը կարող են պատժել հարցադրումը:

Համակարգերը կարող են պատժել բացահայտումը:

Համակարգերը կարող են պատժել ճշմարտությունը:

Համակարգերը կարող են պատժել հրաժարումը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .
Ի՞նչ վարքագիծ է համակարգը պարգևատրում:

Ի՞նչ վարքագծից է համակարգը հետ պահում:

Ի՞նչ վարքագիծ է համակարգը պատժում:

Ի՞նչ վարքագիծ է համակարգը պաշտպանում:

Ի՞նչ արդյունքներ է համակարգը շարունակաբար ստեղծում:

Ի՞նչ կրկնվող խնդիրներ են շարունակում ի հայտ գալ:

Ի՞նչ խթաններ են առաջացնում այդ արդյունքները:

Մարդիկ հաճախ փորձում են շտկել արդյունքները՝ առանց խթանները հարցադրելու:

Եթե խթանները մնում են անփոփոխ, վարքագիծը հաճախ մնում է անփոփոխ:

Եթե վարքագիծը մնում է անփոփոխ, արդյունքները հաճախ մնում են անփոփոխ:

Ուստի մարդկությունը կարող է կրկնել նույն աշխարհը՝ միաժամանակ հավատալով, որ փորձում է այն բարելավել:

ԽԹԱՆԸ ԵՎ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԱՌԱՋԸՆԹԱՑԸ

Խթանը և շահը Մարդկային առաջընթացի բացակայող ուղու մի մասն է:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ խթանները մնում են անտեսանելի:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ շարունակում են անել այն, ինչ իրենցից առաջ մարդիկ էին անում՝ չհասկանալով, թե ինչին են իրենք նպաստում:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ պատկանելությունն ավելի ուժեղ է դառնում, քան ճշմարտությունը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ ժողովրդականությունը փոխարինում է ըմբռնմանը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մակերեսային միջավայրերը փոխարինում են իսկականությանը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ բացառումից վախը դադարեցնում է հարցադրումը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ նորմալացումը կրկնությունը վերածում է ընդունված իրականության:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ համակարգերը ըմբռնման փոխարեն պարգևատրում են կրկնությունը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ կրթությունը երեխաներին պատրաստում է գործելու աշխարհի միջավայրի ներսում՝ առանց նրանց սովորեցնելու, թե ինչպես այն պատշաճ կերպով հարցադրել:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ պաշտպանում են այն, ինչ վնասում է իրենց, որովհետև դրանից կախված են:

Աղբյուրը և ծագումը հարցնում է, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է, թե արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Խթանը և շահը հարցնում է .

Ո՞վ է շահում:

Ո՞վ է կախված:

Ո՞վ է պաշտպանում:

Ո՞վ է կորցնում:

Ո՞ւմ է վճարվում:

Ո՞վ է լռում:

Ո՞վ է հետևում:

Ո՞վ է նորմալացնում:

Ի՞նչ վարքագիծ է ստեղծում այս խթանը:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այս վարքագիծը օգնում վերաստեղծել:

Այսպես մարդիկ սկսում են տեսնել աշխարհի միջավայրի

տակ գործող մեխանիզմները:

Այսպես մարդիկ հավատից անցնում են քննության:

Այսպես մարդիկ քննությունից անցնում են տեսնելուն:

Այսպես մարդիկ տեսնելուց անցնում են հասկանալուն:

Այսպես մարդիկ հասկանալուց անցնում են սովորելուն:

Այսպես մարդիկ սովորելուց անցնում են անկախ մտածողության:

Երբ խթանները տեսանելի են դառնում, վարքագիծը տեսանելի է դառնում:

Երբ վարքագիծը տեսանելի է դառնում, ներդրումը տեսանելի է դառնում:

Երբ ներդրումը տեսանելի է դառնում, ըմբռնումը հնարավոր է դառնում:

Երբ ըմբռնումը հնարավոր է դառնում, մարդկությունը կարող է սկսել դադարեցնել նույն աշխարհի կրկնությունը:

ԲԱԺԻՆ 4 - ԲՆԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ՀԵՏԵՎՈՂԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

ԻՆՉ Է ԻՐԱԿԱՆՈՒՄ ԲՆԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՀԵՏԵՎՈՂԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Բաժին 1-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է սովորեն տեսնել աշխարհի միջավայրը՝ պարզապես դրա արդյունքը դառնալու փոխարեն:

Բաժին 2-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է քննեն՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Բաժին 3-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է հասկանան, թե խթաններն ինչ վարքագիծ են պարգևատրում, պաշտպանում և կրկնում:

Բաժին 4-ն այժմ անցնում է Բնավորության և հետևողականության:

«Բնավորություն և հետևողականություն»-ը գոյություն ունի, որովհետև մարդիկ չեն կարող պատշաճ կերպով հասկանալ մարդկանց, համակարգերը, կազմակերպությունները, միջավայրերը կամ հենց աշխարհը, քանի դեռ չեն հասկանում, թե ինչ վարքագիծ է ժամանակի ընթացքում կրկնաբար ցուցադրվում:

Մարդկանց հաճախ սովորեցնում են լսել խոսքերը:

Նրանց պատշաճ կերպով չեն սովորեցնում ուսումնասիրել վարքագիծը:

Մարդկանց սովորեցնում են վստահել կոչումներին:

Նրանց պատշաճ կերպով չեն սովորեցնում քննել հետևողականությունը:

Մարդկանց հաճախ սովորեցնում են հավատալ խոստումներին:

Նրանց պատշաճ կերպով չեն սովորեցնում հարցադրել օրինաչափությունները:

Մարդկանց հաճախ սովորեցնում են դատել մեկուսացված պահերը:

Նրանց պատշաճ կերպով չեն սովորեցնում սովորել կրկնվող վարքագծից:

Բնավորությունը և հետևողականությունը մարդկանց սովորեցնում է հարցնել .

Ի՞նչ վարքագիծ է կրկնաբար ցուցադրվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է կրկնաբար պարգևատրվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է կրկնաբար պաշտպանվում:

Ի՞նչ վարքագծից է կրկնաբար խուսափվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է ժամանակի ընթացքում մնում հետևողական:

Ի՞նչ վարքագիծ է փոխվում՝ կախված հանգամանքներից:

Ի՞նչ վարքագիծ է օգնում վերաստեղծել աշխարհի միջավայրը:

Բնավորությունը մեկ պահ չէ:

Բնավորությունը ժամանակի ընթացքում կրկնաբար ցուցադրվող վարքագիծն է:

Հետևողականությունը մեկ հայտարարություն չէ:

Հետևողականությունը ժամանակի ընթացքում խոսքերի, վարքագծի և արդյունքների միջև կրկնվող համապատասխանությունն է:

Բնավորությունը մարդկության ամենամեծ ուսումնական գործիքներից մեկն է, որովհետև կրկնվող վարքագիծը բացահայտում է այն, ինչ խոսքերը, կերպարը, հեղինակությունն ու ներկայացումը հաճախ թաքցնում են:

Սա կարևոր է, որովհետև կրկնվող վարքագիծը հաճախ բացահայտում է ավելի շատ, քան մեկուսացված պահերը երբևէ կարող են:

ԻՆՉ Է ՑՈՒՑԱԴՐՎՈՒՄ

Աշխարհի միջավայրն արդեն մարդկությանը ցույց է տալիս, թե ինչպես է այն գործում:

Խնդիրը միշտ չէ, որ ոչինչ չի ցուցադրվում:

Խնդիրն այն է, որ մարդկանց պատշաճ կերպով չեն սովորեցրել, թե ինչպես հարցադրել, տեսնել, հասկանալ և սովորել այն ամենից, ինչ ցուցադրվում է:

Մարդիկ կարող են ստեր տեսնել:

Մարդիկ կարող են հակասություն տեսնել:

Մարդիկ կարող են լռություն տեսնել:

Մարդիկ կարող են կախվածություն տեսնել:

Մարդիկ կարող են վախ տեսնել:

Մարդիկ կարող են տեսնել, թե ինչպես է փողը ձևավորում վարքագիծը:

Մարդիկ կարող են տեսնել համակարգեր, որոնք պաշտպանում են իրենց:

Մարդիկ կարող են տեսնել լրատվամիջոցներ, որոնք կրկնում են նարատիվներ:

Մարդիկ կարող են տեսնել իշխանություն, որը խուսափում է ապացույցներից:

Մարդիկ կարող են տեսնել մարդկանց, որոնք հետևում են:

Մարդիկ կարող են տեսնել կրկնվող օրինաչափություններ, որոնք շարունակվում են:

Բայց առանց ճիշտ հարցադրման շրջանակի մարդիկ դեռ կարող են սխալ ըմբռնման հասնել:

Մարդիկ հաճախ սխալ ըմբռնումների են հասնում, որովհետև նրանց պատշաճ կերպով չեն սովորեցրել, թե ինչպես հարցադրել, տեսնել, հասկանալ և սովորել այն ամենից, ինչ ցուցադրվում է:

Մարդիկ կարող են տեսնել այն, ինչ ցուցադրվում է, և այնուամենայնիվ չհասկանալ, թե դա ինչ է նշանակում:

Նրանք կարող են տեսնել վարքագիծը և կենտրոնանալ միայն անհատների վրա:

Նրանք կարող են տեսնել հակասությունը և կանգ առնել գայրույթի վրա:

Նրանք կարող են տեսնել ստերը և կանգ առնել մեղադրանքի

վրա:

Նրանք կարող են տեսնել համակարգերը և կանգ առնել մակերեսային բացատրությունների վրա:

Նրանք կարող են տեսնել կրկնվող խնդիրները և դեռ չհասկանալ դրանք ստեղծող մեխանիզմները:

Բնավորությունը և հետևողականությունը մարդկանց սովորեցնում է հարցադրել այն, ինչ ցուցադրվում է կրկնվող վարքագծի միջոցով:

Այն մարդկանց խնդրում է ոչ միայն հարցնել .

Ի՞նչ տեղի ունեցավ:

Այլ նաև .

Ի՞նչ է սա ցույց տալիս:

Ի՞նչ վարքագիծ է բացահայտվում:

Ի՞նչ օրինաչափություն է բացահայտվում:

Ի՞նչ հակասություն է ցուցադրվում:

Ի՞նչ է սա սովորեցնում աշխարհի միջավայրի մասին:

Ի՞նչ կարող է մարդկությունը սովորել սրանից:

Աշխարհը իրական դպրոցն է, որովհետև աշխարհի միջավայրը մշտապես ցույց է տալիս վարքագիծ, հակասություն, կրկնություն, խթան, լռություն, կախվածություն, իշխանություն, վախ և հետևանք:

Մարդիկ չեն կարող սովորել այն բանից, ինչ չեն կարող տեսնել:

Բայց մարդիկ նաև չեն կարող սովորել այն բանից, ինչը

հարցադրել նրանց չեն սովորեցրել:

ԽՈՍՔԵՐ, ՎԱՐՔԱԳԻԾ ԵՎ ՕՐԻՆԱՉԱՓՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

Մարդիկ հաճախ դատում են այն, ինչ մարդիկ ասում են:

Բայց վարքագիծը կարող է բացահայտել այն, ինչ խոսքերը թաքցնում են:

Խոսքերը կարող են փորձարկված լինել:

Խոսքերը կարող են ընտրված լինել:

Խոսքերը կարող են կրկնված լինել:

Խոսքերը կարող են պաշտպանված լինել:

Խոսքերը կարող են ներկայացված լինել:

Վարքագիծը երկար ժամանակահատվածներում հաճախ ավելի դժվար է թաքցնել:

Տեղեկատվությունը կարող է մարդկանց ասել, թե ինչ տեղի ունեցավ:

Վարքագիծը կարող է մարդկանց սովորեցնել, թե ինչու դա տեղի ունեցավ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք խոսքերը համապատասխանում են վարքագծին:

Արդյո՞ք գործողությունները համապատասխանում են պնդումներին:

Արդյո՞ք արդյունքները համապատասխանում են խոստումներին:

Արդյո՞ք վարքագիծը ժամանակի ընթացքում նույնն է մնում:

Արդյո՞ք վարքագիծը փոխվում է՝ կախված նրանից, թե ով է դիտում:

Արդյո՞ք վարքագիծը փոխվում է՝ կախված նրանից, թե ով է շահում:

Կրկնվող վարքագիծը կարող է բացահայտել հակասություններ, որոնք մեկուսացված հայտարարությունները չեն կարող:

Օրինաչափությունները հաճախ բացահայտում են ավելի շատ, քան խոստումները:

Հետևողականությունը հաճախ բացահայտում է ավելի շատ, քան հեղինակությունը:

Վարքագիծը հաճախ բացահայտում է ավելի շատ, քան կոչումները:

Ուստի մարդիկ պետք է սովորեն ուսումնասիրել օրինաչափությունները՝ մեկուսացված պահերի փոխարեն:

ՎԱՐՔԱԳԻԾԸ ԵՐԲԵՔ ՄԵԿՈՒՍԱՑՎԱԾ ՉԻ ԳՈՅՈՒԹՅՈՒՆ ՈՒՆԵՆՈՒՄ

Վարքագիծը մեկուսացված չի գոյություն ունենում:

Մարդիկ ազդում են մարդկանց վրա:

Համակարգերը ազդում են մարդկանց վրա:

Մարդիկ ազդում են համակարգերի վրա:

Մեծահասակները ազդում են երեխաների վրա:

Երեխաները դառնում են մեծահասակներ:

Ապագա սերունդները ժառանգում են վարքագծերը:

Ապագա սերունդներն այնուհետև օգնում են վերաստեղծել աշխարհի միջավայրը:

Յուրաքանչյուր կրկնվող վարքագիծ անհատից դուրս հետևանքներ ունի:

Կրկնվող վարքագիծը կարող է նորմալ դառնալ:

Նորմալացումը կարող է ժառանգություն դառնալ:

Ժառանգությունը կարող է ընդունված իրականություն դառնալ:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վարքագիծ է սա ստեղծում:

Ո՞վ է սովորում այս վարքագծից:

Ո՞վ է ժառանգելու այս վարքագիծը:

Ի՞նչ ապագա աշխարհի միջավայր է այս վարքագիծը օգնելու վերաստեղծել:

Բնավորությունը և հետևողականությունը մարդկանց սովորեցնում է մտածել անհատից այն կողմ և սկսել սովորել ավելի լայն միջավայրից:

ԲՆԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ՝ ՀԵՂԻՆԱԿՈՒԹՅՈՒՆԻՑ ԱՌԱՋ

Մարդկանց հաճախ սովորեցնում են վստահել հեղինակությանը:

Բայց հեղինակությունը ինքնաբերաբար բնավորություն չէ:

Հեղինակությունը կարող է ստեղծվել:

Հեղինակությունը կարող է պաշտպանվել:

Հեղինակությունը կարող է կրկնվել:

Հեղինակությունը կարող է առաջ մղվել:

Հեղինակությունը կարող է ժառանգվել:

Բնավորությունն այլ է:

Բնավորությունը կրկնաբար ցուցադրվում է վարքագծի միջոցով:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վարքագիծ է կրկնաբար ցուցադրվում:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, երբ ճնշում է առաջանում:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, երբ ոչ ոք չի դիտում:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, երբ շահելու բան կա:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, երբ կորցնելու բան կա:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, երբ ճշմարտությունը հակասում է խթանին:

Բնավորությունը հաճախ առավել տեսանելի է դառնում, երբ խթաններ են ներգրավված:

Ահա թե ինչու Բնավորությունը և հետևողականությունը ուղղակիորեն կապվում է Խթանի և շահի հետ:

ՀԵՏԵՎՈՂԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԺԱՄԱՆԱԿԻ ԸՆԹԱՑՔՈՒՄ

Հետևողականությունը չի կարող գնահատվել մեկ իրադարձությունից:

Հետևողականությունը պետք է քննվի ժամանակի ընթացքում:

Մարդիկ կարող են ասել, որ գնահատում են ճշմարտությունը:

Մարդիկ կարող են ասել, որ գնահատում են սովորելը:

Մարդիկ կարող են ասել, որ գնահատում են արդարությունը:

Մարդիկ կարող են ասել, որ գնահատում են հարցադրումը:

Բայց հետևողականությունը հարցնում է՝ արդյոք վարքագիծը կրկնաբար աջակցում է այդ պնդումներին:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վարքագիծ է ցուցադրվել ժամանակի ընթացքում:

Ի՞նչ օրինաչափություններ են կրկնվել:

Ի՞նչ հակասություններ են ի հայտ եկել:

Ի՞նչ վարքագծեր են մնացել անփոփոխ:

Ի՞նչ վարքագծեր են անհետանում, երբ հանգամանքները

փոխվում են:

Հետևողականությունը հաճախ դառնում է ամենաուժեղ ապացուցային ուղիներից մեկը, որովհետև մարդիկ ի վերջո ցույց են տալիս այն, ինչ կրկնաբար անում են:

Սա ուղղակիորեն կապվում է Ապացույցների չափանիշի հետ:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է՝ արդյոք վարքագիծը աջակցում է ներկայացվող պնդմանը:

Բնավորությունը և հետևողականությունը հարցնում է՝ արդյոք վարքագիծը ժամանակի ընթացքում կրկնաբար մնում է համապատասխան:

ԿԵՐՊԱՐԸ՝ ԲՆԱՎՈՐՈՒԹՅԱՆ ԴԵՄ

Մարդիկ կարող են հմտանալ իրենց կերպարը կառավարելու մեջ:

Կերպարն այն է, ինչ մարդիկ ցանկանում են, որ ուրիշները տեսնեն:

Բնավորությունն այն է, ինչ վարքագիծը կրկնաբար ցույց է տալիս:

Կերպարը կարող է ստեղծվել:

Կերպարը կարող է պաշտպանվել:

Կերպարը կարող է ցուցադրվել:

Կերպարը կարող է առաջ մղվել:

Կերպարը կարող է պարգևատրվել:

Բայց կերպարը ինքնաբերաբար բնավորություն չէ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես կերպար եմ տեսնում:

Թե՞ ես վարքագիծ եմ տեսնում:

Արդյո՞ք ես ներկայացում եմ տեսնում:

Թե՞ ես հետևողականություն եմ տեսնում:

Ի՞նչ վարքագիծ է կրկնաբար ցուցադրվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է կրկնաբար թաքցվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է ի հայտ գալիս, երբ ճնշումը վերացվում է:

Ի՞նչ վարքագիծ է ի հայտ գալիս, երբ ճնշում է ավելացվում:

Մարդիկ կարող են տարիներ անցկացնել կերպար պաշտպանելով, մինչդեռ իրենց վարքագիծը կրկնաբար այլ բան է բացահայտում:

ՄԱՐԴԻԿ, ՀԱՄԱԿԱՐԳԵՐ ԵՎ ԱՇԽԱՐՀԻ ՄԻՋԱՎԱՅՐԸ

Բնավորությունը և հետևողականությունը չի վերաբերում միայն անհատներին:

Այն վերաբերում է աշխարհի միջավայրի ներսում գործող ամեն ինչին:

Այն վերաբերում է՝

Մարդկանց:

Ուսուցիչներին:

Ծնողներին:

Դպրոցներին:

Կառավարություններին:

Լրատվամիջոցներին:

Հաստատություններին:

Համակարգերին:

Կազմակերպություններին:

Համայնքներին:

Միջավայրերին:

Մարդիկ հաճախ քննում են այն, ինչ այս բաներն ասում են:

Նրանք պատշաճ կերպով չեն քննում այն, ինչ այս բաները կրկնաբար անում են:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վարքագիծ է կրկնաբար ցուցադրվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է կրկնաբար պաշտպանվում:

Ի՞նչ վարքագծից է կրկնաբար խուսափվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է կրկնաբար պարգևատրվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է կրկնաբար նորմալացվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է կրկնաբար ժառանգվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է մարդկությանը ցուցադրվում որպես մի բան, որից պետք է սովորել:

Բնավորությունը և հետևողականությունը պետք է կիրառվի ամենուր:

ԿՐԹՈՒԹՅՈՒՆԸ, ՈՒՍՈՒՑԻՉՆԵՐԸ ԵՎ ԲՆԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

Կրթությունը նույնպես պետք է հարցադրվի Բնավորության և հետևողականության միջոցով:

Ուսուցիչները երեխաների համար տեղեկատվության աղբյուրներ են դառնում:

Երեխաները սովորում են ոչ միայն տեղեկատվությունից:

Նրանք նաև սովորում են վարքագծից:

Երեխաները դիտում են՝

Ինչ են անում մեծահասակները:

Ինչ են անում ուսուցիչները:

Ինչ են համակարգերը պարգևատրում:

Ինչից են համակարգերը խուսափում:

Ինչ են համակարգերը պաշտպանում:

Ինչ են համակարգերը կրկնում:

Ինչ են համակարգերը ցուցադրում որպես նորմալ:

Սա ուսուցիչների վրա հարձակվելու մասին չէ:

Սա հասկանալու մասին է այն միջավայրը, որի ներսում նրանք գործում են:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վարքագծեր են երեխաները կրկնաբար տեսնում:

Ի՞նչ վարքագծերի համար են երեխաները կրկնաբար պարգևատրվում:

Ի՞նչ վարքագծեր հարցադրելուց են երեխաներին կրկնաբար հետ պահում:

Արդյո՞ք երեխաներին պատրաստում են կրկնել աշխարհի միջավայրը:

Թե՞ երեխաներին պատրաստում են դրանից սովորել:

Եթե երեխաներին չեն սովորեցնում, թե ինչպես հարցադրել վարքագիծը, հակասությունը, խթանը, լռությունը և կրկնվող օրինաչափությունները, նրանք կարող են ժառանգել նույն աշխարհի միջավայրը՝ չհասկանալով այն, ինչ իրենց ցուցադրվում է:

ԻՆՉՈՒ Է ԲՆԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՀԵՏԵՎՈՂԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԿԱՐԵՎՈՐ

Բնավորությունը և հետևողականությունը կարևոր է, որովհետև մարդիկ չեն կարող պատշաճ կերպով հասկանալ աշխարհի միջավայրը, քանի դեռ չեն հասկանում կրկնվող վարքագիծը:

Նպատակը գայրույթի, մեղադրանքի, վախի կամ անվերջ հակադրության մեջ թակարդվելը չէ:

Նպատակը սովորելն է այն ամենից, ինչ աշխարհի միջավայրն արդեն ցույց է տալիս:

Աշխարհի միջավայրն ինքնին դառնում է կրթական միջավայր:

Վարքագիծը դառնում է դասը:

Հակասությունը դառնում է դասը:

Կրկնությունը դառնում է դասը:

Միջավայրն ինքնին դառնում է ուսուցիչը:

Մարդկային գիտակցությունն առաջընթաց է ունենում, երբ մարդիկ դադարում են արձագանքել այն ամենին, ինչ իրենց ցույց է տրվում, և սկսում են սովորել այն ամենից, ինչ իրենց ցույց է տրվում:

Աղբյուրը և ծագումը հարցնում է, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Խթանը և շահը հարցնում է, թե ինչն է պարգևատրում վարքագիծը:

Բնավորությունը և հետևողականությունը հարցնում է .

Արդյո՞ք վարքագիծը կրկնաբար համապատասխանում է ներկայացվող պնդմանը:

Ի՞նչ է վարքագիծը ցույց տալիս:

Ի՞նչ է հակասությունը սովորեցնում:

Ի՞նչ է կրկնվող օրինաչափությունը բացահայտում:

Ի՞նչ կարող է մարդկությունը սովորել այն ամենից, ինչ ցուցադրվում է:

Այսպես մարդիկ սկսում են անցնել մեկուսացված պահերից

այն կողմ:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել օրինաչափությունները:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել հակասությունները:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել հետևողականությունը:

Այսպես մարդիկ սկսում են սովորել այն ամենից, ինչ աշխարհի միջավայրն արդեն ցույց է տալիս:

Այսպես մարդիկ հավատից անցնում են քննության:

Այսպես մարդիկ քննությունից անցնում են տեսնելուն:

Այսպես մարդիկ տեսնելուց անցնում են հասկանալուն:

Այսպես մարդիկ հասկանալուց անցնում են սովորելուն:

Այսպես մարդիկ սովորելուց անցնում են անկախ մտածողության:

Այսպես մարդիկ աշխարհի միջավայրի արդյունք դառնալուց անցնում են աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ԲՆԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ԺԱՄԱՆԱԿԻ ԸՆԹԱՑՔՈՒՄ

Այս բաժնի առաջին մասը բացատրեց, որ Բնավորությունը և հետևողականությունը մեկուսացված պահերի մասին չէ:

Այն ժամանակի ընթացքում կրկնվող վարքագիծը հասկանալու մասին է:

Այս մասն այժմ անցնում է նրան, թե ինչպես է Բնավորությունը և հետևողականությունը գործում ժամանակի ընթացքում:

Մարդիկ միշտ չէ, որ անմիջապես բացահայտում են իրենց բնավորությունը:

Ժամանակի ընթացքում վարքագիծը հաճախ այն բացահայտում է:

Մարդը կարող է մի բան ասել, բայց կրկնաբար մեկ այլ բան անել:

Համակարգը կարող է հայտարարել մեկ նպատակ, բայց կրկնաբար տարբեր արդյունքներ ստեղծել:

Կազմակերպությունը կարող է հայտարարել չեզոքություն, բայց կրկնաբար պաշտպանել որոշակի վարքագծեր:

Հաստատությունը կարող է հայտարարել արդարություն, բայց կրկնաբար խուսափել դժվար հարցերից:

Դերը կարող է հայտարարել պարտականություն, բայց կրկնաբար հնազանդություն ստեղծել:

Ժամանակի ընթացքում բնավորությունը մարդկանց օգնում է տեսնել օրինաչափություններ, որոնք մեկուսացված պահերը կարող են թաքցնել:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վարքագիծ է կրկնաբար ցուցադրվել:

Ի՞նչ արդյունքներ են կրկնաբար ստեղծվել:

Ի՞նչ օրինաչափություններ են շարունակում ի հայտ գալ:

Ի՞նչ հակասություններ են շարունակում ի հայտ գալ:

Ի՞նչ վարքագիծ է մնում անփոփոխ:

Ի՞նչ վարքագիծ է փոխվում՝ կախված հանգամանքներից:

Ի՞նչ վարքագիծ է փոխվում՝ կախված նրանից, թե ով է դիտում:

Ժամանակի ընթացքում օրինաչափությունները հաճախ բնավորությունն ավելի ճշգրիտ են բացահայտում, քան միայն հայտարարությունները:

ՀԱԿԱՍՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ՎԱՐՔԱԳԻԾԸ

Հակասությունը կարող է դառնալ բնավորությունը հասկանալու ամենաուժեղ ուղիներից մեկը:

Մարդիկ կարող են ասել, որ գնահատում են ճշմարտությունը՝ միաժամանակ խուսափելով դժվար ճշմարտություններից:

Մարդիկ կարող են ասել, որ գնահատում են հարցադրումը՝ միաժամանակ հետ պահելով հարցերից:

Մարդիկ կարող են ասել, որ գնահատում են սովորելը՝ միաժամանակ պաշտպանելով կրկնությունը:

Մարդիկ կարող են ասել, որ գնահատում են արդարությունը՝ միաժամանակ կրկնաբար անարդար արդյունքներ ստեղծելով:

Մարդիկ կարող են ասել, որ գնահատում են անկախ մտածողությունը՝ միաժամանակ պարգևատրելով համապատասխանելը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Որտե՞ղ են խոսքերն ու վարքագիծը բաժանվում:

Ի՞նչ հակասություններ են կրկնաբար ի հայտ գալիս:

Ի՞նչ օրինաչափություններ են շարունակվում՝ չնայած հակասությանը:

Ո՞վ է շահում հակասության շարունակությունից:

Ի՞նչ խթաններ են պաշտպանում հակասությունը:

Հակասությունը ինքնաբերաբար վատ մտադրության ապացույց չէ:

Բայց կրկնվող հակասությունը պետք է հարցադրվի:

Կրկնվող հակասությունը կարող է բացահայտել մակերեսի տակ գործող մեխանիզմները:

ԱՇԽԱՐՀԻ ՄԻՋԱՎԱՅՐՆ ԱՐԴԵՆ ՑՈՒՅՑ Է ՏԱԼԻՍ ՄԱՐԴԿՈՒԹՅԱՆԸ

Աշխարհի միջավայրն արդեն մարդկությանը ցույց է տալիս, թե ինչպես է այն գործում:

Խնդիրը միշտ չէ, որ ոչինչ չի ցուցադրվում:

Խնդիրն այն է, որ մարդկությանը պատշաճ կերպով չեն սովորեցրել, թե ինչպես սովորել այն ամենից, ինչ ցուցադրվում է:

Մարդիկ կարող են տեսնել հակասությունը և կանգ առնել մեղադրանքի վրա:

Մարդիկ կարող են տեսնել ստերը և կանգ առնել զայրույթի վրա:

Մարդիկ կարող են տեսնել համակարգերը և կանգ առնել մակերեսային բացատրությունների վրա:

Մարդիկ կարող են տեսնել կրկնվող խնդիրները և կանգ առնել հիասթափության վրա:

Մարդիկ կարող են տեսնել կրկնվող վարքագծերը և կանգ առնել զգացմունքային արձագանքների վրա:

Մարդիկ կարող են տեսնել տեսանելի իրադարձությունները և այնուամենայնիվ չհասկանալ դրանք ստեղծող մեխանիզմները:

Մարդիկ հաճախ սխալ ըմբռնումների են հասնում, որովհետև դեռ չունեն բավարար գիտելիք, ըմբռնում կամ հարցադրման ունակություններ:

Մարդիկ կարող են տեսնել՝

Մեկ իրադարձություն:

Մեկ մարդ:

Մեկ համակարգ:

Մեկ սուտ:

Մեկ հակասություն:

Մեկ արդյունք:

Եվ հետո կանգ առնել այնտեղ:

Բնավորությունը և հետևողականությունը մարդկանց սովորեցնում է շարունակել:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վարքագիծ է սա բացահայտում:

Ի՞նչ մեխանիզմ է սա բացահայտում:

Ի՞նչ կրկնվող օրինաչափություն է սա ցույց տալիս:

Ի՞նչ հակասություն է սա ցուցադրում:

Ի՞նչ կարող է մարդկությունը սովորել սրանից:

Նպատակը անվերջ հարցադրումը չէ:

Նպատակը ըմբռնումն է:

ԱՐՁԱԳԱՆՔԸ՝ ՍՈՎՈՐԵԼՈՒ ԴԵՄ

Մարդկային առաջընթացի ամենամեծ սահմանափակումներից մեկն այն է, որ մարդիկ հաճախ արձագանքում են այն ամենին, ինչ իրենց ցույց է տրվում՝ դրանից սովորելու փոխարեն:

Արձագանքը կարող է դադարեցնել առաջընթացը:

Մարդիկ զայրանում են:

Մարդիկ վախենում են:

Մարդիկ կողմեր են ընտրում:

Մարդիկ պաշտպանում են դիրքորոշումները:

Մարդիկ հարձակվում են դիրքորոշումների վրա:

Մարդիկ թակարդվում են նարատիվների ներսում:

Մարդիկ կարող են հսկայական էներգիա ծախսել արձագանքելու վրա՝ չհասկանալով, թե ինչին են արձագանքում:

Բնավորությունը և հետևողականությունը մարդկանց սովորեցնում է անցնել արձագանքից այն կողմ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է սա ցույց տալիս:

Ի՞նչ է սա սովորեցնում:

Ի՞նչ վարքագիծ է բացահայտվում:

Ի՞նչ կրկնվող օրինաչափություն է բացահայտվում:

Ի՞նչ մեխանիզմ է գործում:

Ի՞նչ կարող է մարդկությունը սովորել սրանից:

Վերջնակետը արձագանքը չէ:

Վերջնակետը ըմբռնումն է:

ԸՆՏՐՈՎԻ ԲՆԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ԸՆՏՐՈՎԻ ՄՏԱԾՈՂՈՒԹՅՈՒՆ

Մարդիկ միշտ չէ, որ հետևողականորեն են վարվում:

Մարդիկ կարող են տարբեր կերպ վարվել՝ կախված՝

Փողից:

Կարգավիճակից:

Լսարանից:

Իշխանությունից:

Հավանությունից:

Ժողովրդականությունից:

Վախից:

Շահից:

Կորստից:

Մարդիկ կարող են մի միջավայրում ճշմարտախոս թվալ, իսկ մեկ այլ միջավայրում խուսափել ճշմարտությունից:

Մարդիկ կարող են մեկ թեմա հարցադրել՝ միաժամանակ պաշտպանելով մեկ ուրիշը:

Մարդիկ կարող են մարտահրավեր նետել մեկ համակարգի՝ միաժամանակ պաշտպանելով մյուսը:

Մարդիկ կարող են սկզբունքները ընտրովի կիրառել:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք այս վարքագիծը ամենուր մնում է հետևողական:

Թե՞ այն ի հայտ է գալիս միայն որոշակի հանգամանքներում:

Ի՞նչ է փոխվում, երբ խթաններ են հայտնվում:

Ի՞նչ է փոխվում, երբ ճնշում է հայտնվում:

Ի՞նչ է փոխվում, երբ արժեքավոր ինչ-որ բան վտանգի տակ է:

Բնավորությունը հաճախ առավել տեսանելի է դառնում, երբ խթաններն ու ճնշումը բախվում են:

ԼՌՈՒԹՅՈՒՆԸ, ՄԱՄՆԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ԿՐԿՆՎՈՂ ՎԱՐՔԱԳԻԾԸ

Բնավորությունը բացահայտվում է ոչ միայն գործողությամբ:

Բնավորությունը կարող է բացահայտվել նաև լռությամբ:

Լռությունը կարող է վարքագիծ դառնալ:

Լռությունը կարող է պաշտպանություն դառնալ:

Լռությունը կարող է մասնակցություն դառնալ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ո՞վ է լռում:

Ի՞նչն է պաշտպանվում:

Ի՞նչ կրկնվող վարքագծի է թույլ տրվում շարունակվել:

Ի՞նչ ճշմարտությունից են խուսափում:

Ի՞նչ հակասություն է անտեսվում:

Մարդիկ կարող են լռել, որովհետև խոսելը սպառնում է այն բանին, որից նրանք կախված են:

Մարդիկ կարող են լռել, որովհետև խոսելը սպառնում է իրենց դիրքին:

Մարդիկ կարող են լռել, որովհետև խոսելը սպառնում է պատկանելությանը:

Մարդիկ կարող են լռել, որովհետև խոսելը սպառնում է հավանությանը:

Ուստի բնավորությունը ներառում է նաև այն, ինչ մարդիկ

կրկնաբար ընտրում են չանել:

ՎԱՐՔԱԳԻԾԸ, ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ԱՊԱԳԱ ՍԵՐՈՒՆԴՆԵՐԸ

Վարքագիծը երբեք մեկուսացված չի գոյություն ունենում:

Մարդիկ ազդում են մարդկանց վրա:

Համակարգերը ազդում են մարդկանց վրա:

Մարդիկ ազդում են համակարգերի վրա:

Մեծահասակները ազդում են երեխաների վրա:

Երեխաները դառնում են մեծահասակներ:

Ապագա սերունդները ժառանգում են վարքագծերը:

Ապագա սերունդներն այնուհետև օգնում են վերաստեղծել աշխարհի միջավայրը:

Յուրաքանչյուր կրկնվող վարքագիծ անհատից դուրս հետևանքներ ունի:

Մարդիկ կարող են հավատալ, որ իրենք միայն փոքր որոշում են կայացնում:

Բայց միլիոնավոր կրկնվող վարքագծեր կարող են վերաստեղծել մի ամբողջ աշխարհի միջավայր:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վարքագծի եմ ես նպաստում:

Ի՞նչ վարքագիծ եմ ես օգնում նորմալացնել:

Ի՞նչ վարքագիծ են ապագա սերունդները ժառանգելու:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այս վարքագիծը օգնելու վերաստեղծել:

ԿՐԹՈՒԹՅՈՒՆԸ, ՈՒՍՈՒՑԻՉՆԵՐԸ ԵՎ ԲՆԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

Կրթությունը նույնպես պետք է քննվի Բնավորության և հետևողականության միջոցով:

Երեխաները միայն տեղեկատվություն չեն ժառանգում:

Երեխաները վարքագիծ են ժառանգում:

Երեխաները դիտում են՝

Ինչպես են մեծահասակները վարվում:

Ինչպես են ուսուցիչները վարվում:

Ինչպես է իշխանությունը վարվում:

Ինչպես են համակարգերը վարվում:

Ինչպես են մարդիկ արձագանքում:

Ինչպես են մարդիկ լռում:

Ինչպես են մարդիկ հարցադրում:

Ինչպես են մարդիկ խուսափում հարցադրելուց:

Երեխաները կարող են աստիճանաբար իրենք էլ ժառանգել այդ վարքագծերը:

Սա ուսուցիչների վրա հարձակվելու մասին չէ:

Սա հասկանալու մասին է այն միջավայրը, որը ձևավորում է նրանց:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վարքագծեր են երեխաները կրկնաբար տեսնում:

Ի՞նչ վարքագծեր են երեխաները կրկնաբար ժառանգում:

Ի՞նչ վարքագծերի համար են երեխաները կրկնաբար պարգևատրվում:

Ի՞նչ վարքագծեր հարցադրելուց են երեխաներին կրկնաբար հետ պահում:

Կրթությունը չի կարող պատշաճ կերպով բարելավվել, եթե կրկնվող վարքագիծը մնում է անտեսանելի:

ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԳԻՏԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ԱՇԽԱՐՀԻ ՄԻՋԱՎԱՅՐԻՑ ՍՈՎՈՐԵԼԸ

Մարդկային առաջընթացի ամենամեծ բացակայող ուղիներից մեկը արդեն տեսանելիից սովորելն է:

Մարդկությանը մշտապես ցույց է տրվում՝

Հակասություն:

Կախվածություն:

Լռություն:

Իշխանություն:

Վախ:

Չհետևելը:

Նորմալացում:

Խթաններ:

Կրկնություն:

Վարքագիծ:

Բայց մարդկությանը պատշաճ կերպով չեն սովորեցրել, թե ինչպես սովորել այս մեխանիզմներից:

Մարդիկ հաճախ սպասում են, որ իրենց կսովորեցնեն, մինչդեռ արդեն կանգնած են գոյություն ունեցող ամենամեծ ուսումնական միջավայրի ներսում:

Աշխարհի միջավայրն ինքնին դասն է:

Աշխարհի միջավայրն ինքնին ապացույցն է:

Աշխարհի միջավայրն ինքնին սովորելու հնարավորությունն է:

Աշխարհի միջավայրն ինքնին ուսուցիչն է:

Մարդկային գիտակցությունն առաջընթաց է ունենում, երբ մարդիկ դադարում են արձագանքել այն ամենին, ինչ իրենց ցույց է տրվում, և սկսում են սովորել այն ամենից, ինչ իրենց ցույց է տրվում:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է սա ցույց տալիս:

Ի՞նչ է սա սովորեցնում:

Ի՞նչ կարող է մարդկությունը սովորել սրանից:

Ի՞նչ կրկնվող օրինաչափություն է բացահայտվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է բացահայտվում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է վերաստեղծվում:

Երբ մարդիկ սովորում են տալ այս հարցերը, նրանք սկսում են անցնել արձագանքից այն կողմ և դեպի ըմբռնում:

ԲՆԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԱՌԱՋԸՆԹԱՑԸ

Բնավորությունը և հետևողականությունը Մարդկային առաջընթացի բացակայող ուղու մի մասն է:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ կրկնվող հակասությունները մնում են անտեսանելի:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ մի բան են ասում և կրկնաբար մեկ այլ բան անում:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ կերպարը վարքագծից ավելի կարևոր է դառնում:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ հեղինակությունը հետևողականությունից ավելի կարևոր է դառնում:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ երկակի չափանիշները մնում են նորմալացված:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ խթանները կրկնաբար գերակայում են սկզբունքների նկատմամբ:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ կրկնվող վարքագծերը ժառանգվում են առանց քննության:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ երեխաները վարքագծեր են ժառանգում՝ առանց սովորելու, թե ինչպես դրանք հարցադրել:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ արձագանքում են այն ամենին, ինչ ցուցադրվում է՝ դրանից սովորելու փոխարեն:

Աղբյուրը և ծագումը հարցնում է, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Խթանը և շահը հարցնում է, թե ինչն է պարգևատրում և պաշտպանում վարքագիծը:

Բնավորությունը և հետևողականությունը հարցնում է .

Արդյո՞ք վարքագիծը կրկնաբար համապատասխանում է ներկայացվող պնդմանը:

Ի՞նչ է վարքագիծը ցույց տալիս:

Ի՞նչ է հակասությունը սովորեցնում:

Ի՞նչ է կրկնվող օրինաչափությունը բացահայտում:

Ի՞նչ կարող է մարդկությունը սովորել այն ամենից, ինչ ցուցադրվում է:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել օրինաչափությունները:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել հակասությունները:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել հետևողականությունը:

Այսպես մարդիկ սկսում են սովորել այն ամենից, ինչ աշխարհի միջավայրն արդեն ցույց է տալիս:

Այսպես մարդիկ հավատից անցնում են քննության:

Այսպես մարդիկ քննությունից անցնում են տեսնելուն:

Այսպես մարդիկ տեսնելուց անցնում են հասկանալուն:

Այսպես մարդիկ հասկանալուց անցնում են սովորելուն:

Այսպես մարդիկ սովորելուց անցնում են անկախ մտածողության:

Այսպես մարդիկ աշխարհի միջավայրի արդյունք դառնալուց անցնում են աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ԲԱԺԻՆ 5 - ՀԱՐՑԱԴՐԵԼՈՒ ԹՈՒՅԼՏՎՈՒԹՅՈՒՆ

ԻՆՉ Է ԻՐԱԿԱՆՈՒՄ ՀԱՐՑԱԴՐԵԼՈՒ ԹՈՒՅԼՏՎՈՒԹՅՈՒՆԸ

Բաժին 1-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է սովորեն տեսնել աշխարհի միջավայրը՝ պարզապես դրա արդյունքը դառնալու փոխարեն:

Բաժին 2-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է քննեն՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Բաժին 3-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է հասկանան, թե խթաններն ինչ վարքագիծ են պարգևատրում, պաշտպանում և կրկնում:

Բաժին 4-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է սովորեն այն ամենից, ինչ կրկնվող վարքագիծն արդեն ցույց է տալիս մարդկությանը:

Բաժին 5-ն այժմ անցնում է հարցադրելու թույլտվությանը:

Հարցադրելու թույլտվությունը գոյություն ունի, որովհետև մարդկանց ձևավորում են այնպիսի միջավայրեր, որոնք նրանց սովորեցնում են ընդունել, հետևել, կրկնել, ենթարկվել և լռել, իսկ նրանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես սա հարցադրել:

Մարդկանց սովորեցնում են՝ ինչ մտածել՝ առանց սովորեցնելու, թե ինչպես պատշաճ կերպով հարցադրել հենց մտածողությունը:

Մարդկանց սովորեցնում են՝ ինչին հավատալ, իսկ նրանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես է հավատը ձևավորվել:

Մարդկանց սովորեցնում են՝ ինչ կրկնել, իսկ նրանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես քննել այն, ինչ կրկնվում է:

Մարդկանց սովորեցնում են՝ ում վստահել, իսկ նրանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես հարցադրել վստահությունը:

Մարդկանց սովորեցնում են՝ որ իշխանությունն ընդունել, իսկ նրանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես հարցադրել իշխանությունը:

Մարդկանց սովորեցնում են՝ ինչպես գործել համակարգերի ներսում, իսկ նրանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես հարցադրել համակարգերը:

Սա ստեղծում է մարդկային առաջընթացի ամենամեծ խոչընդոտներից մեկը:

Մարդիկ կարող են սկսել զգալ, որ հարցադրումը թույլտվություն է պահանջում:

Թույլտվություն իշխանությունից:

Թույլտվություն համակարգերից:

Թույլտվություն ուսուցիչներից:

Թույլտվություն ծնողներից:

Թույլտվություն գործատուներից:

Թույլտվություն կառավարությունից:

Թույլտվություն լրատվամիջոցներից:

Թույլտվություն փորձագետներից:

Թույլտվություն խմբերից:

Թույլտվություն ժողովրդականությունից:

Թույլտվություն սոցիալական ընդունվածությունից:

Թույլտվություն իրենց շրջապատող աշխարհի միջավայրից:

Հարցադրելու թույլտվությունը մարդկանց սովորեցնում է հարցնել .
Արդյո՞ք ինձ թույլատրվում է սա հարցադրել:

Ո՞վ է ինձ սովորեցրել, որ ինձ թույլտվություն է պետք:

Ինչի՞ց եմ ես վախենում, որ տեղի կունենա, եթե հարցադրեմ:

Ո՞վ է շահում, եթե ես չեմ հարցադրում:

Ի՞նչ վարքագիծ է պաշտպանվում, երբ մարդկանց հետ են պահում հարցադրելուց:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է վերաստեղծվում, երբ մարդիկ սպասում են հարցադրելու թույլտվության:

Հարցադրելու թույլտվությունը միայն հարցեր տալու մասին չէ:

Այն հասկանալու մասին է, թե ինչու են մարդիկ նախևառաջ իրենց կանգնեցնում հարցադրելուց:

Հարցադրելու թույլտվությունը նաև մարդկանց սովորեցնում է հարցադրել հենց թույլտվությունը:

ՊԱՅՄԱՆԱՎՈՐՈՒՄԸ ԵՎ ՑՄԱՀ ԹՈՒՅԼՏՎՈՒԹՅԱՆ ԿԱՌՈՒՑՎԱԾՔՆԵՐԸ

Մարդկանց հաճախ պայմանավորում են իրենց ամբողջ կյանքի ընթացքում թույլտվություն փնտրելու համար:

Երեխաները կարող են թույլտվություն փնտրել

մեծահասակներից:

Ուսանողները կարող են թույլտվություն փնտրել ուսուցիչներից:

Աշխատակիցները կարող են թույլտվություն փնտրել գործատուներից:

Մարդիկ կարող են թույլտվություն փնտրել համակարգերից:

Մարդիկ կարող են թույլտվություն փնտրել խմբերից:

Մարդիկ կարող են թույլտվություն փնտրել իշխանությունից:

Մարդիկ կարող են թույլտվություն փնտրել հենց հասարակությունից:

Ժամանակի ընթացքում այս վարքագիծը կարող է նորմալ դառնալ:

Մարդիկ կարող են աստիճանաբար դադարել վստահել իրենց սեփական դիտարկումներին:

Նրանք կարող են աստիճանաբար դադարել վստահել սովորելու իրենց սեփական ունակությանը:

Նրանք կարող են աստիճանաբար դադարել հարցադրել այն, ինչ ցուցադրվում է:

Մարդիկ կարող են այնքան սովորել թույլտվություն փնտրելուն, որ այլևս չճանաչեն, որ դա անում են:

Թույլտվության կառուցվածքները վերջիվերջո կարող են անտեսանելի դառնալ:

Մարդիկ կարող են այլևս չգիտակցել, որ գործում են դրանց ներսում:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ո՞վ է ինձ սովորեցրել թույլտվություն փնտրել:

Ե՞րբ սկսեցի ես թույլտվություն փնտրել:

Ի՞նչ թույլտվության կառուցվածքներ եմ ես ժառանգել:

Արդյո՞ք ես վստահում եմ սովորելու իմ սեփական ունակությանը:

Թե՞ ես սպասում եմ հավանության՝ նախքան սովորելը:

ՍՊԱՍԵԼ ՍՈՎՈՐԵԼՈՒ ԹՈՒՅԼՏՎՈՒԹՅԱՆԸ

Մարդիկ հաճախ սպասում են, որ իրենց կսովորեցնեն, մինչդեռ արդեն կանգնած են գոյություն ունեցող ամենամեծ ուսումնական միջավայրի ներսում:

Աշխարհի միջավայրն արդեն ցույց է տալիս վարքագիծ, հակասություն, կրկնություն, կախվածություն, լռություն, իշխանություն, խթան, վախ, հետևանք և կրկնվող օրինաչափություններ:

Բայց մարդիկ դեռ կարող են սպասել, որ մեկ ուրիշն իրենց ասի, թե ինչն է կարևոր:

Նրանք կարող են սպասել, որ իշխանությունը դա հավանության արժանացնի:

Նրանք կարող են սպասել, որ լրատվամիջոցները դա ցույց տան:

Նրանք կարող են սպասել, որ փորձագետները դա բացատրեն:

Նրանք կարող են սպասել, որ ուսուցիչները դա սովորեցնեն:

Նրանք կարող են սպասել, որ խմբերը դա ընդունեն:

Նրանք կարող են սպասել ժողովրդականության՝ նախքան դա քննելը:

Նրանք կարող են սպասել թույլտվության՝ նախքան սովորելը:

Մարդկությունը հաճախ սպասում է թույլտվության՝ սովորելու մի աշխարհից, որն արդեն տեսանելի է:

Սա նշանակում է, որ մարդիկ կարող են ապրել աշխարհի միջավայրի ներսում՝ դրանից չսովորելով:

Նրանք կարող են տեսնել այն, ինչ ցուցադրվում է, և այնուամենայնիվ չհարցադրել այն:

Նրանք կարող են տեսնել հակասությունը և դեռ սպասել, որ մեկ ուրիշն այն բացատրի:

Նրանք կարող են տեսնել կրկնվող վարքագիծը և դեռ սպասել, որ մեկ ուրիշը հավանության արժանացնի այն հարցադրելը:

Նրանք կարող են տեսնել համակարգեր, որոնք կրկնում են նույն օրինաչափությունները, և դեռ սպասել, որ մեկ ուրիշն իրենց ասի, որ դա կարևոր է:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես սովորում եմ աշխարհի միջավայրից:

Թե՞ ես սպասում եմ դրանից սովորելու թույլտվության:

Արդյո՞ք ես հարցադրում եմ այն, ինչ ցուցադրվում է:

Թե՞ ես սպասում եմ, որ մեկ ուրիշն առաջինը հարցադրի:

Արդյո՞ք ես օգտագործում եմ իմ սեփական միտքը:

Թե՞ ես սպասում եմ, որ մեկ այլ աղբյուր որոշի, թե ինչն է արժանի իմ ուշադրությանը:

Աշխարհը իրական դպրոցն է:

Բայց մարդիկ չեն կարող աշխարհից սովորել, եթե սպասում են այն հարցադրելու թույլտվության:

ԻՇԽԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ, ՀԱՎԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՊԱՏՎԻՐԱԿՎԱԾ ՄՏԱԾՈՂՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մարդկանց սովորեցնում են վստահել իշխանությանը՝ առանց պատշաճ կերպով սովորեցնելու հարցադրել իշխանությունը:

Նրանց սովորեցնում են վստահել կոչումներին:

Նրանց սովորեցնում են վստահել դերերին:

Նրանց սովորեցնում են վստահել պաշտոններին:

Նրանց սովորեցնում են վստահել համակարգերին:

Նրանց սովորեցնում են վստահել պաշտոնական հայտարարություններին:

Նրանց սովորեցնում են վստահել հավանության արժանացած աղբյուրներին:

Նրանց սովորեցնում են վստահել այն ամենին, ինչ ներկայացվում է որպես ընդունելի:

Սա կարող է ստեղծել պատվիրակված մտածողություն:

Պատվիրակված մտածողությունն առաջանում է, երբ մարդիկ մեկ այլ մարդու, դերի, համակարգի, աղբյուրի, խմբի կամ

իշխանության թույլ են տալիս որոշել, թե իրենք ինչն են կարող հարցադրել, հավատալ, ընդունել, կրկնել կամ մերժել:

Մարդիկ կարող են հավատալ, որ անկախ են մտածում, մինչդեռ դեռ մտածում են ուրիշների ստեղծած սահմանների ներսում:

Նրանք կարող են մի բան հարցադրել՝ ավելի լայն շրջանակը չհարցադրած թողնելով:

Նրանք կարող են մերժել մեկ իշխանություն՝ ընդունելով մեկ ուրիշը:

Նրանք կարող են դուրս գալ մեկ նարատիվից և մտնել մեկ ուրիշի մեջ:

Նրանք կարող են կանգ առնել եզրակացության վրա, որովհետև այն հավանության է արժանացել մեկի կողմից, ում արդեն վստահում են:

Հարցադրելու թույլտվությունը մարդկանց սովորեցնում է հարցնել .

Արդյո՞ք ես ինքս եմ մտածում:

Թե՞ ես մեկ այլ աղբյուրի եմ թույլ տալիս մտածել իմ փոխարեն:

Արդյո՞ք ես հարցադրում եմ հենց շրջանակը:

Թե՞ ես հարցադրում եմ միայն ինձ տրված շրջանակի ներսում:

Արդյո՞ք ես վստահում եմ ապացույցներին:

Թե՞ ես վստահում եմ հավանությանը:

Արդյո՞ք ես հետևում եմ ըմբռնմանը:

Թե՞ ես հետևում եմ իշխանությանը:

Անկախ մտածողությունը չի կարող զարգանալ, եթե մարդիկ հարցադրումը պատվիրակում են ուրիշներին:

ՎԱԽԸ, ՊԱՏԿԱՆԵԼՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՀԱՄԱՊԱՏԱՍԽԱՆԵԼԸ

Մարդիկ հաճախ կանգնեցնում են իրենց հարցադրելուց, որովհետև հարցադրումը կարող է սպառնալ պատկանելությանը:

Նրանք կարող են վախենալ մերժվելուց:

Նրանք կարող են վախենալ քննադատվելուց:

Նրանք կարող են վախենալ ծաղրվելուց:

Նրանք կարող են վախենալ մեկուսացվելուց:

Նրանք կարող են վախենալ հավանությունը կորցնելուց:

Նրանք կարող են վախենալ կարգավիճակը կորցնելուց:

Նրանք կարող են վախենալ աշխատանքը կորցնելուց:

Նրանք կարող են վախենալ հարաբերությունները կորցնելուց:

Նրանք կարող են վախենալ մենակ կանգնելուց:

Պատկանելությունը կարող է հարցադրումից ավելի ուժեղ դառնալ:

Հավանությունը կարող է ճշմարտությունից ավելի ուժեղ դառնալ:

Վախը կարող է ըմբռնումից ավելի ուժեղ դառնալ:

Մարդիկ կարող են լռել, որովհետև ցանկանում են համապատասխանել:

Մարդիկ կարող են կրկնել այն, ինչ ուրիշներն են կրկնում, որովհետև ցանկանում են պատկանել:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել այն, ինչ ուրիշներն են պաշտպանում, որովհետև վախենում են բացառումից:

Մարդիկ կարող են խուսափել հարցեր տալուց, որովհետև չեն ցանկանում տարբեր երևալ:

Մարդիկ կարող են հետևել ուրիշների վարքագծին՝ նախքան հասկանալը, թե ինչին են հետևում:

Սա ուղղակիորեն կապվում է Խթանի և շահի հետ:

Մարդիկ կարող են հարցադրումից խուսափել ոչ միայն այն պատճառով, որ հավատում են, թե ինչ-որ բան ճշմարիտ է:

Նրանք կարող են խուսափել հարցադրումից, որովհետև հարցադրումը սպառնում է այն բանին, որից կախված են, որին պատկանում են կամ որը վախենում են կորցնել:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ինչի՞ց եմ ես վախենում զրկվել, եթե սա հարցադրեմ:

Արդյո՞ք ես լռում եմ, որովհետև հասկանում եմ:

Թե՞ ես լռում եմ, որովհետև վախենում եմ բացառումից:

Արդյո՞ք ես համաձայնում եմ, որովհետև քննել եմ դա:

Թե՞ ես համաձայնում եմ, որովհետև ցանկանում եմ պատկանել:

Արդյո՞ք ես սա կրկնում եմ, որովհետև այն ճշմարիտ է:

Թե՞ ես սա կրկնում եմ, որովհետև ուրիշներն են այն կրկնում:

Հարցադրելու թույլտվությունը մարդկանց սովորեցնում է տարանջատել ճշմարտությունը պատկանելությունից:

ՀԵՏԵՎԵԼԸ, ՀԱՄԱՊԱՏԱՍԽԱՆԵԼԸ ԵՎ ՍՈՑԻԱԼԱԿԱՆ ԸՆԴՈՒՆՎԱԾՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մարդկային միջավայրերը հաճախ պարգևատրում են հետևելը:

Մարդիկ կարող են պարգևատրվել համաձայնելու համար:

Մարդիկ կարող են պարգևատրվել կրկնելու համար:

Մարդիկ կարող են պարգևատրվել ենթարկվելու համար:

Մարդիկ կարող են պարգևատրվել ընդունված սահմանների ներսում մնալու համար:

Մարդիկ կարող են պարգևատրվել ուրիշների ընդունածը չհարցադրելու համար:

Համապատասխանելը կարող է նորմալ դառնալ:

Նորմալացումը կարող է ժառանգվել:

Ժառանգված վարքագիծը կարող է ընդունված իրականություն դառնալ:

Այդ ժամանակ մարդիկ կարող են սոցիալական ընդունվածությունը շփոթել ճշմարտության հետ:

Նրանք կարող են հավատալ, որ ինչ-որ բան ճիշտ է, որովհետև շատ մարդիկ այն ընդունում են:

Նրանք կարող են հավատալ, որ ինչ-որ բան անվտանգ է, որովհետև շատ մարդիկ դրան հետևում են:

Նրանք կարող են հավատալ, որ ինչ-որ բան սխալ է հարցադրել, որովհետև քչերն են այն հարցադրում:

Նրանք կարող են հավատալ, որ ինչ-որ բան կարևոր չէ, որովհետև այն չի ստացել հավանություն, հասանելիություն, կարգավիճակ կամ ժողովրդականություն:

Մարդիկ կարող են նաև վախենալ տարբեր լինելուց:

Նրանք կարող են վախենալ առանձնանալուց:

Նրանք կարող են վախենալ չհամապատասխանելուց:

Նրանք կարող են վախենալ սխալ երևալուց:

Նրանք կարող են վախենալ մենակ մնալուց:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես հետևում եմ, որովհետև հասկանում եմ:

Թե՞ ես հետևում եմ, որովհետև ուրիշներն են հետևում:

Արդյո՞ք ես ընդունում եմ, որովհետև ապացույցներն աջակցում են դրան:

Թե՞ ես ընդունում եմ, որովհետև դա սոցիալապես ընդունված է:

Արդյո՞ք ես խուսափում եմ հարցադրելուց, որովհետև քննել եմ դա:

Թե՞ որովհետև այն հարցադրելը ինձ կստիպեր առանձնանալ:

Հետևելը ըմբռնում չէ:

Համապատասխանելը ճշմարտություն չէ:

Սոցիալական ընդունվածությունը ապացույց չէ:

Թույլտվության կառուցվածքները կարող են դառնալ կրկնվող համաշխարհային խնդիրներին շարունակվելու հնարավորություն տվող ամենամեծ մեխանիզմներից մեկը:

Հարցադրելու թույլտվությունը կարևոր է, որովհետև մարդիկ չեն կարող անկախ մտածողներ դառնալ, քանի դեռ կախված են սոցիալական հավանությունից՝ որոշելու համար, թե ինչը կարելի է հարցադրել:

ԵՐԵԽԱՆԵՐԸ, ԿՐԹՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՀԱՐՑԱԴՐԵԼՈՒ ՈՒՆԱԿՈՒԹՅՈՒՆԸ ԿՈՐՑՆԵԼԸ

Երեխաները բնականորեն հարցեր են տալիս:

Երեխաները հաճախ ցանկանում են իմանալ՝ ինչու:

Նրանք հարցնում են, թե ինչու են բաները տեղի ունենում:

Նրանք հարցնում են, թե ինչու են մարդիկ որոշակի ձևերով վարվում:

Նրանք հարցնում են, թե ինչու են կանոնները գոյություն ունենում:

Նրանք հարցնում են, թե ինչու են մեծահասակները մի բան ասում և մեկ այլ բան անում:

Նրանք հարցնում են, որովհետև փորձում են հասկանալ:

Բայց աշխարհի միջավայրը կարող է երեխաներին աստիճանաբար հեռացնել հարցադրումից:

Երեխաներին կարող են սովորեցնել լուռ լինել:

Երեխաներին կարող են սովորեցնել ընդունել:

Երեխաներին կարող են սովորեցնել կրկնել:

Երեխաներին կարող են սովորեցնել ենթարկվել:

Երեխաներին կարող են սովորեցնել դադարել հարցնել՝ ինչու:

Երեխաներին կարող են սովորեցնել, որ հարցադրելը կոպիտ է:

Երեխաներին կարող են սովորեցնել, որ իշխանությունը հարցադրելը սխալ է:

Երեխաներին կարող են սովորեցնել, որ ճիշտ պատասխաններն ավելի կարևոր են, քան ավելի լավ հարցերը:

Երեխաներին կարող են սովորեցնել, որ հավանությունն ավելի կարևոր է, քան ըմբռնումը:

Երեխաներին նույնիսկ կարող են պիտակավորել որպես դժվար, խանգարող, խնդրահարույց կամ խնդիր ստեղծող՝ պարզապես այն պատճառով, որ նրանք հարցեր են տալիս, որոնք մարտահրավեր են նետում ընդունված սահմաններին:

Կրթությունը հաճախ պատասխաններն ավելի շատ է պարգևատրում, քան հարցադրումը:

Այն հաճախ կրկնությունն ավելի շատ է պարգևատրում, քան քննությունը:

Այն հաճախ հնազանդությունն ավելի շատ է պարգևատրում,

քան անկախ մտածողությունը:

Այն հաճախ երեխաներին պատրաստում է գործելու աշխարհի միջավայրի ներսում՝ առանց սովորեցնելու, թե ինչպես այն պատշաճ կերպով հարցադրել:

Ահա թե ինչու Հարցադրելու թույլտվությունը վճռորոշ է կրթության համար:

Եթե երեխաները կորցնում են հարցադրելու ունակությունը, նրանք կարող են ժառանգել աշխարհի միջավայրը՝ չհասկանալով, թե ինչն է այն ձևավորում:

Եթե երեխաներին չեն սովորեցնում, թե ինչպես անվտանգ և պատշաճ կերպով հարցադրել, նրանք կարող են դառնալ այն նույն կրկնվող օրինաչափությունների արդյունքը, որոնց մեջ ծնվել են:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են՝ ինչպես հարցադրել:

Թե՞ նրանց սովորեցնում են միայն՝ ինչպես պատասխանել:

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են՝ ինչպես քննել:

Թե՞ նրանց սովորեցնում են միայն՝ ինչպես կրկնել:

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են՝ ինչպես սովորել աշխարհի միջավայրից:

Թե՞ նրանց պատրաստում են դրա ներսում գործելու:

Երեխաներին պետք է հարցադրելու թույլտվություն, որովհետև հարցադրումը տեսնելու, հասկանալու, սովորելու և անկախ մտածողության տանող ուղիներից մեկն է:

ԻՆՉՈՒ Է ՀԱՐՑԱԴՐԵԼՈՒ ԹՈՒՅԼՏՎՈՒԹՅՈՒՆԸ ԿԱՐԵՎՈՐ

Հարցադրելու թույլտվությունը կարևոր է, որովհետև մարդիկ չեն կարող սովորել մի աշխարհից, որը հարցադրելու իրենց թույլատրված չեն զգում:

Անտեսանելի թույլտվության կառուցվածքները կարող են դառնալ հոգեբանական սահմաններ, որոնք մարդիկ դադարում են տեսնել:

Մարդիկ կարող են ֆիզիկապես ազատ լինել՝ միաժամանակ հոգեպես գործելով ժառանգված սահմանների ներսում:

Մարդիկ կարող են իրենց կյանքն անցկացնել՝ սպասելով, որ մեկ ուրիշը լուծի այն խնդիրները, որոնց իրենք նպաստում են:

Նրանք կարող են սպասել առաջնորդներին:

Նրանք կարող են սպասել համակարգերին:

Նրանք կարող են սպասել փորձագետներին:

Նրանք կարող են սպասել իշխանությանը:

Նրանք կարող են սպասել, որ մեկ ուրիշը գործի:

Մարդկությունը չի կարող անկախ մտածողներ դառնալ, քանի դեռ սպասում է անկախ մտածելու թույլտվության:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ սպասում են աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալու թույլտվության:

Աղբյուրը և ծագումը հարցնում է, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Խթանը և շահը հարցնում է, թե ինչն է պարգևատրում և պաշտպանում վարքագիծը:

Բնավորությունը և հետևողականությունը հարցնում է՝ արդյոք վարքագիծը կրկնաբար համապատասխանում է ներկայացվող պնդմանը:

Հարցադրելու թույլտվությունը հարցնում է .

Ո՞վ կամ ի՞նչն է մարդկանց ստիպել հավատալ, որ հարցադրումը թույլտվություն է պահանջում:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, երբ մարդիկ հարցադրում են:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, երբ մարդիկ չեն հարցադրում:

Ի՞նչ վարքագիծ է պաշտպանվում, երբ մարդկանց հետ են պահում հարցադրելուց:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է վերաստեղծվում, երբ մարդիկ սպասում են հարցադրելու թույլտվության:

Այսպես մարդիկ սկսում են տեսնել իրենց սեփական մտածողության շուրջ եղած անտեսանելի սահմանները:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել պատվիրակված մտածողությունը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել վախի վրա հիմնված լռությունը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել համապատասխանելը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել սոցիալական հավանությունը որպես մեխանիզմ:

Այսպես մարդիկ ընդունումից անցնում են հարցադրման:

Այսպես մարդիկ հարցադրումից անցնում են տեսնելուն:

Այսպես մարդիկ տեսնելուց անցնում են հասկանալուն:

Այսպես մարդիկ հասկանալուց անցնում են սովորելուն:

Այսպես մարդիկ սովորելուց անցնում են անկախ մտածողության:

Այսպես մարդիկ աշխարհի միջավայրի արդյունք դառնալուց անցնում են աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ԻՆՔՆԱԳՐԱՔՆՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՆԵՐՔԻՆ ԹՈՒՅԼՏՎՈՒԹՅՈՒՆԸ

Այս բաժնի առաջին մասը բացատրեց, որ մարդիկ կարող են սկսել զգալ, որ հարցադրումը թույլտվություն է պահանջում:

Այս մասն այժմ անցնում է աշխարհի միջավայրի ներսում գործող ամենամեծ անտեսանելի մեխանիզմներից մեկին:

Մարդիկ հաճախ իրենք իրենց կանգնեցնում են հարցադրելուց՝ նախքան որևէ ուրիշ մեկը դա կանի:

Նրանք գրաքննում են իրենց:

Նրանք լռեցնում են իրենց:

Նրանք մերժում են իրենց սեփական դիտարկումները:

Նրանք անտեսում են հակասությունները:

Նրանք խուսափում են դժվար հարցերից:

Նրանք ճնշում են հետաքրքրասիրությունը:

Նրանք կանգնեցնում են իրենց խոսելուց:

Մարդիկ կարող են մտածել .

Ես չպետք է սա հարցադրեմ:

Ես չպետք է դա ասեմ:

Ես չպետք է հարցնեմ:

Ես պետք է սա հանգիստ թողնեմ:

Ես չպետք է դրան մարտահրավեր նետեմ:

Ես չպետք է առանձնանամ:

Մարդիկ կարող են աստիճանաբար իրենք դառնալ սովորելու իրենց սեփական խոչընդոտը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ինչո՞ւ եմ ես ինձ կանգնեցնում:

Ինչի՞ց եմ ես վախենում:

Ո՞վ է ինձ սովորեցրել վախենալ հարցադրումից:

Ի՞նչ հետևանքներ եմ ես պատկերացնում:

Արդյո՞ք ես ճշմարտությունն եմ պաշտպանում:

Թե՞ ես պաշտպանում եմ հարմարավետությունը, հավանությունը, պատկանելությունը կամ կախվածությունը:

Հարցադրելու թույլտվությունը մարդկանց սովորեցնում է ճանաչել ներքին խոչընդոտները, որոնք դադարեցնում են սովորելը դեռ նախքան այն սկսվելը:

Հարցադրելու թույլտվությունը նաև մարդկանց սովորեցնում է հարցադրել հենց թույլտվությունը:

ԱՆՏԵՍԱՆԵԼԻ ԹՈՒՅԼՏՎՈՒԹՅԱՆ ԿԱՌՈՒՑՎԱԾՔՆԵՐԸ

Թույլտվության կառուցվածքները վերջիվերջո կարող են անտեսանելի դառնալ:

Մարդիկ կարող են այլևս չգիտակցել, որ գործում են դրանց ներսում:

Մարդիկ կարող են հավատալ, որ ազատ մտածողներ են՝ միաժամանակ դեռ գործելով ժառանգված սահմանների ներսում:

Մարդիկ կարող են հավատալ, որ հարցադրում են՝ միաժամանակ դեռ մնալով հարցադրման հավանության արժանացած ոլորտների ներսում:

Մարդիկ կարող են հավատալ, որ անկախ են՝ միաժամանակ դեռ ուրիշներից հավանություն փնտրելով:

Մարդիկ կարող են ֆիզիկապես ազատ դառնալ՝ միաժամանակ հոգեբանորեն սահմանափակված մնալով:

Ոչ այն պատճառով, որ ինչ-որ մեկը ֆիզիկապես կանգնեցնում է նրանց, այլ որովհետև անտեսանելի թույլտվության կառուցվածքները նորմալացված են դարձել:

Մարդիկ կարող են այնքան սովորել թույլտվություն փնտրելուն, որ այլևս չճանաչեն, որ դա անում են:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչն է ինձ թույլատրված հարցադրել:

Ո՞վ է որոշել այդ սահմանները:

Ի՞նչը ես երբեք չեմ հարցադրել:

Ի՞նչը ինձ սովորեցրել են չհարցադրել:

Ի՞նչն է անհարմար զգացվում հարցադրելու համար:

Ինչի՞ց եմ ես վախենում, որ տեղի կունենա, եթե դա հարցադրեմ:

Անտեսանելի թույլտվության կառուցվածքները կարող են դառնալ հոգեբանական սահմաններ, որոնք մարդիկ դադարում են տեսնել:

ԽՄԲԱՅԻՆ ՎԱՐՔԱԳԻԾԸ ԵՎ ԿՈԼԵԿՏԻՎ ԹՈՒՅԼՏՎՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մարդիկ սոցիալական սովորողներ են:

Մարդիկ հաճախ սովորում են ուրիշների վարքագծից:

Մարդիկ դիտում են խմբերին:

Մարդիկ կրկնօրինակում են խմբերին:

Մարդիկ կրկնում են խմբերին:

Մարդիկ հետևում են խմբերին:

Մարդիկ պաշտպանում են խմբերին:

Մարդիկ ընդունվածություն են փնտրում խմբերից:

Ուստի խմբերը կարող են ստեղծել կոլեկտիվ թույլտվության կառուցվածքներ:

Մարդիկ կարող են իրենց անվտանգ զգալ հարցադրելիս, երբ ուրիշներն են հարցադրում:

Մարդիկ կարող են լռել, երբ ուրիշներն են լռում:

Մարդիկ կարող են հետևել, երբ ուրիշներն են հետևում:

Մարդիկ կարող են կրկնել, երբ ուրիշներն են կրկնում:

Մարդիկ կարող են խուսափել հարցադրելուց պարզապես այն պատճառով, որ ոչ ոք ուրիշ չի հարցադրում:

Կոլեկտիվ վարքագիծը կարող է անհատական ըմբռնումից ավելի ուժեղ դառնալ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վարքագիծ է այս խումբը պարգևատրում:

Ի՞նչ վարքագծից է այս խումբը հետ պահում:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս խումբը նորմալացնում:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս խումբը պաշտպանում:

Արդյո՞ք ես ինքնուրույն եմ մտածում:

Թե՞ ես կրկնօրինակում եմ խմբի վարքագիծը:

Խմբերը ինքնաբերաբար ըմբռնում չեն ստեղծում:

Խմբերը կարող են նաև վերաստեղծել կրկնությունը:

ԼՌՈՒԹՅՈՒՆԸ, ՀՆԱԶԱՆԴՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՄԱՄՆԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆԸ

Լռությունն աշխարհի միջավայրի ներսում գործող ամենաուժեղ թույլտվության մեխանիզմներից մեկն է:

Մարդիկ հաճախ կարծում են, որ լռությունը ոչինչ չի նշանակում:

Բայց լռությունը կարող է մասնակցություն դառնալ:

Լռությունը կարող է պաշտպանություն դառնալ:

Լռությունը կարող է ներդրում դառնալ:

Մարդիկ կարող են լռել, որովհետև վախենում են հետևանքներից:

Մարդիկ կարող են լռել, որովհետև կախված են համակարգերից:

Մարդիկ կարող են լռել, որովհետև վախենում են առանձնանալուց:

Մարդիկ կարող են լռել, որովհետև լռությունը ժառանգել են որպես նորմալ վարքագիծ:

Մարդիկ կարող են լռել, որովհետև սովորել են, որ հնազանդությունը պարգևատրվում է:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ո՞վ է շահում լռությունից:

Ի՞նչ վարքագիծ է պաշտպանվում:

Ի՞նչ հակասության է թույլ տրվում շարունակվել:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է վերաստեղծվում:

Մարդիկ պետք է հասկանան, որ հնազանդությունը ինքնաբերաբար ըմբռնում չէ:

Հնազանդությունը ինքնաբերաբար ճշմարտություն չէ:

Մասնակցությունը միշտ ակտիվ չէ:

Մարդիկ կարող են նպաստել պարզապես շարունակելով այն վարքագծերը, որոնք երբեք չեն քննել:

Թույլտվության կառուցվածքները կարող են դառնալ կրկնվող համաշխարհային խնդիրներին շարունակվելու հնարավորություն տվող ամենամեծ մեխանիզմներից մեկը:

ՄԱԿԵՐԵՍԱՅՆՈՒԹՅՈՒՆԸ, ԿԵՐՊԱՐԸ ԵՎ ՍՈՑԻԱԼԱԿԱՆ ԸՆԴՈՒՆՎԱԾՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մարդիկ հաճախ սովորում են կառավարել կերպարը՝ նախքան ըմբռնում զարգացնելը:

Մարդիկ կարող են հմտանալ հաջողակ երևալու մեջ:

Մարդիկ կարող են հմտանալ երջանիկ երևալու մեջ:

Մարդիկ կարող են հմտանալ գիտակ երևալու մեջ:

Մարդիկ կարող են հմտանալ կարևոր երևալու մեջ:

Մարդիկ կարող են հմտանալ ընդունված երևալու մեջ:

Սոցիալական միջավայրերը կարող են պարգևատրել ներկայացումը:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել ուրիշների խոսքերը:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել ուրիշների վարքագիծը:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել ուրիշների արտաքին տեսքը:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել այն, ինչ ժողովրդական են համարում:

Մարդիկ կարող են թաքցնել, թե իրականում ինչ են զգում:

Մարդիկ կարող են ներկայացնել կյանքեր, որոնք իրականությանը չեն համապատասխանում:

Մարդիկ կարող են ճշմարտության փոխարեն կերպար պաշտպանել:

Մարդիկ կարող են տարիներ շարունակ ձևացնել, թե երջանիկ են՝ միաժամանակ թաքցնելով, թե իրականում ինչ են զգում:

Մարդիկ կարող են թակարդվել այնպիսի կերպար պահպանելու մեջ, որի մեջ այլևս իրենք իրենց չեն ճանաչում:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ եմ ես փորձում պաշտպանել:

Արդյո՞ք ես իրականությունն եմ ցույց տալիս:

Թե՞ ես կերպար եմ ցույց տալիս:

Արդյո՞ք ես ինքնուրույն եմ մտածում:

Թե՞ ես կրկնօրինակում եմ այն, ինչը հաջողակ է թվում:

Արդյո՞ք ես սովորում եմ աշխարհի միջավայրից:

Թե՞ ես սովորում եմ, թե ինչպես համապատասխանել դրա

ներսում:

Մակերեսայնությունը կարող է դառնալ մարդկանց հարցադրումից կանգնեցնող ևս մեկ մեխանիզմ:

Մարդիկ կարող են վախենալ կորցնել մի կերպար, որը տարիներ են ծախսել կառուցելու վրա:

ՏԱՐԲԵՐ ԼԻՆԵԼՈՒ ԹՈՒՅԼՏՎՈՒԹՅՈՒՆԸ

Հարցադրման ամենամեծ անտեսանելի խոչընդոտներից մեկը տարբեր լինելու վախն է:

Մարդիկ կարող են վախենալ առանձնանալուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ անհամաձայնությունից:

Մարդիկ կարող են վախենալ սխալ երևալուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ դատված լինելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ մենակ մնալուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ ընդունվածությունը կորցնելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ պատկանելությունը կորցնելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ օտար դառնալուց:

Սա կարող է համապատասխանելու հսկայական ճնշում ստեղծել:

Մարդիկ վերջիվերջո կարող են սովորել, որ համապատասխանելն ավելի անվտանգ է, քան հասկանալը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես փորձում եմ հասկանալ:

Թե՞ ես փորձում եմ համապատասխանել:

Արդյո՞ք ես ճշմարտությունն եմ պաշտպանում:

Թե՞ ես պատկանելությունն եմ պաշտպանում:

Արդյո՞ք ես հետևում եմ ըմբռնմանը:

Թե՞ ես հետևում եմ ընդունվածությանը:

Մարդկային առաջընթացը հաճախ սկսվում է, երբ մարդիկ դադարում են վախենալ տարբեր լինելուց:

ՍՊԱՍԵԼ, ՈՐ ՈՒՐԻՇՆԵՐԸ ԼՈՒԾԵՆ ԽՆԴԻՐՆԵՐԸ

Մարդիկ հաճախ սպասում են, որ մեկ ուրիշը լուծի այն խնդիրները, որոնց իրենք նպաստում են:

Նրանք կարող են սպասել առաջնորդներին:

Նրանք կարող են սպասել համակարգերին:

Նրանք կարող են սպասել փորձագետներին:

Նրանք կարող են սպասել իշխանությանը:

Նրանք կարող են սպասել, որ մեկ ուրիշը գործի:

Բայց աշխարհի միջավայրը կոլեկտիվորեն վերաստեղծվում է միլիոնավոր անհատական ներդրումներով:

Մեկ մարդ սովորեցնում է:

Մեկ մարդ կրկնում է:

Մեկ մարդ պարտադրում է:

Մեկ մարդ հավանություն է տալիս:

Մեկ մարդ պաշտպանում է:

Մեկ մարդ լռում է:

Մեկ մարդ հետևում է:

Առանձին վերցրած՝ այս վարքագծերը կարող են փոքր թվալ:

Կոլեկտիվորեն դրանք կարող են վերաստեղծել մի ամբողջ աշխարհի միջավայր:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ինչի՞ն եմ ես նպաստում:

Ի՞նչ եմ ես օգնում վերաստեղծել:

Ի՞նչ վարքագիծ եմ ես կրկնում:

Ի՞նչ վարքագիծ եմ ես պաշտպանում:

Ի՞նչ վարքագիծ եմ ես նորմալացնում:

Մարդկությունը չի կարող լուծել կրկնվող խնդիրները՝ սպասելով, որ մեկ ուրիշը լուծի դրանք:

ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԳԻՏԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՀԱՐՑԱԴՐԵԼՈՒ ԹՈՒՅԼՏՎՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մարդկային գիտակցությունն առաջընթաց է ունենում, երբ

մարդիկ դադարում են սպասել սովորելու թույլտվության:

Մարդիկ հաճախ սպասում են, որ իրենց կսովորեցնեն, մինչդեռ արդեն կանգնած են գոյություն ունեցող ամենամեծ ուսումնական միջավայրի ներսում:

Աշխարհի միջավայրն ինքնին դասն է:

Աշխարհի միջավայրն ինքնին ապացույցն է:

Աշխարհի միջավայրն ինքնին սովորելու հնարավորությունն է:

Աշխարհի միջավայրն ինքնին ուսուցիչն է:

Մարդկանց թույլտվություն պետք չէ սովորելու այն ամենից, ինչ արդեն տեսանելի է:

Նրանց պետք են այն հասկանալու գործիքները:

Մարդկությունը հաճախ սպասում է թույլտվության՝ սովորելու մի աշխարհից, որն արդեն տեսանելի է:

Ահա թե ինչու Հարցադրելու թույլտվությունը կարևոր է:

Այն վերացնում է սովորելը դադարեցնող անտեսանելի խոչընդոտները:

ՀԱՐՑԱԴՐԵԼՈՒ ԹՈՒՅԼՏՎՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԱՌԱՋԸՆԹԱՑԸ

Հարցադրելու թույլտվությունը Մարդկային առաջընթացի բացակայող ուղու մի մասն է:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ սպասում են հարցադրելու թույլտվության:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ պատվիրակված մտածողությունը փոխարինում է անկախ մտածողությանը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ պատկանելությունն ավելի ուժեղ է դառնում, քան ճշմարտությունը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ վախն ավելի ուժեղ է դառնում, քան ըմբռնումը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ սոցիալական ընդունվածությունը վերահսկում է վարքագիծը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մակերեսայնությունը նորմալ է դառնում:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ երեխաները կորցնում են հարցադրելու ունակությունը և մեծանում են՝ դառնալով մեծահասակներ, որոնք շարունակում են թույլտվություն փնտրել նախքան սովորելը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ կանգնեցնում են իրենց սովորելուց դեռ նախքան սովորելը կսկսվի:

Մարդկությունը չի կարող անկախ մտածողներ դառնալ՝ սպասելով անկախ մտածելու թույլտվության:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ սպասում են աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալու թույլտվության:

Աղբյուրը և ծագումը հարցնում է, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Խթանը և շահը հարցնում է, թե ինչն է պարգևատրում և պաշտպանում վարքագիծը:

Բնավորությունը և հետևողականությունը հարցնում է՝ արդյոք կրկնվող վարքագիծը համապատասխանում է ներկայացվող պնդմանը:

Հարցադրելու թույլտվությունը հարցնում է .

Ո՞վ կամ ի՞նչն է վերահսկում թույլտվությունը:

Ի՞նչն է մարդկանց կանգնեցնում հարցադրելուց:

Ի՞նչ վարքագիծ է պաշտպանվում, երբ մարդկանց հետ են պահում հարցադրելուց:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է վերաստեղծվում, երբ մարդիկ սպասում են թույլտվության:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, երբ մարդիկ դադարում են սպասել սովորելու թույլտվության:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել իրենց սեփական մտածողության շուրջ եղած անտեսանելի խոչընդոտները:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել ինքնագրաքննությունը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել խմբային վարքագիծը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել վախի վրա հիմնված լռությունը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել մակերեսայնությունը:

Այսպես մարդիկ ընդունումից անցնում են հարցադրման:

Այսպես մարդիկ հարցադրումից անցնում են տեսնելուն:

Այսպես մարդիկ տեսնելուց անցնում են հասկանալուն:

Այսպես մարդիկ հասկանալուց անցնում են սովորելուն:

Այսպես մարդիկ սովորելուց անցնում են անկախ մտածողության:

Այսպես մարդիկ աշխարհի միջավայրի արդյունք դառնալուց անցնում են աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ԲԱԺԻՆ 6 - ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆ

ԻՆՉ Է ԻՐԱԿԱՆՈՒՄ ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆԸ

Բաժին 1-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է սովորեն տեսնել աշխարհի միջավայրը՝ պարզապես դրա արդյունքը դառնալու փոխարեն:

Բաժին 2-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է քննեն՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Բաժին 3-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է հասկանան, թե խթաններն ինչ վարքագիծ են պարգևատրում, պաշտպանում և կրկնում:

Բաժին 4-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է սովորեն այն ամենից, ինչ կրկնվող վարքագիծն արդեն ցույց է տալիս մարդկությանը:

Բաժին 5-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է հասկանան, թե ինչու կարող են իրենք իրենց հետ պահել հարցադրումից դեռ նախքան սովորելը կսկսվի:

Բաժին 6-ն այժմ անցնում է Զգացմունքային ազդեցությանը:

Զգացմունքային ազդեցությունը գոյություն ունի, որովհետև մարդիկ չեն կարող պատշաճ կերպով հասկանալ մարդկային վարքագիծը, հավատը, վստահությունը, լռությունը, արձագանքը, կրկնությունը կամ սովորելը, քանի դեռ չեն հասկանում, թե ինչպես կարող է զգացմունքը ձևավորել միտքը նախքան ըմբռնումը կզարգանա:

Մարդիկ զգացմունքային էակներ են նախքան լիովին անկախ մտածողներ դառնալը:

Մարդիկ կարող են արձագանքել նախքան հասկանալը:

Մարդիկ կարող են վախենալ նախքան քննելը:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել նախքան հարցադրելը:

Մարդիկ կարող են հավատալ նախքան ապացույցները ստուգելը:

Մարդիկ կարող են կողմեր ընտրել նախքան սովորելը:

Մարդիկ կարող են զգացմունքորեն կապված դառնալ նախքան հասկանալը, թե ինչն է ձևավորել այդ կապվածությունը:

Սա ստեղծում է մարդկային առաջընթացի ամենամեծ խոչընդոտներից մեկը:

Զգացմունքը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչ են ընդունում:

Զգացմունքը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչ են մերժում:

Զգացմունքը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ում են վստահում:

Զգացմունքը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչից են վախենում:

Զգացմունքը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչ են պաշտպանում:

Զգացմունքը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչից են խուսափում:

Զգացմունքը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե ինչի մասին են մարդիկ լռում:

Զգացմունքը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչ են կրկնում:

Զգացմունքը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե մարդիկ ինչը հրաժարվում են հարցադրել:

Զգացմունքային ազդեցությունը մարդկանց սովորեցնում է հարցնել .

Ի՞նչ զգացմունք է ակտիվացվում:

Ի՞նչ արձագանք է ստեղծվում:

Ի՞նչ վախ է հրահրվում:

Ի՞նչ զայրույթ է օգտագործվում:

Ի՞նչ կապվածություն է պաշտպանվում:

Ի՞նչ հավատ է պաշտպանվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս զգացմունքը ստեղծում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այս զգացմունքային արձագանքը օգնում վերաստեղծել:

Զգացմունքային ազդեցությունը մարդկությունից զգացմունքը հեռացնելու մասին չէ:

Այն սովորելու մասին է, թե ինչպես է զգացմունքը ձևավորում մարդկությանը նախքան ըմբռնումը կզարգանա:

ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԸ ԹՇՆԱՄԻՆ ՉԷ

Զգացմունքը թշնամին չէ:

Զգացմունքը մարդ լինելու մի մասն է:

Զգացմունքը կարող է ցույց տալ, որ ինչ-որ բան կարևոր է:

Զգացմունքը կարող է մարդկանց զգուշացնել վտանգի մասին:

Զգացմունքը կարող է բացահայտել ցավը:

Զգացմունքը կարող է բացահայտել հոգատարությունը:

Զգացմունքը կարող է բացահայտել վախը:

Զգացմունքը կարող է բացահայտել կապվածությունը:

Զգացմունքը կարող է բացահայտել այն, ինչ մարդիկ գնահատում են:

Բայց զգացմունքը ինքնաբերաբար ճշմարտություն չէ:

Վախը ինքնաբերաբար ճշմարտություն չէ:

Զայրույթը ինքնաբերաբար ճշմարտություն չէ:

Վրդովմունքը ինքնաբերաբար ճշմարտություն չէ:

Ոգևորությունը ինքնաբերաբար ճշմարտություն չէ:

Տխրությունը ինքնաբերաբար ճշմարտություն չէ:

Երջանկությունը ինքնաբերաբար ճշմարտություն չէ:

Հրատապությունը ինքնաբերաբար ճշմարտություն չէ:

Վստահությունը ինքնաբերաբար ճշմարտություն չէ:

Մարդիկ կարող են ինչ-որ բան ուժեղ զգալ և այնուամենայնիվ

սխալ հասկանալ այն, ինչ ցուցադրվում է:

Մարդիկ կարող են վստահ լինել և այնուամենայնիվ սխալվել:

Մարդիկ կարող են վախենալ և այնուամենայնիվ չհասկանալ, թե ինչն է ստեղծել վախը:

Մարդիկ կարող են զայրանալ և այնուամենայնիվ չհասկանալ զայրույթի տակ գործող մեխանիզմը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ եմ ես զգում:

Ինչո՞ւ եմ ես դա զգում:

Ի՞նչն է ստեղծել այս զգացմունքը:

Ի՞նչ ապացույցներ են աջակցում այն բանին, ինչ ես զգում եմ:

Ի՞նչ վարքագծի է այս զգացմունքը ինձ մղում:

Արդյո՞ք այս զգացմունքն օգնում է ինձ հասկանալ:

Թե՞ այս զգացմունքը կանգնեցնում է ինձ սովորելուց:

Զգացմունքը պետք է հարցադրվի, ոչ թե կուրորեն հնազանդվի:

ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ՆԵՐԿԱՅԱՑՈՒՄԸ ԱՊԱՑՈՒՅՑ ՉԷ

Զգացմունքային ներկայացումը ապացույց չէ:

Մարդու բարեհամբույր հնչելը ապացույց չէ:

Մարդու կրքոտ հնչելը ապացույց չէ:

Մարդու զայրացած հնչելը ապացույց չէ:

Մարդու անկեղծ հնչելը ապացույց չէ:

Մարդու վստահ հնչելը ապացույց չէ:

Մարդու հանգիստ հնչելը ապացույց չէ:

Մարդու հոգատար հնչելը ապացույց չէ:

Մարդու կոչում ունենալը ապացույց չէ:

Մարդուն փորձագետ անվանելը ապացույց չէ:

Մարդիկ կարող են զգացմունքային ներկայացման ազդեցության տակ ընկնել նախքան քննելը, թե արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Մարդը կարող է մեղմ խոսել և այնուամենայնիվ մոլորեցնել:

Մարդը կարող է բարեհամբույր հնչել և այնուամենայնիվ խաբել:

Մարդը կարող է կրքոտ հնչել և այնուամենայնիվ սխալվել:

Մարդը կարող է զայրացած հնչել և այնուամենայնիվ մանիպուլացնել:

Մարդը կարող է անկեղծ հնչել և այնուամենայնիվ դեր խաղալ:

Մարդը կարող է վստահ հնչել և այնուամենայնիվ ապացույցներ չունենալ:

Մարդը կարող է կոչում օգտագործել՝ վստահություն ստեղծելու համար նախքան ճշմարտությունը քննվելը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես վստահում եմ ապացույցներին:

Թե՞ ես վստահում եմ ներկայացմանը:

Արդյո՞ք ես ճշմարտություն եմ լսում:

Թե՞ ես արձագանքում եմ զգացմունքին:

Արդյո՞ք ինձ ապացույց է ցուցադրվում:

Թե՞ ինձ զգացմունքորեն ազդում են, որպեսզի ընդունեմ:

Սա ուղղակիորեն կապվում է Ապացույցների չափանիշի հետ:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Զգացմունքային ազդեցությունը հարցնում է՝ արդյոք զգացմունքն օգտագործվում է մարդկանց ընդունել տալու համար նախքան ապացույցները կքննվեն:

ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԿԱՏԱՐՈՒՄԸ ԵՎ ԲՆԱՎՈՐՈՒԹՅԱՆ ԿԵՂԾ ԿԵՐՊԱՐԸ

Զգացմունքային կատարումը ժամանակի ընթացքում կարող է բնավորության կեղծ կերպար ստեղծել:

Մարդը կարող է կրկնաբար բարություն ցուցադրել որպես կատարում:

Մարդը կարող է կրկնաբար անկեղծություն ցուցադրել որպես կատարում:

Մարդը կարող է կրկնաբար վստահություն ցուցադրել որպես կատարում:

Մարդը կարող է կրկնաբար հանգստություն ցուցադրել որպես կատարում:

Մարդը կարող է կրկնաբար մտահոգություն ցուցադրել որպես կատարում:

Մարդը կարող է կրկնաբար իշխանություն ցուցադրել որպես կատարում:

Մարդը կարող է կրկնաբար փորձագիտական կարողություն ցուցադրել որպես կատարում:

Ժամանակի ընթացքում կրկնվող զգացմունքային կատարումը կարող է հանրային կերպար ստեղծել, որը մարդիկ շփոթում են բնավորության հետ:

Սա ուղղակիորեն կապվում է Բնավորության և հետևողականության հետ:

Բնավորությունն այն չէ, ինչ մարդը զգացմունքորեն կատարում է:

Բնավորությունն այն է, ինչ վարքագիծը ժամանակի ընթացքում կրկնաբար ցույց է տալիս:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վարքագիծ է աջակցում այս զգացմունքային ներկայացմանը:

Ի՞նչ հետևողականություն է աջակցում այս կերպարին:

Ի՞նչ ապացույցներ են աջակցում այս վստահությանը:

Ի՞նչ խթան կարող է ձևավորել այս կատարումը:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, երբ այս զգացմունքային կերպարը հարցադրվում է:

Զգացմունքային կատարումը պետք է հարցադրվի, որովհետև բնավորության կեղծ կերպարը կարող է մարդկանց ստիպել վստահել նախքան քննելը:

ԱՐՁԱԳԱՆՔԸ՝ ԸՄԲՌՆՈՒՄԻՑ ԱՌԱՋ

Մարդկային սովորելու ամենամեծ սահմանափակումներից մեկն այն է, որ մարդիկ հաճախ արձագանքում են նախքան հասկանալը:

Արձագանքը կարող է արագ տեղի ունենալ:

Ընբռնումը աշխատանք է պահանջում:

Արձագանքը կարող է անմիջական զգացվել:

Ընբռնումը հարցադրում է պահանջում:

Արձագանքը կարող է հաստատուն թվալ:

Ընբռնումը քննություն է պահանջում:

Արձագանքը կարող է մարդկանց ստիպել հավատալ, որ արդեն գիտեն:

Ընբռնումը մարդկանցից պահանջում է դանդաղել և սովորել:

Մարդիկ կարող են ինչ-որ բան տեսնել և անմիջապես գայրանալ:

Նրանք կարող են ինչ-որ բան լսել և անմիջապես վախենալ:

Նրանք կարող են ինչ-որ բան կարդալ և անմիջապես կողմ ընտրել:

Նրանք կարող են ինչ-որ բան դիտել և անմիջապես դիրքորոշում պաշտպանել:

Նրանք կարող են ինչ-որ բան ապրել և անմիջապես եզրակացություն ընդունել:

Բայց արձագանքը ըմբռնում չէ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես արձագանքում եմ:

Թե՞ ես սովորում եմ:

Արդյո՞ք ես պաշտպանում եմ:

Թե՞ ես քննում եմ:

Արդյո՞ք ես կողմ եմ ընտրում:

Թե՞ ես փորձում եմ հասկանալ:

Արդյո՞ք ինձ զգացմունքորեն շարժում են:

Թե՞ ես հստակ եմ տեսնում:

Վերջնակետը արձագանքը չէ:

Վերջնակետը ըմբռնումն է:

ՎԱԽԸ ՈՐՊԵՍ ԶԳԱՅՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ՄԵԽԱՆԻԶՄ

Վախն աշխարհի միջավայրի ներսում գործող ամենաուժեղ

զգացմունքային մեխանիզմներից մեկն է:

Վախը կարող է դադարեցնել հարցադրումը:

Վախը կարող է դադարեցնել խոսելը:

Վախը կարող է դադարեցնել բացահայտումը:

Վախը կարող է դադարեցնել սովորելը:

Վախը կարող է դադարեցնել ճշմարտությունը:

Վախը կարող է դադարեցնել անկախ մտածողությունը:

Վախը կարող է հնազանդություն ստեղծել:

Վախը կարող է լռություն ստեղծել:

Վախը կարող է ենթարկվածություն ստեղծել:

Վախը կարող է կրկնություն ստեղծել:

Մարդիկ կարող են վախենալ իշխանությունից:

Մարդիկ կարող են վախենալ համակարգերից:

Մարդիկ կարող են վախենալ փող կորցնելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ աշխատանք կորցնելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ պատկանելությունը կորցնելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ հավանությունը կորցնելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ սխալվելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ մենակ մնալուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ առանձնանալուց:

Վախը կարող է հարցադրումից ավելի ուժեղ դառնալ:

Վախը կարող է ապացույցներից ավելի ուժեղ դառնալ:

Վախը կարող է հետևողականությունից ավելի ուժեղ դառնալ:

Վախը կարող է ճշմարտությունից ավելի ուժեղ դառնալ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վախ է գործում:

Ո՞վ է շահում այս վախից:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս վախը ստեղծում:

Ի՞նչն է այս վախը ինձ կանգնեցնում հարցադրելուց:

Ի՞նչն է այս վախը ինձ կանգնեցնում սովորելուց:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այս վախը օգնում վերաստեղծել:

Վախը չպետք է ինքնաբերաբար վերահսկի վարքագիծը:

Վախը պետք է հարցադրվի:

ԶԱՅՐՈՒՅԹԸ, ՎՐԴՈՎՄՈՒՆՔԸ ԵՎ ԶԳԱՅՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԳԵՐԵՎԱՐՈՒՄԸ

Զայրույթը կարող է բացահայտել, որ ինչ-որ բան կարևոր է:

Բայց զայրույթը կարող է նաև դադարեցնել սովորելը:

Վրդովմունքը կարող է մարդկանց ուժեղ զգացնել՝ միաժամանակ կանխելով ըմբռնումը:

Մարդիկ կարող են զգացմունքորեն գերվել զայրույթով:

Նրանք կարող են հարձակվել նախքան քննելը:

Նրանք կարող են մեղադրել նախքան հասկանալը:

Նրանք կարող են կրկնել նախքան հարցադրելը:

Նրանք կարող են պաշտպանել նախքան սովորելը:

Նրանք կարող են թակարդվել զգացմունքային արձագանքի ներսում:

Ջայրույթը կարող է նաև օգտագործվել նարատիվների, համակարգերի, խմբերի, լրատվամիջոցների և սոցիալական միջավայրերի կողմից՝ մարդկանց արձագանքող պահելու համար՝ հասկանալու փոխարեն:

Մարդիկ կարող են նաև զայրույթը շփոթել ճշմարտության հետ:

Նրանք կարող են հավատալ մարդուն, որովհետև այդ մարդը զայրացած է հնչում:

Նրանք կարող են հավատալ մարդուն, որովհետև այդ մարդը կրքոտ է երևում:

Նրանք կարող են հավատալ մարդուն, որովհետև այդ մարդը խոսում է զգացմունքային ուժով:

Բայց զայրույթը ապացույց չէ:

Կիրքը ապացույց չէ:

Զգացմունքային ուժը ապացույց չէ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է այս զայրույթը ցույց տալիս:

Ի՞նչ է այս զայրույթը թաքցնում:

Ի՞նչ անելու է այս զայրույթը ինձ մղում:

Ո՞վ է շահում այս գայրույթից:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս վրդովմունքը ստեղծում:

Արդյո՞ք այս գայրույթն օգնում է ինձ սովորել:

Թե՞ այն ինձ թակարդում է արձագանքի ներսում:

Ջայրույթը չպետք է դառնա սովորելու վերջը:

Ջայրույթը պետք է դառնա մի բան, որից մարդիկ սովորում են:

ԱՐՀԵՍՏԱԿԱՆՈՐԵՆ ՍՏԵՂԾՎԱԾ

ՎՍՏԱՀՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԽԱԲԵՈՒԹՅՈՒՆԸ

Վստահությունը կարող է զգացմունքորեն արհեստականորեն ստեղծվել:

Մարդկանց վրա կարող են ազդել՝ վստահելու համար նախքան ապացույցները կքննվեն:

Նրանք կարող են վստահել մարդուն, որովհետև այդ մարդը բարեհամբույր է երևում:

Նրանք կարող են վստահել մարդուն, որովհետև այդ մարդը հանգիստ է երևում:

Նրանք կարող են վստահել մարդուն, որովհետև այդ մարդը անկեղծ է երևում:

Նրանք կարող են վստահել մարդուն, որովհետև այդ մարդը վստահ է երևում:

Նրանք կարող են վստահել մարդուն, որովհետև այդ մարդը հոգատար է երևում:

Նրանք կարող են վստահել մարդուն, որովհետև այդ մարդը պրոֆեսիոնալ է երևում:

Նրանք կարող են վստահել մարդուն, որովհետև այդ մարդը կոչում է օգտագործում:

Նրանք կարող են վստահել մարդուն, որովհետև այդ մարդը ներկայացվում է որպես փորձագետ:

Նրանք կարող են վստահել մարդուն, որովհետև այդ մարդը զգացմունքային պատմություն է պատմում:

Բայց արտաքին տեսքը ապացույց չէ:

Բարությունը ապացույց չէ:

Հանգստությունը ապացույց չէ:

Անկեղծությունը ապացույց չէ:

Վստահությունը ապացույց չէ:

Պրոֆեսիոնալ արտաքին տեսքը ապացույց չէ:

Փորձագետի կարգավիճակը ապացույց չէ:

Զգացմունքային պատմությունն ինքնին ապացույց չէ:

Մարդիկ կարող են խաբվել զգացմունքային կատարումից:

Մարդը կարող է բարություն ցուցադրել որպես կատարում:

Մարդը կարող է անկեղծություն ցուցադրել որպես կատարում:

Մարդը կարող է վստահություն ցուցադրել որպես կատարում:

Մարդը կարող է մտահոգություն ցուցադրել որպես

կատարում:

Մարդը կարող է իշխանություն ցուցադրել որպես կատարում:

Մարդը կարող է փորձագիտական կարողություն ցուցադրել որպես կատարում:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ ապացույցներ են աջակցում այս վստահությանը:

Ի՞նչ վարքագիծ է աջակցում այս վստահությանը:

Ի՞նչ հետևողականություն է աջակցում այս վստահությանը:

Ի՞նչ խթան կարող է ձևավորել այս ներկայացումը:

Արդյո՞ք ինձ օգնում են հասկանալ:

Թե՞ ինձ զգացմունքորեն մղում են հավատալու:

Արհեստականորեն ստեղծված վստահությունը պետք է հարցադրվի, որովհետև զգացմունքային խաբեությունը կարող է մարդկանց ստիպել հավատալ նախքան ապացույցները կքննվեն:

ԶԳԱՅՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԿԱՊՎԱԾՈՒԹՅՈՒՆԸ ՀԱՎԱՏԻՆ

Մարդիկ կարող են զգացմունքորեն կապված դառնալ հավատներին:

Նրանք կարող են կապված դառնալ նարատիվներին:

Նրանք կարող են կապված դառնալ խմբերին:

Նրանք կարող են կապված դառնալ ինքնություններին:

Նրանք կարող են կապված դառնալ համակարգերին:

Նրանք կարող են կապված դառնալ իշխանությանը:

Նրանք կարող են կապված դառնալ ստերին:

Նրանք կարող են կապված դառնալ այն ամենին, ինչ ժառանգել են:

Երբ զգացմունքային կապվածությունը ձևավորվում է, հարցադրումը կարող է հարձակման նման զգացվել:

Հավատը հարցադրելը կարող է զգացվել որպես մարդուն հարցադրել:

Խումբը հարցադրելը կարող է դավաճանության նման զգացվել:

Համակարգը հարցադրելը կարող է վտանգի նման զգացվել:

Նարատիվը հարցադրելը կարող է կորստի նման զգացվել:

Սա կարող է մարդկանց կանգնեցնել սովորելուց:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել հավատներ, որոնք երբեք չեն քննել, որովհետև այդ հավատները դարձել են այն բանի մի մասը, թե ովքեր են նրանք կարծում, որ իրենք են:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես ճշմարտությունն եմ պաշտպանում:

Թե՞ ես կապվածությունն եմ պաշտպանում:

Արդյո՞ք ես ապացույցներն եմ պաշտպանում:

Թե՞ ես ինքնությունն եմ պաշտպանում:

Արդյո՞ք ես սա քննում եմ:

Թե՞ ես այն զգացմունքորեն պաշտպանում եմ:

Ի՞նչ տեղի կունենար, եթե այս հավատը սխալ լիներ:

Ի՞նչ կկորցնեի, եթե այն հարցադրեի:

Զգացմունքային կապվածությունը կարող է դառնալ անկախ մտածողության ամենամեծ խոչընդոտներից մեկը:

ՍՈՑԻԱԼԱԿԱՆ ՄԻՋԱՎԱՅՐԵՐԸ ԵՎ ԶԳԱՅՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ժամանակակից միջավայրերը կարող են մշտապես ակտիվացնել զգացմունքը:

Մարդկանց վախ է ցուցադրվում:

Մարդկանց վրդովմունք է ցուցադրվում:

Մարդկանց հակամարտություն է ցուցադրվում:

Մարդկանց համեմատություն է ցուցադրվում:

Մարդկանց ժողովրդականություն է ցուցադրվում:

Մարդկանց կարգավիճակ է ցուցադրվում:

Մարդկանց նախանձ է ցուցադրվում:

Մարդկանց խանդ է ցուցադրվում:

Մարդկանց հրատապություն է ցուցադրվում:

Մարդկանց մակերեսայնություն է ցուցադրվում:

Այս զգացմունքային միջավայրերը կարող են ձևավորել վարքագիծը:

Դրանք կարող են մարդկանց ստիպել արձագանքել:

Դրանք կարող են մարդկանց ստիպել համեմատել:

Դրանք կարող են մարդկանց ստիպել կրկնօրինակել:

Դրանք կարող են մարդկանց ստիպել պաշտպանել:

Դրանք կարող են մարդկանց ստիպել իրենց անբավարար զգալ:

Դրանք կարող են մարդկանց ստիպել հավանություն փնտրել:

Դրանք կարող են մարդկանց ստիպել վախենալ բացառումից:

Դրանք կարող են մարդկանց ստիպել տեսանելիությունը շփոթել կարևորության հետ:

Դրանք կարող են նաև մարդկանց ստիպել զգացմունքային կատարումը շփոթել ճշմարտության հետ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ զգացմունք է այս միջավայրը ստեղծում:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս միջավայրը պարգևատրում:

Ի՞նչ համեմատություն է խրախուսվում:

Ի՞նչ արձագանք է ստեղծվում:

Ի՞նչ զգացմունքային ներկայացման է վստահվում:

Ի՞նչ ըմբռնում է կանխվում:

Սոցիալական միջավայրերը կարող են զգացմունքային դասարաններ դառնալ:

Բայց եթե մարդկանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես հարցադրել զգացմունքային ազդեցությունը, այդ դասարանները կարող են ըմբռնման փոխարեն արձագանք սովորեցնել:

ԿՐԹՈՒԹՅՈՒՆԸ, ԵՐԵԽԱՆԵՐԸ ԵՎ ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆԸ

Կրթությունը նաև պետք է երեխաներին սովորեցնի հարցադրել զգացմունքային ազդեցությունը:

Երեխաներին միայն տեղեկատվություն պետք չէ:

Երեխաները պետք է հասկանան, թե ինչպես կարող են իրենց մտքերը ձևավորվել:

Նրանք պետք է հասկանան, թե ինչպես կարող է զգացմունքը ազդել վստահության, վախի, հավատի, արձագանքի, լռության, պատկանելության և վարքագծի վրա:

Երեխաներին կարող են վախեցնել:

Երեխաներին կարող են զայրացնել:

Երեխաներին կարող են ամաչեցնել:

Երեխաներին կարող են ստիպել անհարմար ամոթ զգալ:

Երեխաներին կարող են ստիպել իրենց բացառված զգալ:

Երեխաներին կարող են ստիպել հարցադրելու համար իրենց սխալ զգալ:

Երեխաները կարող են սովորել լռել, որովհետև զգացմունքը նրանց սովորեցրել է, որ հարցադրումը անհարմարություն է

ստեղծում:

Երեխաները կարող են նաև սովորել վստահել զգացմունքային ներկայացմանը:

Նրանք կարող են հավատալ ինչ-որ մեկին, որովհետև նա բարեհամբույր է հնչում:

Նրանք կարող են հավատալ ինչ-որ մեկին, որովհետև նա վստահ է հնչում:

Նրանք կարող են հավատալ ինչ-որ մեկին, որովհետև նա կրքոտ է հնչում:

Նրանք կարող են հավատալ ինչ-որ մեկին, որովհետև նա կոչում ունի:

Նրանք կարող են հավատալ ինչ-որ մեկին, որովհետև նա ներկայացվում է որպես փորձագետ:

Սա երեխաներից զգացմունքը հեռացնելու մասին չէ:

Սա երեխաներին զգացմունքը հասկանալուն օգնելու մասին է:

Երեխաները պետք է սովորեն, որ մարդու բարեհամբույր, զայրացած, վստահ, անկեղծ, փորձագետ կամ իշխանավոր թվալը չի վերացնում ապացույցները, վարքագիծը, հետևողականությունն ու խթանը հարցադրելու անհրաժեշտությունը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են, թե ինչպես է զգացմունքը ձևավորում վարքագիծը:

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են, թե ինչպես կարող է վախը դադարեցնել հարցադրումը:

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են, թե ինչպես կարող է զայրույթը դադարեցնել սովորելը:

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են, թե ինչպես կարող է պատկանելությունը ձևավորել հավատը:

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են, թե ինչպես կարող է ամոթը լռություն ստեղծել:

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են, թե ինչպես կարող է զգացմունքային ներկայացումը վստահություն ստեղծել նախքան ապացույցները կքննվեն:

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են, թե ինչպես անվտանգ կերպով հարցադրել զգացմունքային ազդեցությունը:

Եթե երեխաներին չեն սովորեցնում, թե ինչպես հարցադրել զգացմունքային ազդեցությունը, նրանք կարող են դառնալ այնպիսի զգացմունքային միջավայրերի արդյունքը, որոնք չեն հասկանում:

ԻՆՉՈՒ Է ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ԿԱՐԵՎՈՐ

Զգացմունքային ազդեցությունը կարևոր է, որովհետև մարդկությունը չի կարող պատշաճ կերպով սովորել աշխարհի միջավայրից, քանի դեռ զգացմունքը կրկնաբար գերակայում է ըմբռնման նկատմամբ:

Աղբյուրը և ծագումը հարցնում է, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Խթանը և շահը հարցնում է, թե ինչն է պարգևատրում և պաշտպանում վարքագիծը:

Բնավորությունը և հետևողականությունը հարցնում է՝ արդյոք կրկնվող վարքագիծը համապատասխանում է ներկայացվող պնդմանը:

Հարցադրելու թույլտվությունը հարցնում է, թե ով կամ ինչն է վերահսկում թույլտվությունը:

Զգացմունքային ազդեցությունը հարցնում է .

Ո՞ր զգացմունքն է ձևավորում սա:

Ի՞նչ արձագանք է ստեղծվում:

Ի՞նչ վախ է օգտագործվում:

Ի՞նչ գայթույթ է օգտագործվում:

Ի՞նչ վստահություն է արհեստականորեն ստեղծվում:

Ի՞նչ կապվածություն է պաշտպանվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս զգացմունքը ստեղծում:

Ի՞նչ ըմբռնում է այս զգացմունքը կանխում:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել զգացմունքային ազդեցությունը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել արձագանքը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել զգացմունքային կապվածությունը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել արհեստականորեն ստեղծված վստահությունը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել զգացմունքային խաբեությունը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել վախի վրա հիմնված վարքագիծը:

Այսպես մարդիկ արծագանքից անցնում են հարցադրման:

Այսպես մարդիկ հարցադրումից անցնում են տեսնելուն:

Այսպես մարդիկ տեսնելուց անցնում են հասկանալուն:

Այսպես մարդիկ հասկանալուց անցնում են սովորելուն:

Այսպես մարդիկ սովորելուց անցնում են անկախ մտածողության:

Այսպես մարդիկ զգացմունքային միջավայրերի արդյունք դառնալուց անցնում են աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ԺԱՄԱՆԱԿԻ ԸՆԹԱՑՔՈՒՄ

Այս բաժնի առաջին մասը բացատրեց, որ զգացմունքը թշնամին չէ, բայց զգացմունքը ինքնաբերաբար ճշմարտություն չէ:

Այն նաև բացատրեց, որ զգացմունքային ներկայացումը ապացույց չէ, որ վստահությունը կարող է զգացմունքորեն արհեստականորեն ստեղծվել նախքան ապացույցները

կքննվեն, և որ կրկնվող զգացմունքային կատարումը ժամանակի ընթացքում կարող է բնավորության կեղծ կերպար ստեղծել:

Այս մասն այժմ անցնում է նրան, թե ինչպես է Զգացմունքային ազդեցությունը գործում ժամանակի ընթացքում:

Զգացմունքային ազդեցությունը տեղի չի ունենում միայն մեկ պահի:

Այն կարող է կրկնվել:

Այն կարող է նորմալացվել:

Այն կարող է ժառանգվել:

Այն կարող է դառնալ աշխարհի միջավայրի մի մասը:

Մարդիկ կարող են կրկնաբար արձագանքել նախքան հասկանալը:

Նրանք կարող են կրկնաբար վախենալ նախքան քննելը:

Նրանք կարող են կրկնաբար պաշտպանել նախքան հարցադրելը:

Նրանք կարող են կրկնաբար պաշտպանել հավատները նախքան ապացույցները ստուգելը:

Նրանք կարող են կրկնաբար հետևել զգացմունքին նախքան սովորելը:

Նրանք կարող են կրկնաբար վստահել ներկայացմանը նախքան ապացույցները քննելը:

Ժամանակի ընթացքում զգացմունքային արձագանքները կարող են օրինաչափություններ դառնալ:

Զգացմունքային օրինաչափությունները կարող են վարքագիծ դառնալ:

Վարքագիծը կարող է օգնել վերաստեղծել աշխարհի միջավայրը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ զգացմունքային արձագանք է ժամանակի ընթացքում կրկնվել:

Ի՞նչ վախ է կրկնվել:

Ի՞նչ զայրույթ է կրկնվել:

Ի՞նչ կապվածություն է պաշտպանվել:

Ի՞նչ զգացմունքային ներկայացման է կրկնաբար վստահվել:

Ի՞նչ զգացմունքային կատարում է կրկնաբար վստահություն ստեղծել:

Ի՞նչ զգացմունքային օրինաչափություն է շարունակում ի հայտ գալ:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս զգացմունքը կրկնաբար ստեղծել:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այս զգացմունքային օրինաչափությունը օգնել վերաստեղծել:

Ժամանակի ընթացքում Զգացմունքային ազդեցությունը մարդկանց օգնում է տեսնել, որ արձագանքները միշտ մեկուսացված չեն:

Դրանք կարող են դառնալ կրկնվող մարդկային վարքագիծ:

ԶԳԱՅՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ՊԱՅՄԱՆԱՎՈՐՈՒՄ

Աշխարհի միջավայրը կարող է մարդկանց զգացմունքորեն պայմանավորել:

Նրանց կարող են պայմանավորել որոշ հարցերից վախենալու համար:

Նրանց կարող են պայմանավորել հարցադրելու համար ամոթ զգալու համար:

Նրանց կարող են պայմանավորել առանձնանալու համար մեղավորություն զգալու համար:

Նրանց կարող են պայմանավորել զայրույթ զգալու համար նախքան հասկանալը:

Նրանց կարող են պայմանավորել հավատարմություն զգալու համար նախքան քննությունը:

Նրանց կարող են պայմանավորել սպառնալիք զգալու համար, երբ հավատները հարցադրվում են:

Նրանց կարող են պայմանավորել անվտանգ զգալու համար, երբ համապատասխանում են:

Նրանց կարող են նաև պայմանավորել զգացմունքային ներկայացմանը վստահելու համար:

Նրանք կարող են սովորել վստահել վստահությանը:

Նրանք կարող են սովորել վստահել կրքին:

Նրանք կարող են սովորել վստահել մեղմությանը:

Նրանք կարող են սովորել վստահել բարությանը:

Նրանք կարող են սովորել վստահել կոչումներին:

Նրանք կարող են սովորել վստահել փորձագետի ներկայացմանը:

Նրանք կարող են սովորել վստահել զգացմունքային պատմություններին:

Նրանք կարող են սովորել վստահել մարդկանց, որոնք անկեղծ են թվում:

Այս զգացմունքային պայմանավորումը կարող է սկսվել կյանքի վաղ շրջանում:

Երեխաները կարող են սովորել, թե ինչն է հավանություն ստեղծում:

Երեխաները կարող են սովորել, թե ինչն է մերժում ստեղծում:

Երեխաները կարող են սովորել, թե ինչն է ամոթալի անհարմարություն ստեղծում:

Երեխաները կարող են սովորել, թե ինչն է պատիժ ստեղծում:

Երեխաները կարող են սովորել, թե ինչն է պատկանելություն ստեղծում:

Երեխաները կարող են սովորել, թե ինչ զգացմունքային ներկայացում է վստահություն ձեռք բերում:

Այնուհետև երեխաները կարող են մեծանալ՝ դառնալով մեծահասակներ, որոնք իրենց հետ տանում են զգացմունքային օրինաչափություններ, որոնք երբեք չեն հարցադրել:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ զգացմունքային արձագանքներ եմ ես ժառանգել:

Ի՞նչ զգացմունքային արձագանքներ են ինձ սովորեցրել:

Ի՞նչ զգացմունքային արձագանքներ են պարգևատրվել:

Ի՞նչ զգացմունքային արձագանքներ են պատժվել:

Ի՞նչ զգացմունքային ներկայացումների են ինձ սովորեցրել վստահել:

Ի՞նչ թեմաներ են ինձ զգացմունքորեն պաշտպանողական դարձնում:

Ի՞նչ հարցեր են ինձ անհարմար դարձնում:

Ի՞նչ զգացմունքներ են ինձ կանգնեցնում պատշաճ կերպով քննելուց:

Զգացմունքային պայմանավորումը կարող է դառնալ մարդկային վարքագիծը ձևավորող թաքնված մեխանիզմներից մեկը:

ՎԱԽԸ, ԻՇԽԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՉՆԱԶԱՆԴՈՒԹՅՈՒՆԸ

Վախը կարող է ուժեղ կապվել իշխանության հետ:

Մարդիկ կարող են վախենալ իշխանությունը հարցադրելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ համակարգերին մարտահրավեր նետելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ ուսուցիչների հետ չհամաձայնելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ կառավարությունը

հարցադրելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ լրատվամիջոցները հարցադրելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ փորձագետներին հարցադրելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ գործատուներին հարցադրելուց:

Մարդիկ կարող են վախենալ հետևանքներից:

Այնուհետև վախը կարող է հնազանդություն ստեղծել նախքան ըմբռնումը կզարգանա:

Մարդիկ կարող են ենթարկվել, որովհետև հասկանում են:

Բայց մարդիկ կարող են նաև ենթարկվել, որովհետև վախենում են այն բանից, թե ինչ կլինի, եթե չանեն:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես ենթարկվում եմ, որովհետև հասկանում եմ:

Թե՞ ես ենթարկվում եմ, որովհետև վախենում եմ:

Արդյո՞ք ես ընդունում եմ, որովհետև ապացույցներն աջակցում են դրան:

Թե՞ ես ընդունում եմ, որովհետև իշխանությունը վախ է ստեղծում:

Արդյո՞ք ես լռում եմ, որովհետև համաձայն եմ:

Թե՞ ես լռում եմ, որովհետև վախենում եմ հետևանքներից:

Վախի վրա հիմնված հնազանդությունը կարող է շարունակել կրկնվող համաշխարհային խնդիրները, որովհետև մարդիկ կարող են դադարել հարցադրել նախքան ճշմարտությունը

կքննվի:

ՋԳԱՅՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԿԱՊՎԱԾՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ԻՆՔՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մարդիկ կարող են զգացմունքորեն կապված դառնալ նրան, թե ովքեր են իրենք հավատում, որ իրենք են:

Նրանք կարող են կապված դառնալ իրենց ինքնությանը:

Իրենց խմբին:

Իրենց դերին:

Իրենց կարգավիճակին:

Իրենց հավատներին:

Իրենց կարծիքներին:

Իրենց պատմությանը:

Իրենց կերպարին:

Իրենց հեղինակությանը:

Իրենց իշխանությանը:

Իրենց համակարգին:

Երբ ինքնությունը զգացմունքորեն կապվում է հավատին, հարցադրումը կարող է անձնական զգացվել:

Հարցը կարող է հարձակման նման զգացվել:

Ապացույցը կարող է սպառնալիքի նման զգացվել:

Հակասությունը կարող է նվաստացման նման զգացվել:

Ուղղումը կարող է մերժման նման զգացվել:

Սովորելը կարող է կորստի նման զգացվել:

Այնուհետև մարդիկ կարող են ճշմարտությունը փնտրելու փոխարեն ինքնությունը պաշտպանել:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Իմ ո՞ր մասն է սպառնալիք զգում:

Ի՞նչ ինքնություն եմ ես պաշտպանում:

Ի՞նչ հավատ է չափազանց ցավոտ զգացվում հարցադրելու համար:

Ի՞նչ կկորցնեի, եթե փոխեի իմ ըմբռնումը:

Արդյո՞ք ես ճշմարտությունն եմ պաշտպանում:

Թե՞ ես պաշտպանում եմ նրան, թե ով եմ ես կարծում, որ ես եմ:

Մարդկային առաջընթացը պահանջում է, որ մարդիկ կարողանան սովորել՝ յուրաքանչյուր մարտահրավերը որպես անձնական կործանում չընդունելով:

ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ՄԱՆԻՊՈՒԼՅԱՑԻԱՆ ԵՎ ՆԵՐԿԱՅԱՑՈՒՄԸ

Զգացմունքը կարող է օգտագործվել՝ ձևավորելու համար, թե ինչպես է տեղեկատվությունն ընդունվում:

Տեղեկատվությունը կարող է ներկայացվել վախով:

Այն կարող է ներկայացվել հրատապությամբ:

Այն կարող է ներկայացվել վրդովմունքով:

Այն կարող է ներկայացվել կարեկցանքով:

Այն կարող է ներկայացվել ամոթով:

Այն կարող է ներկայացվել մեղավորությամբ:

Այն կարող է ներկայացվել հպարտությամբ:

Այն կարող է ներկայացվել պատկանելությամբ:

Այն կարող է ներկայացվել սպառնալիքով:

Այն կարող է ներկայացվել բարությամբ:

Այն կարող է ներկայացվել հանգստությամբ:

Այն կարող է ներկայացվել անկեղծությամբ:

Այն կարող է ներկայացվել վստահությամբ:

Այն կարող է ներկայացվել փորձագետի ինքնության միջոցով:

Այն կարող է ներկայացվել պրոֆեսիոնալ կարգավիճակի միջոցով:

Այս ներկայացումը կարող է ազդել մարդկանց վրա նախքան ապացույցները կքննվեն:

Մարդիկ կարող են ընդունել, որովհետև վախենում են:

Նրանք կարող են կրկնել, որովհետև զայրացած են:

Նրանք կարող են պաշտպանել, որովհետև հավատարմություն են զգում:

Նրանք կարող են ենթարկվել, որովհետև մեղավորություն են

զգում:

Նրանք կարող են լռել, որովհետև ամաչում են:

Նրանք կարող են վստահել, որովհետև ինչ-որ մեկը բարեհամբույր է հնչում:

Նրանք կարող են վստահել, որովհետև ինչ-որ մեկը անկեղծ է հնչում:

Նրանք կարող են վստահել, որովհետև ինչ-որ մեկը վստահ է հնչում:

Նրանք կարող են վստահել, որովհետև ինչ-որ մեկը հանգիստ է հնչում:

Նրանք կարող են վստահել, որովհետև ինչ-որ մեկը պրոֆեսիոնալ է հնչում:

Նրանք կարող են վստահել, որովհետև ինչ-որ մեկը ներկայացվում է որպես փորձագետ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ զգացմունք է կցված այս տեղեկատվությանը:

Արդյո՞ք զգացմունքն օգտագործվում է ըմբռնմանը օգնելու համար:

Թե՞ զգացմունքն օգտագործվում է հարցադրումը դադարեցնելու համար:

Արդյո՞ք ապացույց է ցուցադրվում:

Թե՞ ապացույցի փոխարեն զգացմունքային ճնշում է օգտագործվում:

Արդյո՞ք վստահությունը ձեռք է բերվում ապացույցների

միջոցով:

Թե՞ վստահությունը արհեստականորեն ստեղծվում է ներկայացման միջոցով:

Սա ուղղակիորեն կապվում է Ապացույցների չափանիշի հետ:

Վախը ապացույց չէ:

Վրդովմունքը ապացույց չէ:

Հրատապությունը ապացույց չէ:

Զգացմունքային ճնշումը ապացույց չէ:

Բարությունը ապացույց չէ:

Անկեղծությունը ապացույց չէ:

Վստահությունը ապացույց չէ:

Փորձագետի ներկայացումը ապացույց չէ:

ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ ԵՎ ՍՏԵՂԾՎԱԾ ՀԱՎԱՏԸ

Պատմությունները կարող են զգացմունքային հավատ ստեղծել:

Պատմությունը կարող է մարդկանց կարեկցանք զգացնել:

Պատմությունը կարող է մարդկանց զայրույթ զգացնել:

Պատմությունը կարող է մարդկանց վախ զգացնել:

Պատմությունը կարող է մարդկանց հավատարմություն

զգացնել:

Պատմությունը կարող է մարդկանց մեղավորություն զգացնել:

Պատմությունը կարող է մարդկանց պատասխանատվություն զգացնել:

Պատմությունը կարող է մարդկանց ստիպել կողմեր ընտրել:

Պատմությունը կարող է մարդկանց ստիպել ընդունել նախքան քննելը:

Պատմությունները կարող են ճշմարիտ լինել:

Պատմությունները կարող են նաև ընտրված լինել:

Պատմությունները կարող են ձևավորված լինել:

Պատմությունները կարող են ներկայացվել որպես կատարում:

Պատմությունները կարող են կրկնվել:

Պատմությունները կարող են օգտագործվել զգացմունքային արձագանքը ուղղորդելու համար:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ զգացմունք է այս պատմությունը ստեղծում:

Ի՞նչ ապացույցներ են աջակցում պատմությանը:

Ի՞նչ ապացույցներ են բացակայում:

Ի՞նչ տեսանկյուն է ընտրվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս պատմությունը ստեղծում:

Ո՞վ է շահում, երբ մարդիկ հավատում են այս պատմությանը:

Արդյո՞ք այս պատմությունն օգնում է մարդկանց հասկանալ:

Թե՞ այս պատմությունը զգացմունքորեն ուղղորդում է մարդկանց:

Զգացմունքային պատմությունները պետք է հարցադրվեն, որովհետև դրանք կարող են մարդկանց ստիպել զգալ նախքան քննելը:

ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԸ, ՆԱՐԱՏԻՎՆԵՐԸ ԵՎ ԿՈՂՄԵՐ ԸՆՏՐԵԼԸ

Զգացմունքային ազդեցությունը նաև կապվում է նարատիվների հետ:

Մարդիկ կարող են զգացմունքորեն ներքաշվել պատմությունների մեջ:

Նրանց կարող են խրախուսել կողմեր ընտրել:

Նրանց կարող են խրախուսել պաշտպանել մեկ խումբ և հարձակվել մյուսի վրա:

Նրանց կարող են խրախուսել տեսնել հերոսներ և չարագործներ նախքան մեխանիզմները հասկանալը:

Նրանց կարող են խրախուսել զգացմունքորեն արձագանքել նախքան ապացույցները կքննվեն:

Նարատիվները կարող են հզոր դառնալ, երբ կապվում են զգացմունքին:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել նարատիվը, որովհետև այն իրենց պատկանելություն է տալիս:

Նրանք կարող են այն պաշտպանել, որովհետև այն իրենց

ինքնություն է տալիս:

Նրանք կարող են այն պաշտպանել, որովհետև այն իրենց վստահություն է տալիս:

Նրանք կարող են այն պաշտպանել, որովհետև այն իրենց թշնամի է տալիս:

Բայց կողմ ընտրելը նույնը չէ, ինչ հասկանալը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ պատմության մեջ եմ ես ներքաշվում:

Ի՞նչ զգացմունք է այս պատմությունը ստեղծում:

Ո՞վ է շահում, երբ մարդիկ կողմեր են ընտրում:

Ի՞նչ ապացույցներ են անտեսվում:

Ի՞նչ մեխանիզմ է թաքցվում:

Ի՞նչ ըմբռնում է կանխվում:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, եթե զգացմունքը մարդկանց պահում է նարատիվների ներսում թակարդված՝ աշխարհի միջավայրից սովորելուն օգնելու փոխարեն:

ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆԸ, ԼՌՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ԻՆՔՆԱՊԱՇՏՊԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Զգացմունքը կարող է լռություն ստեղծել:

Մարդիկ կարող են լռել, որովհետև վախ են զգում:

Նրանք կարող են լռել, որովհետև ամոթ են զգում:

Նրանք կարող են լռել, որովհետև անհարմար ամոթ են զգում:

Նրանք կարող են լռել, որովհետև մեղավորություն են զգում:

Նրանք կարող են լռել, որովհետև վախենում են մերժումից:

Նրանք կարող են լռել, որովհետև վախենում են սխալ լինելուց:

Նրանք կարող են լռել, որովհետև վախենում են մենակ կանգնելուց:

Այնուհետև լռությունը կարող է պաշտպանել կրկնությունը:

Լռությունը կարող է պաշտպանել համակարգերը:

Լռությունը կարող է պաշտպանել նարատիվները:

Լռությունը կարող է պաշտպանել կախվածությունը:

Լռությունը կարող է պաշտպանել սխալագործությունը:

Լռությունը կարող է պաշտպանել աշխարհի միջավայրի շարունակվելը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ զգացմունք է լռություն ստեղծում:

Ի՞նչն է պաշտպանվում այս լռությամբ:

Ի՞նչ տեղի կունենար, եթե լռությունն ավարտվեր:

Ի՞նչ ճշմարտություն է զգացմունքը մարդկանց կանգնեցնում ասելուց:

Ի՞նչ կրկնվող օրինաչափության շարունակմանն է լռությունն օգնում:

Զգացմունքային լռությունը կարող է մասնակցության հզոր ձև դառնալ:

ԿՐԹՈՒԹՅՈՒՆԸ, ԵՐԵԽԱՆԵՐԸ ԵՎ ԶԳԱՅՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԱՆՎՏԱՆԳՈՒԹՅՈՒՆԸ

Երեխաներին զգացմունքային անվտանգություն է պետք պատշաճ կերպով հարցադրելու համար:

Եթե երեխաներին վախեցնում են հարցադրելու համար, նրանք կարող են դադարել հարցադրել:

Եթե երեխաներին ամաչեցնում են հարցադրելու համար, նրանք կարող են դադարել հարցադրել:

Եթե երեխաներին ծաղրում են հարցադրելու համար, նրանք կարող են դադարել հարցադրել:

Եթե երեխաներին դժվար են պիտակավորում հարցադրելու համար, նրանք կարող են դադարել հարցադրել:

Եթե երեխաներին խնդիր ստեղծող են վերաբերվում հարցադրելու համար, նրանք կարող են դադարել հարցադրել:

Եթե երեխաներին զգացմունքորեն պատժում են հարցադրելու համար, նրանք կարող են սովորել, որ լռությունն ավելի անվտանգ է, քան ըմբռնումը:

Սա կարևոր է, որովհետև հարցադրումը սովորելու տանող ուղիներից մեկն է:

Երեխաները պետք է սովորեն, որ հարցերը կարող են անվտանգ կերպով քննվել:

Նրանք պետք է սովորեն, որ զգացմունքը կարելի է հասկանալ:

Նրանք պետք է սովորեն, որ անհարմարությունը ինքնաբերաբար չի նշանակում, որ հարցը սխալ է:

Նրանք պետք է սովորեն, որ վախը ինքնաբերաբար չի նշանակում, որ պետք է կանգ առնել:

Նրանք պետք է սովորեն, որ զայրույթը ինքնաբերաբար չի նշանակում, որ իրենք հասկանում են:

Նրանք նաև պետք է սովորեն, որ զգացմունքային ներկայացումը կարող է մոլորեցնել:

Նրանք պետք է սովորեն, որ բարությունը ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Նրանք պետք է սովորեն, որ վստահությունը ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Նրանք պետք է սովորեն, որ անկեղծությունը ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Նրանք պետք է սովորեն, որ փորձագետի ներկայացումը ինքնաբերաբար ապացույց չէ:

Երեխաները պետք է սովորեն, որ մարդու բարեհամբույր, զայրացած, վստահ, անկեղծ, փորձագետ կամ իշխանավոր թվալը չի վերացնում ապացույցները, վարքագիծը, հետևողականությունն ու խթանը հարցադրելու անհրաժեշտությունը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք երեխաները զգացմունքորեն անվտանգ են

հարցադրելու համար:

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են հասկանալ զգացմունքային արձագանքները:

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են, որ հարցերը սովորելու մի մասն են:

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են, որ անհարմարությունը կարելի է քննել:

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են, թե ինչպես կարող է զգացմունքը ձևավորել հավատը, լռությունն ու վարքագիծը:

Արդյո՞ք երեխաներին սովորեցնում են, թե ինչպես կարող է զգացմունքային ներկայացումը վստահություն ստեղծել նախքան ապացույցները կքննվեն:

Կրթությունը չի կարող պատշաճ կերպով բարելավվել, եթե երեխաներին զգացմունքորեն հեռացնում են հարցադրումից:

ԶԳԱՅՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԳԻՏԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մարդկային գիտակցությունն առաջընթաց է ունենում, երբ մարդիկ սովորում են հասկանալ զգացմունքը՝ դրա կողմից վերահսկվելու փոխարեն:

Սա չի նշանակում, որ մարդիկ դառնում են անզգացմունք:

Սա նշանակում է, որ զգացմունքները դառնում են սովորելու մի մասը:

Վախը դառնում է մի բան, որը պետք է հարցադրել:

Զայրույթը դառնում է մի բան, որը պետք է հասկանալ:

Կապվածությունը դառնում է մի բան, որը պետք է քննել:

Ամոթը դառնում է մի բան, որը պետք է ճանաչել:

Լռությունը դառնում է մի բան, որից պետք է սովորել:

Արձագանքը դառնում է մի բան, որից պետք է անցնել այն կողմ:

Զգացմունքային ներկայացումը դառնում է մի բան, որը պետք է հարցադրել:

Արհեստականորեն ստեղծված վստահությունը դառնում է մի բան, որը պետք է քննել:

Զգացմունքային պատմությունները դառնում են մի բան, որը պետք է ստուգել:

Մարդկանց պետք չէ ոչնչացնել զգացմունքը:

Նրանք պետք է հասկանան զգացմունքային ազդեցությունը:

Աշխարհի միջավայրը մշտապես ցույց է տալիս զգացմունքային ազդեցություն:

Այն ցույց է տալիս վախ:

Այն ցույց է տալիս զայրույթ:

Այն ցույց է տալիս վրդովմունք:

Այն ցույց է տալիս պատկանելություն:

Այն ցույց է տալիս ամոթ:

Այն ցույց է տալիս համեմատություն:

Այն ցույց է տալիս կապվածություն:

Այն ցույց է տալիս լռություն:

Այն ցույց է տալիս արձագանք:

Այն ցույց է տալիս զգացմունքային կատարում:

Այն ցույց է տալիս արհեստականորեն ստեղծված վստահություն:

Այն ցույց է տալիս զգացմունքային խաբեություն:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ զգացմունքային ազդեցություն է ցուցադրվում:

Ի՞նչ զգացմունքային ներկայացման է վստահվում:

Ի՞նչ կարող է մարդկությունը սովորել դրանից:

Ի՞նչ վարքագիծ է զգացմունքը ստեղծում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է զգացմունքը օգնում վերաստեղծել:

Երբ զգացմունքային ազդեցությունը տեսանելի է դառնում, վարքագիծը տեսանելի է դառնում:

Երբ վարքագիծը տեսանելի է դառնում, ըմբռնումը հնարավոր է դառնում:

Երբ ըմբռնումը հնարավոր է դառնում, սովորելը կարող է առաջընթաց ունենալ:

ԶԳԱՑՄՈՒՆՔԱՅԻՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԱՌԱՋԸՆԹԱՑԸ

Զգացմունքային ազդեցությունը Մարդկային առաջընթացի բացակայող ուղու մի մասն է:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ զգացմունքը կրկնաբար գերակայում է ըմբռնման նկատմամբ:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ վախը դադարեցնում է հարցադրումը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ զայրույթը փոխարինում է սովորելուն:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ վրդովմունքը փոխարինում է քննությանը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ զգացմունքային կապվածությունը պաշտպանում է ժառանգված հավատները:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ ամոթը լռություն է ստեղծում:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ զգացմունքային ճնշումը փոխարինում է ապացույցներին:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ զգացմունքային ներկայացումը վստահություն է ստեղծում նախքան ապացույցները կքննվեն:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ զգացմունքային պատմությունները հավատ են ստեղծում

նախքան ըմբռնումը կզարգանա:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ երեխաներին զգացմունքորեն հեռացնում են հարցադրումից:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ արձագանքում են աշխարհի միջավայրին՝ դրանից սովորելու փոխարեն:

Աղբյուրը և ծագումը հարցնում է, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Խթանը և շահը հարցնում է, թե ինչն է պարգևատրում և պաշտպանում վարքագիծը:

Բնավորությունը և հետևողականությունը հարցնում է՝ արդյոք կրկնվող վարքագիծը համապատասխանում է ներկայացվող պնդմանը:

Հարցադրելու թույլտվությունը հարցնում է, թե ով կամ ինչն է վերահսկում թույլտվությունը:

Զգացմունքային ազդեցությունը հարցնում է .

Ո՞ր զգացմունքն է ձևավորում սա:

Ի՞նչ արձագանք է ստեղծվում:

Ի՞նչ վախ է օգտագործվում:

Ի՞նչ կապվածություն է պաշտպանվում:

Ի՞նչ լռություն է ստեղծվում:

Ի՞նչ զգացմունքային ներկայացման է վստահվում:

Ի՞նչ վստահություն է արհեստականորեն ստեղծվում:

Ի՞նչ զգացմունքային պատմություն է օգտագործվում:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս զգացմունքը ստեղծում:

Ի՞նչ ըմբռնում է այս զգացմունքը կանխում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այս զգացմունքը օգնում վերաստեղծել:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել զգացմունքային ազդեցությունը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել զգացմունքային պայմանավորումը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել զգացմունքային մանիպուլյացիան:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել զգացմունքային ներկայացումը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել արհեստականորեն ստեղծված վստահությունը:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել զգացմունքային պատմությունները:

Այսպես մարդիկ սկսում են ճանաչել զգացմունքային լռությունը:

Այսպես մարդիկ արձագանքից անցնում են հարցադրման:

Այսպես մարդիկ հարցադրումից անցնում են տեսնելուն:

Այսպես մարդիկ տեսնելուց անցնում են հասկանալուն:

Այսպես մարդիկ հասկանալուց անցնում են սովորելուն:

Այսպես մարդիկ սովորելուց անցնում են անկախ մտածողության:

Այսպես մարդիկ զգացմունքային միջավայրերի արդյունք դառնալուց անցնում են աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ԲԱԺԻՆ 7 - ՆԱՐԱՏԻՎ ԸՆԴԴԵՄ ԻՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ

ԻՆՉ Է ԻՐԱԿԱՆՈՒՄ ՆԱՐԱՏԻՎ ԸՆԴԴԵՄ ԻՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ

Բաժին 1-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է սովորեն աշխարհի միջավայրից՝ պարզապես դրա արդյունքը դառնալու փոխարեն:

Բաժին 2-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է քննեն՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են այն ամենին, ինչ պնդվում, կրկնվում, պաշտպանվում, ներկայացվում կամ պարտադրվում է:

Բաժին 3-ը հաստատեց, որ մարդկությունը կրկնաբար վերաստեղծում է նույն աշխարհը, որովհետև խթանները կրկնաբար պարգևատրում են մարդկանց այն վերաստեղծելու համար:

Բաժին 4-ը հաստատեց, որ կրկնվող վարքագիծը հաճախ ավելի շատ է բացահայտում, քան խոսքերը:

Բաժին 5-ը հաստատեց, որ մարդկանց հաճախ հետ են պահում հարցադրումից դեռ նախքան սովորելը կսկսվի:

Բաժին 6-ը հաստատեց, որ զգացմունքը կարող է ձևավորել վստահությունը, հավատը, վախը, արձագանքը, լռությունն ու վարքագիծը նախքան ըմբռնումը կզարգանա:

Բաժին 7-ն այժմ անցնում է Նարատիվն ընդդեմ իրականության:

Նարատիվն ընդդեմ իրականության գոյություն ունի,

որովհետև մարդկանց նարատիվներ են ցուցադրվում՝ առանց պատշաճ կերպով սովորեցնելու, թե ինչպես քննել իրականությունը:

Մարդիկ ծնվում են նարատիվների մեջ:

Մարդկանց նարատիվներ են սովորեցնում:

Մարդկանց նարատիվներ են ցուցադրում:

Մարդիկ նարատիվներ են ժառանգում:

Մարդիկ պաշտպանում են նարատիվները:

Մարդիկ զգացմունքորեն կապված են դառնում նարատիվներին:

Մարդիկ վերջիվերջո կարող են նարատիվները շփոթել հենց իրականության հետ:

Նարատիվները մարդկությանը ծնավորող ամենամեծ մեխանիզմներից մեկն են:

Նարատիվը ինքնաբերաբար իրականություն չէ:

Նարատիվը պատմություն է:

Նարատիվը բացատրություն է:

Նարատիվը իրադարձությունների մի տարբերակ է:

Նարատիվը շրջանակ է, որը մարդկանց խրախուսում են ընդունել:

Նարատիվը կարող է ճշմարիտ լինել:

Նարատիվը կարող է մասամբ ճշմարիտ լինել:

Նարատիվը կարող է թերի լինել:

Նարատիվը կարող է մանիպուլացված լինել:

Նարատիվը կարող է ընտրված լինել:

Նարատիվը կարող է արհեստականորեն ստեղծված լինել:

Նարատիվը կարող է պաշտպանված լինել:

Նարատիվը կարող է ժառանգված լինել:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .
Ի՞նչ պատմություն է ինձ ցուցադրվում:

Ո՞վ է ստեղծել այս պատմությունը:

Ո՞վ է կրկնում այս պատմությունը:

Ո՞վ է պաշտպանում այս պատմությունը:

Ո՞վ է շահում, երբ այս պատմությանը հավատում են:

Ի՞նչ ապացույցներ են աջակցում այս պատմությանը:

Ի՞նչ իրականություն է աջակցում այս պատմությանը:

Ի՞նչն է դուրս թողնվել:

Ի՞նչ է ավելացվել:

Ի՞նչ է թաքցվում:

Նարատիվն ընդդեմ իրականության մարդկանց սովորեցնում է տարանջատել այն, ինչ ներկայացվում է, այն ամենից, ինչ իրականում ցուցադրվում է:

ԻՐԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԳՈՅՈՒԹՅՈՒՆ ՈՒՆԻ ԱՆԿԱԽ

Իրականությունը գոյություն ունի անկախ նրանից, թե մարդիկ ինչ են հավատում դրա մասին:

Իրականությունը համաձայնություն չի պահանջում:

Իրականությունը ժողովրդականություն չի պահանջում:

Իրականությունը կոչումներ չի պահանջում:

Իրականությունը իշխանություն չի պահանջում:

Իրականությունը զգացմունք չի պահանջում:

Իրականությունը կրկնություն չի պահանջում:

Իրականությունը շարունակում է գոյություն ունենալ՝ անկախ նրանից՝ մարդիկ այն ճանաչում են, թե ոչ:

Մարդիկ կարող են ժխտել իրականությունը:

Մարդիկ կարող են անտեսել իրականությունը:

Մարդիկ կարող են զգացմունքորեն մերժել իրականությունը:

Մարդիկ կարող են իրականության դեմ պաշտպանել նարատիվները:

Մարդիկ կարող են կոլեկտիվորեն խուսափել իրականությունից:

Բայց իրականությունը շարունակում է գոյություն ունենալ:

Սա ամենամեծ դասերից մեկն է, որը մարդկությունը պետք է սովորի:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես սովորում եմ իրականությունից:

Թե՞ ես նարատիվ եմ պաշտպանում:

Արդյո՞ք ես տեսնում եմ այն, ինչ ցուցադրվում է:

Թե՞ ես պաշտպանում եմ այն, ինչ ժառանգել եմ:

Արդյո՞ք ես սովորում եմ աշխարհի միջավայրից:

Թե՞ ես սովորում եմ աշխարհի միջավայրի մասին պատմությունից:

ՄԱՐԴԿՈՒԹՅՈՒՆԸ ԿԱՐՈՂ Է ԱՊՐԵԼ ՆԱՐԱՏԻՎՆԵՐԻ ՆԵՐՍՈՒՄ

Մարդկային սովորելու ամենամեծ սահմանափակումներից մեկն այն է, որ մարդիկ կարող են իրենց ամբողջ կյանքն անցկացնել՝ ապրելով նարատիվների ներսում, որոնք երբեք ինքնուրույն չեն քննել:

Մարդիկ կարող են պատմություններ ժառանգել:

Մարդիկ կարող են կոչումներ ժառանգել:

Մարդիկ կարող են համակարգեր ժառանգել:

Մարդիկ կարող են իշխանություն ժառանգել:

Մարդիկ կարող են հավատներ ժառանգել:

Մարդիկ կարող են բացատրություններ ժառանգել:

Մարդիկ կարող են վախեր ժառանգել:

Մարդիկ կարող են վարքագծեր ժառանգել:

Մարդիկ կարող են կրկնվող օրինաչափություններ ժառանգել:

Մարդիկ վերջիվերջո կարող են պաշտպանել դրանցից յուրաքանչյուրը՝ չհասկանալով, թե ի սկզբանե որտեղից են դրանք եկել:

Այնուհետև մարդիկ կարող են ժառանգված նարատիվները շփոթել հենց իրականության հետ:

Առանց հարցադրման մարդիկ կարող են իրենց ամբողջ կյանքն անցկացնել՝ պաշտպանելով այն, ինչ ստեղծվել էր իրենց ժառանգելու համար:

ՄԱՐԴԿՈՒԹՅՈՒՆԸ ՍՈՎՈՐԵՑՆՈՒՄ Է ՄԱՐԴԿՈՒԹՅԱՆԸ

Մարդկությանը մեծ մասամբ սովորեցնում է հենց մարդկությունը:

Մարդիկ համակարգեր են ստեղծում:

Մարդիկ նարատիվներ են ստեղծում:

Մարդիկ պատմություններ են ստեղծում:

Մարդիկ կոչումներ են ստեղծում:

Մարդիկ դերեր են ստեղծում:

Մարդիկ բացատրություններ են ստեղծում:

Այնուհետև մարդիկ ապագա սերունդներին սովորեցնում են այն, ինչ նախորդ սերունդները ստեղծել են:

Այնուհետև ապագա սերունդները կարող են ժառանգված նարատիվները շփոթել հենց իրականության հետ:

Մարդիկ կարող են ժառանգել այն, ինչ նախորդ սերունդներն ընդունել են՝ երբեք ինքնուրույն չքննելով դա:

Սա նույն աշխարհի կրկնվելու ամենամեծ պատճառներից մեկն է:

Մարդկությունը կարող է նարատիվներ ստեղծել, նարատիվներ ժառանգել, նարատիվներ պաշտպանել և այնուհետև այդ նարատիվները շփոթել հենց իրականության հետ:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ո՞վ է ի սկզբանե ստեղծել սա:

Ո՞վ է այն փոխանցել հաջորդներին:

Ո՞վ է դեռ այն սովորեցնում:

Ո՞վ է դեռ այն պաշտպանում:

Ո՞վ է դեռ դրանից շահում:

Ի՞նչ իրականություն է աջակցում դրան:

Մարդկությունը չի կարող պատշաճ կերպով առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ շարունակում է նարատիվներ ժառանգել նախքան սովորելը, թե ինչպես դրանք հարցադրել:

ՍՏԵՂԾՎԱԾ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ, ՍՏԵՂԾՎԱԾ ԿՈՉՈՒՄՆԵՐԸ ԵՎ ՍՏԵՂԾՎԱԾ ԻՇԽԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Նարատիվները ինքնուրույն չեն հայտնվում:

Մարդիկ են դրանք ստեղծում:

Պատմությունները կարող են ստեղծվել:

Կոչումները կարող են ստեղծվել:

Իշխանությունը կարող է ստեղծվել:

Պաշտոնները կարող են ստեղծվել:

Դերերը կարող են ստեղծվել:

Համակարգերը կարող են ստեղծվել:

Հավատները կարող են ստեղծվել:

Այնուհետև նարատիվներ կարող են կցվել դրանցից յուրաքանչյուրին:

Այնուհետև մարդիկ կարող են դրանք ժառանգել:

Մարդիկ կարող են դրանք կրկնել:

Մարդիկ կարող են դրանք պաշտպանել:

Մարդիկ կարող են զգացմունքորեն կապված դառնալ դրանց:

Ապագա սերունդները վերջիվերջո կարող են դրանք ժառանգել որպես իրականություն:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ո՞վ է ստեղծել այս կոչումը:

Ո՞վ է ստեղծել այս իշխանությունը:

Ո՞վ է ստեղծել այս դերը:

Ո՞վ է ստեղծել այս պատմությունը:

Ո՞վ է դրան օրինականություն տվել:

Ո՞վ է այն պաշտպանում:

Ո՞վ է շահում դրա շարունակությունից:

Ի՞նչ իրականություն է աջակցում դրան:

Կոչման գոյությունը ինքնաբերաբար իրականություն չէ:

Իշխանության գոյությունը ինքնաբերաբար իրականություն չէ:

Դերի գոյությունը ինքնաբերաբար իրականություն չէ:

Պատմության գոյությունը ինքնաբերաբար իրականություն չէ:

Համակարգի գոյությունը ինքնաբերաբար իրականություն չէ:

Իրականությունը միշտ պետք է քննվի անկախ հենց նարատիվից:

ՓՈՂԸ, ԿՐԿՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՆԱՐԱՏԻՎԻ ԱՄՐԱՊՆԴՈՒՄԸ

Նարատիվները կարող են չափազանց հզոր դառնալ, երբ փող է ներգրավվում:

Մարդկանց կարող են վճարել նարատիվներ ստեղծելու

համար:

Մարդկանց կարող են վճարել նարատիվներ կրկնելու համար:

Մարդկանց կարող են վճարել նարատիվներ սովորեցնելու համար:

Մարդկանց կարող են վճարել նարատիվներ պարտադրելու համար:

Մարդկանց կարող են վճարել նարատիվները պաշտպանված պահելու համար:

Մարդկանց կարող են վճարել նարատիվներ գրելու համար:

Մարդկանց կարող են վճարել նարատիվներ տարածելու համար:

Մարդկանց կարող են վճարել նարատիվներ պաշտպանելու համար:

Այնուհետև ապագա սերունդները կարող են ժառանգել կրկնվող նարատիվը:

Սա ինքնաբերաբար չի նշանակում, որ յուրաքանչյուր նարատիվ կեղծ է:

Սա նշանակում է, որ մեխանիզմը պետք է հարցադրվի:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .
Ո՞վ է ֆինանսավորում այս նարատիվը:

Ո՞վ է այն կրկնում:

Ո՞վ է այն սովորեցնում:

Ո՞վ է այն պաշտպանում:

Ո՞վ է դրանից շահում:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, եթե դրան մարտահրավեր են նետում:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, եթե այն բացահայտվում է:

Ի՞նչ իրականություն է աջակցում դրան:

Նարատիվները վերջիվերջո կարող են այնքան նորմալացված դառնալ, որ մարդիկ դադարեն ընդհանրապես ճանաչել, որ դրանք նարատիվներ են:

ՀԱՎԱՏԱՅԻՆ ՀԱՄԱԿԱՐԳԵՐԸ ԵՎ ԺԱՌԱՆԳՎԱԾ ԸՆԴՈՒՆՈՒՄԸ

Մարդկանց կարող են խրախուսել հավատալ բաների, որոնք ինքնուրույն չեն կարող քննել:

Այնուհետև նրանք կարող են պաշտպանել այդ հավատները:

Նրանք կարող են զգացմունքորեն կապված դառնալ այդ հավատներին:

Նրանք կարող են կրկնել այդ հավատները:

Նրանք կարող են այդ հավատները փոխանցել ապագա սերունդներին:

Այնուհետև ապագա սերունդները կարող են ժառանգել հավատը՝ երբևէ ինքնուրույն չքննելով դրա Աղբյուրը և ծագումը:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ո՞վ է ստեղծել այս հավատը:

Ո՞վ է շահում այս հավատից:

Ի՞նչ ապացույցներ են աջակցում այս հավատին:

Ի՞նչ իրականություն է աջակցում այս հավատին:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, երբ այն հարցադրվում է:

Ի՞նչ է տեղի ունենում, եթե մարդիկ դադարում են դրան հավատալ:

Հավատն ինքնին իրականություն չէ:

Իրականությունը միշտ պետք է ինքնուրույն քննվի:

ԱՇԽԱՐՀԻ ՄԻՋԱՎԱՅՐԸ ՄՇՏԱՊԵՍ ՄԱՐԴԿՈՒԹՅԱՆԸ ՑՈՒՅՑ Է ՏԱԼԻՍ, ԹԵ ԻՆՉՊԵՍ ԵՆ ՆԱՐԱՏԻՎՆԵՐԸ ԳՈՐԾՈՒՄ

Աշխարհի միջավայրը մշտապես մարդկությանը ցույց է տալիս, թե ինչպես են նարատիվները գործում:

Մարդկանց պարզապես պատշաճ կերպով չեն սովորեցրել, թե ինչպես սովորել այն ամենից, ինչ ցուցադրվում է:

Աշխարհը իրական դպրոցն է:

Մարդկությանը մշտապես ցույց է տրվում՝

Կրկնություն:

Պաշտպանություն:

Կոչումներ:

Իշխանություն:

Պատկանելություն:

Վախ:

Կախվածություն:

Լռություն:

Խթաններ:

Զգացմունք:

Կատարում:

Նարատիվներ:

Մարդիկ հաճախ արձագանքում են այս մեխանիզմներին՝ դրանցից սովորելու փոխարեն:

Խնդիրը այն չէ, որ ոչինչ տեսանելի չէ:

Խնդիրն այն է, որ մարդկանց պատշաճ կերպով չեն սովորեցրել, թե ինչպես հարցադրել, տեսնել, հասկանալ և սովորել այն ամենից, ինչ տեսանելի է:

ՆԱՐԱՏԻՎՆԵՐԸ ԿԱՐՈՂ ԵՆ ԻՐԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԻՑ ԱՎԵԼԻ ՈՒԺԵՂ ԴԱՌՆԱԼ

Մարդկության առջև կանգնած ամենամեծ վտանգներից մեկն այն է, որ նարատիվները կարող են ավելի ուժեղ դառնալ, քան հենց իրականությունը:

Իրականությունը կարող է տեսանելի լինել:

Իրականությունը կարող է փաստագրված լինել:

Իրականությունը կարող է կրկնաբար ցուցադրվել:

Իրականությունը կարող է բացահայտել հակասությունը:

Իրականությունը կարող է բացահայտել կրկնվող օրինաչափությունները:

Իրականությունը կարող է բացահայտել մարդկային վարքագիծը:

Բայց մարդիկ կարող են դրա փոխարեն շարունակել պաշտպանել նարատիվները:

Մարդիկ կարող են մերժել այն, ինչ ցուցադրվում է:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել այն, ինչ ժառանգել են:

Մարդիկ կարող են զգացմունքորեն կապված դառնալ պատմություններին:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել համակարգերը:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել իշխանությունը:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել կրկնվող բացատրությունները:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել այն, ինչից կախված են:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել այն, ինչ իրենց անվտանգ է զգացնել տալիս:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել այն, ինչ բոլոր մյուսներն են պաշտպանում:

Մարդիկ կարող են նարատիվները պաշտպանել նույնիսկ այն ժամանակ, երբ իրականությունը կրկնաբար մեկ այլ բան է ցույց տալիս:

ՆԱՐԱՏԻՎՆԵՐԸ ԿԱՐՈՂ ԵՆ ԴԱՌՆԱԼ ՀԵՆՑ ԱՇԽԱՐՀԻ ՄԻՋԱՎԱՅՐԸ

Որքան երկար է նարատիվը գոյություն ունենում, այնքան ավելի նորմալ կարող է դառնալ:

Որքան ավելի նորմալ է այն դառնում, այնքան ավելի քիչ կարող է հարցադրվել:

Որքան քիչ է այն հարցադրվում, այնքան ավելի պաշտպանված է դառնում:

Որքան ավելի պաշտպանված է այն դառնում, այնքան ավելի շատ ապագա սերունդներ են այն ժառանգում:

Վերջիվերջո նարատիվը կարող է դառնալ հենց աշխարհի միջավայրի մի մասը:

Երեխաները կարող են այն ժառանգել:

Մեծահասակները կարող են այն ժառանգել:

Ուսուցիչները կարող են այն ժառանգել:

Համակարգերը կարող են այն ժառանգել:

Հաստատությունները կարող են այն ժառանգել:

Հասարակությունները կարող են այն ժառանգել:

Մարդիկ վերջիվերջո կարող են մոռանալ, որ այն երբևէ ստեղծվել է:

Այնուհետև նարատիվը կարող է ընդունվել որպես հենց իրականություն:

Մարդկությունը կարող է կոլեկտիվորեն կեղծ իրականություն

ստեղծել և այնուհետև սերունդներ շարունակ այն պաշտպանել:

Սա մարդկության՝ նույն աշխարհը կրկնաբար վերաստեղծելու ամենամեծ պատճառներից մեկն է:

ԻՆՉՈՒ Է ՆԱՐԱՏԻՎՆ ԸՆԴԴԵՄ ԻՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԿԱՐԵՎՈՐ

Նարատիվն ընդդեմ իրականության կարևոր է, որովհետև մարդկությունը չի կարող պատշաճ կերպով սովորել աշխարհի միջավայրից, քանի դեռ նարատիվները շփոթում է հենց իրականության հետ:

Աղբյուրը և ծագումը հարցնում է, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Խթանը և շահը հարցնում է, թե ով է շահում դրա շարունակությունից:

Բնավորությունը և հետևողականությունը հարցնում է՝ արդյոք վարքագիծը համապատասխանում է ներկայացվող պնդմանը:

Հարցադրելու թույլտվությունը հարցնում է, թե ինչն է դադարեցնում հարցադրումը:

Զգացմունքային ազդեցությունը հարցնում է, թե որ զգացմունքն է ձևավորում ընդունումը:

Նարատիվն ընդդեմ իրականության այժմ հարցնում է .

Ի՞նչ պատմություն է ներկայացվում:

Ի՞նչ իրականություն է աջակցում դրան:

Ի՞նչ իրականություն է հակասում դրան:

Ո՞վ է այն ստեղծել:

Ո՞վ է այն պաշտպանում:

Ո՞վ է այն կրկնում:

Ո՞վ է այն ժառանգում:

Ո՞վ է դրանից շահում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այս նարատիվը օգնում վերաստեղծել:

Այսպես մարդիկ սկսում են ժառանգված նարատիվները պաշտպանելուց անցնել հենց իրականությունից սովորելուն:

Այսպես մարդիկ հավատից անցնում են քննության:

Այսպես մարդիկ քննությունից անցնում են տեսնելուն:

Այսպես մարդիկ տեսնելուց անցնում են հասկանալուն:

Այսպես մարդիկ հասկանալուց անցնում են սովորելուն:

Այսպես մարդիկ սովորելուց անցնում են անկախ մտածողության:

Այսպես մարդիկ ժառանգված նարատիվների արդյունք դառնալուց անցնում են աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ շարունակում են պաշտպանել ժառանգված

նարատիվները՝ հենց իրականությունից սովորելու փոխարեն:

ՆԱՐԱՏԻՎՆԵՐԸ ԺԱՄԱՆԱԿԻ ԸՆԹԱՑՔՈՒՄ

Այս բաժնի առաջին մասը բացատրեց, որ նարատիվները կարող են ստեղծվել, կրկնվել, ժառանգվել, պաշտպանվել և վերջիվերջո շփոթվել հենց իրականության հետ:

Այն նաև բացատրեց, որ իրականությունը գոյություն ունի անկախ հավատից, ժողովրդականությունից, կոչումներից, իշխանությունից, զգացմունքից և կրկնությունից:

Այս մասն այժմ անցնում է նրան, թե ինչպես են նարատիվները շարունակվում ժամանակի ընթացքում:

Նարատիվները սովորաբար մեկ գիշերում հզոր չեն դառնում:

Դրանք հաճախ կառուցվում են երկար ժամանակահատվածներում:

Պատմությունը կարող է ստեղծվել:

Պատմությունը կարող է կրկնվել:

Պատմությունը կարող է գրի առնվել:

Պատմությունը կարող է տարածվել:

Պատմությունը կարող է պաշտպանվել:

Պատմությունը կարող է սովորեցվել:

Պատմությունը կարող է ժառանգվել:

Պատմությանը կարող են զգացմունքորեն կապված դառնալ:

Այնուհետև պատմությունը կարող է ընդունված իրականություն դառնալ:

Ժամանակի ընթացքում մարդիկ կարող են մոռանալ, որ այն երբևէ նարատիվ է եղել:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Որքա՞ն ժամանակ է այս նարատիվը գոյություն ունի:

Ո՞վ է այն կրկնել:

Ո՞վ է այն պաշտպանել:

Ո՞վ է այն ժառանգել:

Ո՞վ է դրանից շահել:

Ի՞նչ ապացույցներ են աջակցում դրան:

Ի՞նչ իրականություն է աջակցում դրան:

Ի՞նչ հակասություններ կան:

Ի՞նչ է փոխվել ժամանակի ընթացքում:

Ի՞նչն է մնացել պաշտպանված:

Ժամանակի ընթացքում նարատիվները կարող են բացահայտել, թե ինչպես է մարդկությունը կրկնաբար վերաստեղծում նույն աշխարհը:

ՄԱՐԴԿՈՒԹՅՈՒՆԸ ԿԱՐՈՂ Է ԿՈԼԵԿՏԻՎՈՐԵՆ ԿԵՂԾ ԻՐԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ ՍՏԵՂԾԵԼ

Մարդկությունը կարող է կոլեկտիվորեն ստեղծել կեղծ

իրականություն, որը այնուհետև հենց մարդկությունն է շփոթում իրականության հետ:

Մարդիկ կարող են չտեսնել ամբողջ մեխանիզմը:

Նրանք կարող են տեսնել միայն՝

Իրենց սեփական դերը:

Իրենց սեփական աշխատանքը:

Իրենց սեփական հավատը:

Իրենց սեփական հրահանգը:

Իրենց սեփական ներդրումը:

Իրենց սեփական գոյատևումը:

Բայց աշխարհի միջավայրը հաճախ կառուցվում է միլիարդավոր մարդկանցից, որոնք կոլեկտիվորեն մասնակցում են նարատիվների, որոնք իրենք չեն ստեղծել:

Մեկ մարդ գրում է:

Մեկ մարդ սովորեցնում է:

Մեկ մարդ կրկնում է:

Մեկ մարդ պարտադրում է:

Մեկ մարդ պաշտպանում է:

Մեկ մարդ ֆինանսավորում է:

Մեկ մարդ հրապարակում է:

Մեկ մարդ հավատում է:

Մեկ մարդ լռում է:

Առանձին վերցրած՝ այս վարքագծերը կարող են փոքր թվալ:

Կոլեկտիվորեն դրանք կարող են վերաստեղծել մի ամբողջ աշխարհի միջավայր:

Այնուհետև մարդկությունը կարող է սերունդներ շարունակ պաշտպանել այն, ինչ հենց մարդկությունն է ստեղծել:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ նարատիվի եմ ես նպաստում:

Ի՞նչ նարատիվ եմ ես օգնում կրկնել:

Ի՞նչ նարատիվ եմ ես օգնում պաշտպանել:

Ի՞նչ իրականություն եմ ես օգնում փոխարինել:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է իմ ներդրումն օգնում վերաստեղծել:

Սա Նարատիվն ընդդեմ իրականության ներսում գործող ամենամեծ մեխանիզմներից մեկն է:

ՆԱՐԱՏԻՎՆԵՐԸ ԿԱՐՈՂ ԵՆ ՁԵՎԱՎՈՐԵԼ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ՎԱՐՔԱԳԻԾԸ

Նարատիվները ձևավորում են ոչ միայն այն, թե մարդիկ ինչ են մտածում:

Նարատիվները կարող են ձևավորել այն, թե մարդիկ ինչ են անում:

Նարատիվները կարող են ձևավորել վստահությունը:

Նարատիվները կարող են ձևավորել վախը:

Նարատիվները կարող են ձևավորել պատկանելությունը:

Նարատիվները կարող են ձևավորել լռությունը:

Նարատիվները կարող են ձևավորել հնազանդությունը:

Նարատիվները կարող են ձևավորել կախվածությունը:

Նարատիվները կարող են ձևավորել զգացմունքային կապվածությունը:

Նարատիվները կարող են ձևավորել ինքնությունը:

Նարատիվները կարող են ձևավորել հենց վարքագիծը:

Մարդիկ կարող են նույնիսկ չգիտակցել, որ ձևավորվում են:

Նրանք կարող են հավատալ, որ ինքնուրույն են գործում:

Բայց նրանց վարքագիծը կարող է արդեն ազդված լինել իրենց ժառանգած նարատիվներից:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ վարքագիծ է այս նարատիվը ստեղծում:

Ի՞նչ զգացմունքներ է այս նարատիվը ստեղծում:

Ի՞նչ վախեր է այս նարատիվը ստեղծում:

Ի՞նչ լռություն է այս նարատիվը ստեղծում:

Ի՞նչ կախվածություն է այս նարատիվը ստեղծում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այս նարատիվը օգնում վերաստեղծել:

Նարատիվները վտանգավոր են դառնում, երբ մարդիկ

դադարում են ճանաչել, որ դրանք ձևավորում են իրենց:

ՀԱՄԱՊԱՏԱՍԽԱՆԵԼԸ, ՊԱՏԿԱՆԵԼՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՍՈՑԻԱԼԱԿԱՆ ՆԱՐԱՏԻՎՆԵՐԸ

Մարդիկ սոցիալական էակներ են:

Շատ մարդիկ ընդունվածություն են ցանկանում:

Շատ մարդիկ պատկանելություն են ցանկանում:

Շատ մարդիկ հավանություն են ցանկանում:

Շատ մարդիկ ցանկանում են համապատասխանել:

Սա կարող է դառնալ նարատիվներն ամրապնդող ամենամեծ մեխանիզմներից մեկը:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել այն, ինչ ուրիշներն են ասում:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել, թե ինչպես են ուրիշները վարվում:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել, թե ինչպես են ուրիշները հագնվում:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել, թե ինչպես են ուրիշները խոսում:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել այն, ինչ ուրիշներն առաջ են մղում:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել այն, ինչ ուրիշներն են պաշտպանում:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել այն, ինչ ուրիշներն են հավատում:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել այն, ինչից ուրիշները վախենում են:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել այն, ինչ ուրիշները մերժում են:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել այն, ինչ ուրիշները տոնում են:

Մարդիկ վերջիվերջո կարող են դադարել հարցնել՝ արդյոք ինչ-որ բան ճշմարիտ է, և դրա փոխարեն հարցնել՝ արդյոք դա օգնում է իրենց պատկանել:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես սովորում եմ:

Թե՞ ես համապատասխանում եմ:

Արդյո՞ք ես հարցադրում եմ:

Թե՞ ես կրկնօրինակում եմ:

Արդյո՞ք ես ինքնուրույն եմ մտածում:

Թե՞ ես հետևում եմ խմբին:

Արդյո՞ք ես սովորում եմ իրականությունից:

Թե՞ ես սովորում եմ, թե ինչպես պատկանել:

Պատկանելությունը կարող է ճշմարտությունից ավելի ուժեղ դառնալ, եթե մարդկանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես այն հարցադրել:

ԺԱՄԱՆԱԿԱԿԻՑ ՆԱՐԱՏԻՎԱՅԻՆ ՄԻՋԱՎԱՅՐԵՐԸ

Ժամանակակից միջավայրերը կարող են արագ ստեղծել և տարածել նարատիվներ:

Մարդկանց կարող են կենսակերպեր ցուցադրել:

Մարդկանց կարող են կարծիքներ ցուցադրել:

Մարդկանց կարող են արձագանքներ ցուցադրել:

Մարդկանց կարող են վրդովմունք ցուցադրել:

Մարդկանց կարող են ժողովրդականություն ցուցադրել:

Մարդկանց կարող են հաջողություն ցուցադրել:

Մարդկանց կարող են կարգավիճակ ցուցադրել:

Մարդկանց կարող են արտաքին տեսք ցուցադրել:

Մարդկանց կարող են զգացմունքային պատմություններ ցուցադրել:

Մարդկանց կարող են կյանքի այնպիսի տարբերակներ ցուցադրել, որոնք իրականությանը չեն համապատասխանում:

Այնուհետև մարդիկ կարող են կրկնօրինակել այն, ինչ կրկնաբար ցուցադրվում է:

Նրանք կարող են խոսքեր կրկնօրինակել:

Նրանք կարող են անհատականություններ կրկնօրինակել:

Նրանք կարող են կենսակերպեր կրկնօրինակել:

Նրանք կարող են արտաքին տեսքեր կրկնօրինակել:

Նրանք կարող են վարքագծեր կրկնօրինակել:

Նրանք կարող են կրկնօրինակել այն, ինչը ժողովրդական է թվում:

Նրանք կարող են կրկնօրինակել այն, ինչը հաջողակ է թվում:

Նրանք կարող են երջանկություն ցուցադրել որպես կատարում:

Նրանք կարող են պատկանելություն ցուցադրել որպես կատարում:

Նրանք կարող են կատարելություն ցուցադրել որպես կատարում:

Նրանք կարող են կարևորություն ցուցադրել որպես կատարում:

Ուստի ժամանակակից նարատիվային միջավայրը կարող է կեղծ իրականություն ստեղծել, որը մարդիկ կոլեկտիվորեն ընդօրինակում են:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ նարատիվ է այս միջավայրը ստեղծում:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս միջավայրը պարգևատրում:

Ի՞նչ կատարում է այս միջավայրը խրախուսում:

Ի՞նչ իրականություն է թաքցվում:

Ի՞նչ իրականություն է փոխարինվում:

Ի՞նչ ըմբռնում է կանխվում:

Ժամանակակից նարատիվային միջավայրերը կարող են մարդկանց ստիպել ապրել կատարման ներսում՝

իրականության փոխարեն:

ՍՈՑԻԱԼԱԿԱՆ ԿԱՏԱՐՈՒՄԸ ԵՎ ՆԱՐԱՏԻՎԻ ՆԵՐՍՈՒՄ ԱՊՐԵԼԸ

Մարդիկ կարող են նաև սկսել իրենց տարբերակները որպես կատարում ներկայացնել:

Նրանք կարող են երջանկություն ցուցադրել որպես կատարում:

Նրանք կարող են հաջողություն ցուցադրել որպես կատարում:

Նրանք կարող են վստահություն ցուցադրել որպես կատարում:

Նրանք կարող են կարևորություն ցուցադրել որպես կատարում:

Նրանք կարող են կարգավիճակ ցուցադրել որպես կատարում:

Նրանք կարող են կատարելություն ցուցադրել որպես կատարում:

Նրանք կարող են պատկանելություն ցուցադրել որպես կատարում:

Մարդիկ կարող են ներկայացնել կյանք, որը իրականությանը չի համապատասխանում:

Այնուհետև ուրիշ մարդիկ կարող են իրենց համեմատել այդ կատարման հետ:

Համեմատությունը կարող է ավելի շատ կատարում ստեղծել:

Կատարումը կարող է ավելի շատ ընդօրինակում ստեղծել:

Ընդօրինակումը կարող է ավելի շատ կրկնություն ստեղծել:

Մարդիկ վերջիվերջո կարող են ապրել կոլեկտիվ նարատիվի ներսում՝ հենց իրականության փոխարեն:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է ցուցադրվում:

Ի՞նչ է թաքցվում:

Արդյո՞ք սա իրականություն է:

Թե՞ սա կատարում է:

Արդյո՞ք ես ինձ համեմատում եմ իրականության հետ:

Թե՞ ես ինձ համեմատում եմ նարատիվի հետ:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս կատարումը ստեղծում:

Մարդիկ պետք է սովորեն, որ ներկայացումը ինքնաբերաբար իրականություն չէ:

ՆԱՐԱՏԻՎՆԵՐԸ, ԵՐԵԽԱՆԵՐԸ ԵՎ ԺԱՌԱՆԳՎԱԾ ՀԱՎԱՏԸ

Երեխաները ծնվում են նարատիվների մեջ, որոնք իրենք չեն ստեղծել:

Երեխաները պատմություններ են ժառանգում:

Երեխաները համակարգեր են ժառանգում:

Երեխաները կոչումներ են ժառանգում:

Երեխաները իշխանություն են ժառանգում:

Երեխաները հավատներ են ժառանգում:

Երեխաները վարքագծեր են ժառանգում:

Երեխաները վախեր են ժառանգում:

Երեխաները զգացմունքային կապվածություններ են ժառանգում:

Երեխաները կրկնվող օրինաչափություններ են ժառանգում:

Այնուհետև երեխաները կարող են մեծանալ՝ դառնալով մեծահասակներ, որոնք պաշտպանում են իրենց ժառանգածը:

Սա մարդկության՝ նույն աշխարհը կրկնելու ամենամեծ պատճառներից մեկն է:

Ուստի երեխաները պետք է սովորեն հարցնել .

Ո՞վ է ստեղծել սա:

Ինչո՞ւ է այն ստեղծվել:

Ո՞վ է դրանից շահում:

Ի՞նչ ապացույցներ են աջակցում դրան:

Ի՞նչ իրականություն է աջակցում դրան:

Ի՞նչ վարքագիծ է այն ստեղծում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այն օգնում վերաստեղծել:

Երեխաները չպետք է պարզապես նարատիվներ ժառանգեն:

Երեխաները պետք է սովորեն, թե ինչպես դրանք անվտանգ կերպով հարցադրել:

ՀԱՄԱԿԱՐԳԵՐԸ, ՆԱՐԱՏԻՎՆԵՐԸ ԵՎ ԱՇԽԱՐՀԻ ՄԻՋԱՎԱՅՐԸ

Նարատիվները կարող են ներկառուցվել համակարգերի ներսում:

Համակարգերը կարող են կրկնել նարատիվները:

Համակարգերը կարող են պաշտպանել նարատիվները:

Համակարգերը կարող են նորմալացնել նարատիվները:

Համակարգերը կարող են պարգևատրել նարատիվները:

Համակարգերը կարող են հետ պահել հարցադրումից:

Մարդիկ վերջիվերջո կարող են համակարգային կրկնությունը շփոթել ճշմարտության հետ:

Բայց կրկնվող համակարգերը ինքնաբերաբար իրականություն չեն:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ նարատիվ է այս համակարգը կրկնում:

Ի՞նչ նարատիվ է այս համակարգը պաշտպանում:

Ի՞նչ նարատիվ է այս համակարգը պարգևատրում:

Ի՞նչ նարատիվ հարցադրելուց է այս համակարգը մարդկանց հետ պահում:

Ի՞նչ իրականություն է աջակցում դրան:

Ի՞նչ իրականություն է հակասում դրան:

Ի՞նչ տեղի կունենար, եթե մարդիկ դադարեին դրան հավատալ:

Մարդիկ հաճախ փորձում են շտկել արդյունքները՝ առանց հարցադրելու դրանք ստեղծող նարատիվները:

Սա կարող է մարդկությանը ստիպել կրկնել նույն աշխարհը:

ԱՇԽԱՐՀԻ ՄԻՋԱՎԱՅՐԸ ՄՇՏԱՊԵՍ ՄԱՐԴԿՈՒԹՅԱՆԸ ՑՈՒՅՑ Է ՏԱԼԻՍ, ԹԵ ԻՆՉՊԵՍ ԵՆ ՆԱՐԱՏԻՎՆԵՐԸ ԳՈՐԾՈՒՄ

Աշխարհի միջավայրը մշտապես մարդկությանը ցույց է տալիս, թե ինչպես են նարատիվները գործում:

Մարդկանց պարզապես պատշաճ կերպով չեն սովորեցրել, թե ինչպես սովորել այն ամենից, ինչ ցուցադրվում է:

Աշխարհը իրական դպրոցն է:

Մարդկությանը մշտապես ցույց է տրվում՝

Կրկնություն:

Պաշտպանություն:

Կոչումներ:

Իշխանություն:

Պատկանելություն:

Վախ:

Կախվածություն:

Լռություն:

Խթաններ:

Զգացմունք:

Կատարում:

Նարատիվներ:

Խնդիրը այն չէ, որ ոչինչ տեսանելի չէ:

Խնդիրն այն է, որ մարդկանց պատշաճ կերպով չեն սովորեցրել, թե ինչպես հարցադրել, տեսնել, հասկանալ և սովորել այն ամենից, ինչ տեսանելի է:

ՆԱՐԱՏԻՎՆԵՐԸ, ԻՇԽԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԳԻՏԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մարդկությունը պետք է սովորի իր կարևորագույն դասերից մեկը՝ իշխանությունը գոյություն չունի միայն ուժի միջոցով:

Իշխանությունը կարող է գոյություն ունենալ նարատիվների միջոցով:

Եթե մարդիկ կարող են ձևավորել նարատիվները, նրանք կարող են ձևավորել վարքագիծը:

Եթե նրանք կարող են ձևավորել վարքագիծը, նրանք կարող են ձևավորել արդյունքները:

Եթե նրանք կարող են ձևավորել արդյունքները, նրանք կարող են ձևավորել աշխարհի միջավայրը:

Գուցե պետք չլինի մարդկությանը ստիպել կրկնել նույն աշխարհը, եթե մարդկությունն ինքը կամավոր այն կրկնում է:

Մարդկությունը կարող է նարատիվներ ստեղծել, նարատիվներ ժառանգել, նարատիվներ պաշտպանել և այնուհետև այդ նարատիվները շփոթել հենց իրականության հետ:

Սա մարդկության պատմության ընթացքում գործող ամենամեծ մեխանիզմներից մեկն է:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ո՞վ է ձևավորում նարատիվը:

Ո՞վ է ամրապնդում նարատիվը:

Ո՞վ է շահում նարատիվից:

Ո՞վ է ժառանգում նարատիվը:

Ո՞վ է պաշտպանում նարատիվը:

Ո՞վ է զգացմունքորեն կապված նարատիվին:

Ո՞վ է վախենում նարատիվը հարցադրելուց:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այս նարատիվը օգնում վերաստեղծել:

Մարդկային գիտակցությունն առաջընթաց է ունենում, երբ մարդիկ դադարում են ապրել նարատիվների ներսում և սկսում են սովորել հենց իրականությունից:

ՆԱՐԱՏԻՎՆ ԸՆԴԴԵՄ ԻՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԱՌԱՋԸՆԹԱՑԸ

Նարատիվն ընդդեմ իրականության Մարդկային առաջընթացի բացակայող ուղու մի մասն է:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ նարատիվները կրկնաբար շփոթվում են իրականության հետ:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ պատմություններ են ժառանգում նախքան սովորելը, թե ինչպես դրանք հարցադրել:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ պաշտպանում են նարատիվներ, որոնք երբեք ինքնուրույն չեն քննել:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ կոլեկտիվորեն կեղծ իրականություն են ստեղծում և հետո դրա ներսում ապրում:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ կոլեկտիվորեն կեղծ իրականություն են ստեղծում և հետո սերունդներ են անցկացնում այն պաշտպանելով:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ պատկանելությունն ավելի ուժեղ է դառնում, քան ճշմարտությունը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ միմյանց են կրկնօրինակում՝ իրականությունից սովորելու փոխարեն:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ

մարդիկ իրենց տարբերակներն են կատարում՝ իրենց հասկանալու փոխարեն:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ համակարգերը ամրապնդում են նարատիվները՝ առանց մարդկանց սովորեցնելու, թե ինչպես դրանք հարցադրել:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ հավատային համակարգերը փոխարինում են իրականությանը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ ապագա սերունդները ժառանգում են նույն աշխարհը՝ չհասկանալով, թե ինչն է այն ստեղծել:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ շարունակում են պաշտպանել ժառանգված նարատիվները՝ հենց իրականությունից սովորելու փոխարեն:

Աղբյուրը և ծագումը հարցնում է, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Խթանը և շահը հարցնում է, թե ով է շահում դրա շարունակությունից:

Բնավորությունը և հետևողականությունը հարցնում է՝ արդյոք վարքագիծը համապատասխանում է ներկայացվող պնդմանը:

Հարցադրելու թույլտվությունը հարցնում է, թե ինչն է դադարեցնում հարցադրումը:

Զգացմունքային ազդեցությունը հարցնում է, թե որ զգացմունքն է ձևավորում ընդունումը:

Նարատիվն ընդդեմ իրականության այժմ հարցնում է .

Ի՞նչ պատմություն է ներկայացվում:

Ի՞նչ իրականություն է աջակցում դրան:

Ի՞նչ իրականություն է հակասում դրան:

Ո՞վ է այն ստեղծել:

Ո՞վ է այն կրկնում:

Ո՞վ է այն պաշտպանում:

Ո՞վ է այն ժառանգում:

Ո՞վ է դրանից շահում:

Ի՞նչ վարքագիծ է այն ստեղծում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այն օգնում վերաստեղծել:

Այսպես մարդիկ սկսում են ժառանգված նարատիվներից անցնել իրականության:

Այսպես մարդիկ հավատից անցնում են քննության:

Այսպես մարդիկ քննությունից անցնում են տեսնելուն:

Այսպես մարդիկ տեսնելուց անցնում են հասկանալուն:

Այսպես մարդիկ հասկանալուց անցնում են սովորելուն:

Այսպես մարդիկ սովորելուց անցնում են անկախ մտածողության:

Այսպես մարդիկ ժառանգված նարատիվների արդյունք դառնալուց անցնում են աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ԲԱԺԻՆ 8 - ՀՈԳԵԲԱՆԱԿԱՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆ

ԻՆՉ Է ԻՐԱԿԱՆՈՒՄ ՀՈԳԵԲԱՆԱԿԱՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆԸ

Բաժին 1-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է սովորեն, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Բաժին 2-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է սովորեն՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Բաժին 3-ը հաստատեց, որ մարդկությունը կրկնաբար վերաստեղծում է նույն աշխարհը, որովհետև խթանները կրկնաբար պարգևատրում են մարդկանց այն վերաստեղծելու համար:

Բաժին 4-ը հաստատեց, որ կրկնվող վարքագիծը հաճախ ավելի շատ է բացահայտում, քան խոսքերը:

Բաժին 5-ը հաստատեց, որ մարդկանց հաճախ հետ են պահում հարցադրումից դեռ նախքան սովորելը կսկսվի:

Բաժին 6-ը հաստատեց, որ զգացմունքը կարող է ձևավորել վստահությունը, հավատը, վախը, արձագանքը, լռությունն ու վարքագիծը նախքան ըմբռնումը կզարգանա:

Բաժին 7-ը հաստատեց, որ մարդկությունը կարող է կոլեկտիվորեն ստեղծել, ժառանգել, պաշտպանել և նարատիվները շփոթել հենց իրականության հետ:

Բաժին 8-ն այժմ անցնում է Հոգեբանական ազդեցությանը:

Հոգեբանական ազդեցությունը գոյություն ունի, որովհետև

աշխարհի միջավայրը մշտապես ձևավորում է մարդկային միտքը դեռ նախքան մարդիկ հասկանում են, որ դա տեղի է ունենում:

Մարդիկ չեն ծնվում աշխարհը հասկանալով:

Աշխարհը մարդկանց սովորեցնում է՝ ինչպես մտածել՝ նախքան նրանք հասկանում են, թե ինչպես պաշտպանել իրենց մտքերը:

Մարդիկ մշտապես ենթարկվում են՝

Փողի:

Կախվածության:

Իշխանության:

Վախի:

Լռության:

Խթանների:

Նարատիվների:

Վարքագծի:

Կրկնության:

Համեմատության:

Կատարման:

Մակերեսայնության:

Կրկնվող խնդիրների:

Մարդկային միտքը կարող է ձևավորվել այս բոլոր բաների կողմից դեռ շատ ավելի վաղ, քան կզարգանա անկախ

մտածողությունը:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է այս միջավայրն անում մարդկային մտքին:

Ի՞նչ է կրկնաբար ցուցադրվում:

Ի՞նչ է կրկնաբար ընդունվում:

Ի՞նչ է կրկնաբար նորմալացվում:

Ի՞նչ է կրկնաբար ժառանգվում:

Ի՞նչն է ձևավորում վարքագիծը:

Ի՞նչն է ձևավորում ըմբռնումը:

Ի՞նչն է ձևավորում ապագա սերունդներին:

Հոգեբանական ազդեցությունը մարդկանց սովորեցնում է հասկանալ, թե աշխարհի միջավայրի երկարատև ազդեցությունն ինչ է անում հենց մարդկությանը:

ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ՄԻՏՔԸ ԱՄԵՆԱՄԵԾ ՄԻՋԱՎԱՅՐԵՐԻՑ ՄԵԿՆ Է, ՈՐԸ ՄԱՐԴԿՈՒԹՅՈՒՆԸ ՉԻ ԿԱՐՈՂԱՑԵԼ ՊԱՇՏՊԱՆԵԼ

Մարդկության առջև կանգնած ամենամեծ խնդիրներից մեկն այն է, որ մարդիկ հաճախ հոգեբանորեն ձևավորվում են նախքան հասկանալը, որ իրենք ձևավորվում են:

Մարդկային միտքը ամենամեծ միջավայրերից մեկն է, որը մարդկությունը չի կարողացել պաշտպանել:

Մարդիկ ծնվում են միջավայրերի մեջ, որոնք իրենք չեն ստեղծել:

Նրանք համակարգեր են ժառանգում:

Նրանք վարքագծեր են ժառանգում:

Նրանք նարատիվներ են ժառանգում:

Նրանք իշխանություն են ժառանգում:

Նրանք կախվածություն են ժառանգում:

Նրանք կրկնվող օրինաչափություններ են ժառանգում:

Այնուհետև մարդիկ կարող են մեծանալ՝ դառնալով մեծահասակներ, որոնք պաշտպանում են իրենց ժառանգածը:

Սա կարող է տեղի ունենալ՝ առանց նրանք երբևէ հասկանալու, թե նախևառաջ ինչն է իրենց ձևավորել:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչն է ինձ ձևավորել:

Ի՞նչ եմ ես ժառանգել:

Ի՞նչ եմ ես ընդունել:

Ի՞նչ եմ ես կրկնել:

Ի՞նչը ես երբեք ինքնուրույն չեմ քննել:

Ի՞նչն է ինձ համար նորմալ դարձել:

Ի՞նչ միջավայր է օգնել ստեղծել իմ ըմբռնումը:

Առանց հարցադրման մարդիկ կարող են իրենց ամբողջ կյանքն անցկացնել՝ հոգեբանորեն ձևավորված լինելով այնպիսի միջավայրերի կողմից, որոնցից երբեք պատշաճ

կերպով չեն սովորել:

ԱՇԽԱՐՀԻ ՄԻՋԱՎԱՅՐԸ ՄՇՏԱՊԵՍ ՍՈՎՈՐԵՑՆՈՒՄ Է ՄԱՐԴԿՈՒԹՅԱՆԸ

Աշխարհի միջավայրը երբեք չի դադարում սովորեցնել:

Մարդիկ մշտապես սովորում են իրենց շրջապատողից:

Երեխաները դրանից սովորում են:

Մեծահասակները դրանից սովորում են:

Ուսուցիչները դրանից սովորում են:

Ծնողները դրանից սովորում են:

Համակարգերը դրանից սովորում են:

Հասարակությունները դրանից սովորում են:

Աշխարհի միջավայրը մշտապես սովորեցնում է մարդկությանը:

Խնդիրն այն է, որ մարդկանց պատշաճ կերպով չեն սովորեցրել, թե ինչպես սովորել այն ամենից, ինչ ցուցադրվում է:

Աշխարհը իրական դպրոցն է:

Մարդիկ կարող են չգիտակցել դա, բայց աշխարհի միջավայրը մշտապես ազդում է վարքագծի վրա:

Մարդիկ կարող են դառնալ աշխարհի միջավայրի արդյունք՝ դրանից սովորողների փոխարեն:

Սա նույն աշխարհի կրկնվելու ամենամեծ պատճառներից մեկն է:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է այս միջավայրը սովորեցնում:

Ի՞նչ վարքագիծ է այն պարգևատրում:

Ի՞նչ վարքագծից է այն հետ պահում:

Ի՞նչ վարքագիծ է այն նորմալացնում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այն վերաստեղծում:

Երբ մարդկանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես սովորել աշխարհի միջավայրից, նրանք հաճախ դրա փոխարեն հոգեբանորեն հարմարվում են դրան:

ՄԱՐԴԻԿ ԿԱՐՈՂ ԵՆ ՀԱՐՄԱՐՎԵԼ ԱՆԱՌՈՂՋ ՄԻՋԱՎԱՅՐԵՐԻՆ

Մարդիկ հարմարվող էակներ են:

Սա կարող է օգտակար լինել:

Բայց սա կարող է նաև վտանգավոր դառնալ:

Մարդիկ կարող են հոգեբանորեն հարմարվել անառողջ միջավայրերին:

Մարդիկ կարող են հարմարվել վախին:

Մարդիկ կարող են հարմարվել կախվածությանը:

Մարդիկ կարող են հարմարվել անհանգստությանը:

Մարդիկ կարող են հարմարվել անազնվությանը:

Մարդիկ կարող են հարմարվել մակերեսայնությանը:

Մարդիկ կարող են հարմարվել ճնշմանը:

Մարդիկ կարող են հարմարվել անառողջ վարքագծերին:

Մարդիկ կարող են հարմարվել անառողջ համակարգերին:

Մարդիկ կարող են հարմարվել կրկնվող խնդիրներին:

Մարդիկ կարող են հոգեբանորեն հարմարվել հենց խաբեությանը, երբ խաբեությունը կրկնաբար նորմալացվում է:

Վերջիվերջո անառողջ միջավայրերը կարող են նորմալ դառնալ:

Այնուհետև ապագա սերունդները կարող են ժառանգել այդ միջավայրերը:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ինչի՞ն եմ ես հարմարվում:

Արդյո՞ք սա պետք է նորմալ լինի:

Ի՞նչն է ստեղծում այս պայմանները:

Ի՞նչ վարքագիծ է պաշտպանվում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է վերաստեղծվում:

Մարդիկ հաճախ հարմարվում են ախտանիշներին՝ պատճառներից սովորելու փոխարեն:

ՓՈՂԻ ՄԵԽԱՆԻԶՄԸ

Փողի մեխանիզմը հոգեբանական ազդեցությունը ձևավորող ամենամեծ ազդեցություններից մեկն է:

Փողը կարող է ձևավորել տեղեկատվությունը:

Փողը կարող է ձևավորել կախվածությունը:

Փողը կարող է ձևավորել վախը:

Փողը կարող է ձևավորել լռությունը:

Փողը կարող է ձևավորել խթանները:

Փողը կարող է ձևավորել որոշումները:

Փողը կարող է ձևավորել վարքագիծը:

Փողը կարող է ձևավորել կրկնությունը:

Փողը կարող է ձևավորել միջավայրերը:

Փողը կարող է ձևավորել այն, ինչ մարդկանց խրախուսվում է ընդունել:

Փողի մեխանիզմը կարող է ձևավորել տեղեկատվությունը, կախվածությունը, խթանները, վախը, կրկնությունը, լռությունը, վարքագիծը և հենց հոգեբանական հարմարվողականությունը:

Մարդիկ կարող են հոգեբանորեն հարմարվել արդյունքներին՝ երբեք չսովորելով դրանք ստեղծող մեխանիզմից:

Սա այն ամենամեծ մեխանիզմներից մեկն է, որոնցից մարդկությունը պետք է սովորի:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչի վրա է այստեղ փողը ազդում:

Ի՞նչ վարքագիծ է փողը ստեղծում:

Ի՞նչ լռություն է փողը պաշտպանում:

Ի՞նչ կախվածություն է փողը ստեղծում:

Ի՞նչ վախ է փողը ստեղծում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է փողը օգնում վերաստեղծել:

ԵՐԵԽԱՆԵՐԸ ՊԱՇՏՊԱՆԵԼՈՒ ԱՄԵՆԱԿԱՐԵՎՈՐ ԽՈՒՄԲՆ ԵՆ

Երեխաները չեն ծնվում աշխարհի միջավայրի հոգեբանական ազդեցություններից իրենց պաշտպանելու համար անհրաժեշտ գործիքներով:

Երեխաները հոգեբանորեն ենթարկվում են աշխարհի միջավայրին՝ նախքան ունենում են այն հասկանալու կամ դրանից իրենց պաշտպանելու գործիքները:

Երեխաները ապրում են՝

Փող:

Կախվածություն:

Իշխանություն:

Վախ:

Համեմատություն:

Կատարում:

Նարատիվներ:

Մակերեսայնություն:

Սոցիալական ճնշում:

Կրկնվող օրինաչափություններ:

Դրանք հասկանալուց շատ ավելի վաղ:

Երեխաները կարող են հոգեբանորեն ժառանգել վախը:

Երեխաները կարող են հոգեբանորեն ժառանգել անհանգստությունը:

Երեխաները կարող են հոգեբանորեն ժառանգել կախվածությունը:

Երեխաները կարող են հոգեբանորեն ժառանգել համեմատությունը:

Երեխաները կարող են հոգեբանորեն ժառանգել անվստահությունը:

Երեխաները կարող են հոգեբանորեն ժառանգել մակերեսայնությունը:

Երեխաները կարող են հոգեբանորեն ժառանգել ճնշումը:

Երեխաները կարող են հոգեբանորեն ժառանգել լռությունը:

Երեխաները կարող են հոգեբանորեն ժառանգել անառողջ վարքագծերը:

Երեխաները կարող են հոգեբանորեն ժառանգել կրկնվող համաշխարհային խնդիրները:

Երեխաները չպետք է ստիպված լինեն հոգեբանորեն գոյատևել աշխարհի միջավայրում՝ առանց պատշաճ կերպով

սովորելու, թե ինչպես դրանից սովորել:

Սա կրթության բարելավման անհրաժեշտության ամենամեծ պատճառներից մեկն է:

Ուստի երեխաները պետք է սովորեն՝
Ինչպես հարցադրել:

Ինչպես տեսնել:

Ինչպես հասկանալ:

Ինչպես անկախ մտածել:

Ինչպես անվտանգ կերպով սովորել աշխարհի միջավայրից:

Ահա թե ինչու L2Q հարցադրման գործիքակազմը այդքան կարևոր է:

ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԳԻՏԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ՁԵՎԱՎՈՐՎՈՒՄ Է

Մարդկային գիտակցությունը ձևավորվում է աշխարհի միջավայրի կողմից՝ նախքան մարդկությունը հասկանում է, թե ինչպես է այն ձևավորվում:

Եթե վախը կրկնաբար ցուցադրվում է, վախը կարող է տարածվել:

Եթե համեմատությունը կրկնաբար ցուցադրվում է, համեմատությունը կարող է տարածվել:

Եթե կախվածությունը կրկնաբար ցուցադրվում է, կախվածությունը կարող է տարածվել:

Եթե կատարումը կրկնաբար ցուցադրվում է, կատարումը կարող է տարածվել:

Եթե մակերեսայնությունը կրկնաբար ցուցադրվում է, մակերեսայնությունը կարող է տարածվել:

Եթե կրկնությունը կրկնաբար ցուցադրվում է, կրկնությունը կարող է տարածվել:

Այնուհետև ապագա սերունդները կարող են ժառանգել այս պայմանները:

Մարդիկ վերջիվերջո կարող են մոռանալ, թե ովքեր են, որովհետև այնքան ժամանակ են ծախսում աշխարհի միջավայրին հարմարվելու վրա՝ դրանից սովորելու փոխարեն:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ գիտակցություն է այս միջավայրը ստեղծում:

Ի՞նչ ըմբռնում է այս միջավայրը ստեղծում:

Ի՞նչ վարքագիծ է այս միջավայրը ստեղծում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այս միջավայրը օգնում վերաստեղծել:

ԻՆՉՈՒ Է ՀՈԳԵԲԱՆԱԿԱՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ԿԱՐԵՎՈՐ

Հոգեբանական ազդեցությունը կարևոր է, որովհետև մարդկությունը չի կարող պատշաճ կերպով առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ հոգեբանորեն ձևավորվում են այնպիսի միջավայրերի կողմից, որոնք չեն հասկանում:

Աղբյուրը և ծագումը հարցնում է, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Խթանը և շահը հարցնում է, թե ով է շահում դրա շարունակությունից:

Բնավորությունը և հետևողականությունը հարցնում է՝ արդյոք վարքագիծը համապատասխանում է ներկայացվող պնդմանը:

Հարցադրելու թույլտվությունը հարցնում է, թե ինչն է դադարեցնում հարցադրումը:

Զգացմունքային ազդեցությունը հարցնում է, թե որ զգացմունքն է ձևավորում ընդունումը:

Նարատիվն ընդդեմ իրականության հարցնում է, թե ինչ պատմություն է ներկայացվում և արդյոք իրականությունն աջակցում է դրան:

Հոգեբանական ազդեցությունն այժմ հարցնում է .

Ի՞նչ է այս միջավայրն անում մարդկային մտքին:

Ի՞նչ վարքագիծ է այն ստեղծում:

Ի՞նչ ըմբռնում է այն ստեղծում:

Ի՞նչ վախ է այն ստեղծում:

Ի՞նչ կախվածություն է այն ստեղծում:

Ի՞նչ համեմատություն է այն ստեղծում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այն օգնում վերաստեղծել:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ

մարդիկ շարունակում են հոգեբանորեն հարմարվել անառողջ աշխարհի միջավայրերին՝ դրանցից սովորելու և դրանք բարելավելու փոխարեն:

Երբ մարդկանց չեն սովորեցնում, թե ինչպես սովորել աշխարհի միջավայրից, նրանք հաճախ դրա փոխարեն հոգեբանորեն հարմարվում են դրան:

Այսպես մարդիկ աշխարհի միջավայրի արդյունք լինելուց անցնում են աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ՀՈԳԵԲԱՆԱԿԱՆ ԶԵՎԱՎՈՐՈՒՄԸ ԺԱՄԱՆԱԿԻ ԸՆԹԱՑՔՈՒՄ

Բաժնի առաջին մասը բացատրեց, որ մարդիկ հաճախ հոգեբանորեն ձևավորվում են նախքան հասկանալը, որ իրենք ձևավորվում են:

Այս մասն այժմ անցնում է նրան, թե ինչպես է հոգեբանական ձևավորումը զարգանում ժամանակի ընթացքում:

Հոգեբանական ազդեցությունը սովորաբար մեկ պահի չի տեղի ունենում:

Այն հաճախ զարգանում է կրկնվող ազդեցության միջոցով:

Մարդիկ կրկնաբար տեսնում են նույն բաները:

Մարդիկ կրկնաբար լսում են նույն բաները:

Մարդիկ կրկնաբար ապրում են նույն բաները:

Մարդիկ կրկնաբար հարմարվում են նույն բաներին:

Ժամանակի ընթացքում կրկնվող ազդեցությունը կարող է նորմալ դառնալ:

Մարդիկ վերջիվերջո կարող են ընդհանրապես դադարել ճանաչել, որ իրենք ձևավորվում են:

Կրկնվող ազդեցությունը կարող է դառնալ աշխարհի միջավայրի ներսում գործող ամենամեծ ուսուցիչներից մեկը:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ինչի՞ն եմ ես կրկնաբար ենթարկվում:

Ի՞նչ եմ ես կրկնաբար ընդունում:

Ինչի՞ն եմ ես կրկնաբար հարմարվում:

Ի՞նչն է նորմալ դարձել:

Ի՞նչ եմ ես սովորեցնում ապագա սերունդներին:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր եմ ես օգնում վերաստեղծել:

ՀԱՄԵՄԱՏՈՒԹՅՈՒՆԸ, ԿԱՐԳԱՎԻՃԱԿԸ ԵՎ ԻՆՔՆԱՐԺԵՔԸ

Մարդիկ կարող են սկսել իրենց համեմատել ուրիշների հետ:

Համեմատությունը կարող է դառնալ մարդկային վարքագիծը ձևավորող ամենամեծ ազդեցություններից մեկը:

Մարդիկ կարող են համեմատել՝

Արտաքին տեսքը:

Փողը:

Կենսակերպը:

Ժողովրդականությունը:

Կարգավիճակը:

Հաջողությունը:

Ունեցվածքը:

Հարաբերությունները:

Կարևորությունը:

Մարդիկ վերջիվերջո կարող են իրենց ինքնարժեքը կապել այս համեմատություններին:

Մարդիկ կարող են սկսել հավատալ, որ իրենք պակաս արժեքավոր են, որովհետև ինչ-որ մեկը թվում է, թե ավելին ունի:

Մարդիկ կարող են սկսել հավատալ, որ իրենք ավելի արժեքավոր են, որովհետև ավելի շատ բան ունեն:

Մարդիկ կարող են սկսել իրենց արժեքը չափել այնպիսի միջավայրերի դեմ, որոնք իրականությանը չեն համապատասխանում:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .
Ո՞վ է ինձ սովորեցրել համեմատել:

Ինչի՞ հետ եմ ես ինձ համեմատում:

Ի՞նչ է համեմատությունը ստեղծում:

Ի՞նչ է համեմատությունը թաքցնում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է համեմատությունը օգնում վերաստեղծել:

Համեմատությունը կարող է մարդկանց կանգնեցնել իրենցից սովորելուց, որովհետև նրանք կենտրոնանում են ուրիշ մարդկանց հետ իրենց չափելու վրա:

ՄԱԿԵՐԵՍԱՅՆՈՒԹՅՈՒՆԸ, ԿԱՏԱՐՈՒՄԸ ԵՎ ՍՏԻ ՆԵՐՍՈՒՄ ԱՊՐԵԼԸ

Մարդիկ կարող են սկսել իրենց տարբերակները որպես կատարում ներկայացնել:

Նրանք կարող են երջանկություն ցուցադրել որպես կատարում:

Նրանք կարող են հաջողություն ցուցադրել որպես կատարում:

Նրանք կարող են վստահություն ցուցադրել որպես կատարում:

Նրանք կարող են կատարելություն ցուցադրել որպես կատարում:

Նրանք կարող են պատկանելություն ցուցադրել որպես կատարում:

Նրանք կարող են կարևորություն ցուցադրել որպես կատարում:

Մարդիկ կարող են թաքցնել, թե իրականում ինչ են զգում:

Մարդիկ կարող են թաքցնել դժվարությունները:

Մարդիկ կարող են թաքցնել տառապանքը:

Մարդիկ կարող են թաքցնել անորոշությունը:

Մարդիկ կարող են թաքցնել վախը:

Մարդիկ կարող են թաքցնել մենակությունը:

Մարդիկ վերջիվերջո կարող են սկսել ապրել հենց կատարման ներսում:

Այնուհետև ուրիշ մարդիկ կարող են կրկնօրինակել այդ կատարումը:

Սա կարող է ցիկլ ստեղծել:

Կատարումը ստեղծում է ընդօրինակում:

Ընդօրինակումը ստեղծում է կրկնություն:

Կրկնությունը ստեղծում է նորմալացում:

Նորմալացումը ստեղծում է ապագա սերունդներ, որոնք կատարումը ժառանգում են որպես իրականություն:

Մարդիկ կարող են հոգեբանորեն հարմարվել հենց խաբեությանը, երբ խաբեությունը կրկնաբար նորմալացվում է:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է ցուցադրվում:

Ի՞նչ է թաքցվում:

Ի՞նչ եմ ես ձևացնում, որ եմ:

Ի՞նչ եմ ես վախենում բացահայտել:

Արդյո՞ք ես սովորում եմ:

Թե՞ ես կատարում եմ:

Մարդիկ պետք է սովորեն, որ ներկայացումը ինքնաբերաբար իրականություն չէ:

ՍՈՑԻԱԼԱԿԱՆ ՄԻՋԱՎԱՅՐԵՐԸ ԵՎ ՄԻՄՅԱՆՑ ԿՐԿՆՕՐԻՆԱԿԵԼԸ

Մարդիկ սովորում են միմյանցից:

Սա կարող է օգտակար լինել:

Բայց սա կարող է նաև վտանգավոր դառնալ:

Մարդիկ կարող են կրկնօրինակել՝

Խոսքեր:

Կարծիքներ:

Վարքագծեր:

Կենսակերպեր:

Արտաքին տեսքեր:

Անհատականություններ:

Հավատներ:

Արժագանքներ:

Զգացմունքներ:

Սովորություններ:

Մարդիկ վերջիվերջո կարող են դադարել ինքնուրույն մտածել:

Նրանք կարող են դրա փոխարեն սկսել հետևել:

Նրանք կարող են հարցնել .

Ի՞նչ են անում բոլոր մյուսները:

Փոխանակ հարցնելու .

Ի՞նչն է ճշմարիտ:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .
Արդյո՞ք ես սովորում եմ:

Թե՞ ես կրկնօրինակում եմ:

Արդյո՞ք ես հասկանում եմ:

Թե՞ ես հետևում եմ:

Արդյո՞ք ես ինքնուրույն եմ մտածում:

Թե՞ ես համապատասխանում եմ:

Սա մարդկության՝ նույն աշխարհը կրկնաբար վերաստեղծելու ամենամեծ պատճառներից մեկն է:

ՎԱԽԸ, ԱՆՀԱՆԳՍՏՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՀՈԳԵԲԱՆԱԿԱՆ ԳՈՅԱՏԵՎՈՒՄԸ

Մարդիկ կարող են հոգեբանորեն հարմարվել անառողջ միջավայրերին:

Սա կարող է վախ ստեղծել:

Սա կարող է անհանգստություն ստեղծել:

Սա կարող է ճնշում ստեղծել:

Սա կարող է անորոշություն ստեղծել:

Մարդիկ կարող են սկսել գոյատևել միջավայրերում՝ դրանցից սովորելու փոխարեն:

Մարդիկ կարող են ուժասպառ լինել:

Մարդիկ կարող են գերբեռնված զգալ:

Մարդիկ կարող են կախված դառնալ:

Մարդիկ կարող են զգացմունքորեն անջատվել:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես սովորում եմ այս միջավայրից:

Թե՞ ես գոյատևում եմ դրա ներսում:

Ի՞նչն է ստեղծում այս պայմանները:

Ի՞նչն է ստեղծում այս զգացմունքները:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է վերաստեղծվում:

Մարդիկ չպետք է ստիպված լինեն հոգեբանորեն գոյատևել այնպիսի միջավայրերում, որոնք պատշաճ կերպով հասկանալ իրենց չեն սովորեցրել:

ԱԳԱՀՈՒԹՅՈՒՆԸ, ՆԱԽԱՆՁԸ ԵՎ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԳԻՏԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մարդիկ կարող են սկսել արժեքը չափել փողի միջոցով:

Մարդիկ կարող են սկսել արժեքը չափել կարգավիճակի միջոցով:

Մարդիկ կարող են սկսել արժեքը չափել ունեցվածքի միջոցով:

Մարդիկ կարող են սկսել արժեքը չափել արտաքին տեսքի միջոցով:

Մարդիկ կարող են սկսել արժեքը չափել

ժողովրդականության միջոցով:

Սա կարող է ագահություն ստեղծել:

Սա կարող է նախանձ ստեղծել:

Սա կարող է մրցակցություն ստեղծել:

Սա կարող է անվստահություն ստեղծել:

Մարդիկ վերջիվերջո կարող են դադարել աշխարհից սովորել և դրա փոխարեն մրցել դրա ներսում:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ինչի՞ հետևից եմ ես գնում:

Ինչո՞ւ եմ ես դրա հետևից գնում:

Ո՞վ է ինձ սովորեցրել դա գնահատել:

Ի՞նչ վարքագիծ է սա ստեղծում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է սա օգնում վերաստեղծել:

Մարդկային գիտակցությունը չի կարող պատշաճ կերպով առաջընթաց ունենալ, երբ մարդկանց սովորեցնում են մրցել՝ հասկանալու փոխարեն:

ԵՐԵԽԱՆԵՐԸ ԵՎ ՀՈԳԵԲԱՆԱԿԱՆ ԺԱՌԱՆԳՈՒԹՅՈՒՆԸ

Երեխաները միայն տեղեկատվություն չեն ժառանգում:

Երեխաները միջավայրեր են ժառանգում:

Երեխաները վարքագծեր են ժառանգում:

Երեխաները վախեր են ժառանգում:

Երեխաները նարատիվներ են ժառանգում:

Երեխաները ճնշում են ժառանգում:

Երեխաները համեմատություն են ժառանգում:

Երեխաները մակերեսայնություն են ժառանգում:

Երեխաները կատարում են ժառանգում:

Երեխաները կախվածություն են ժառանգում:

Երեխաները կրկնվող համաշխարհային խնդիրներ են ժառանգում:

Երեխաները նաև սովորում են իրենց շրջապատող մեծահասակներից:

Երեխաները կարող են սովորել կեղծ երջանկություն:

Երեխաները կարող են սովորել համեմատություն:

Երեխաները կարող են սովորել սոցիալական ճնշում:

Երեխաները կարող են սովորել լռություն:

Երեխաները կարող են սովորել կատարում:

Երեխաները կարող են սովորել, թե ինչպես թաքցնել տառապանքը:

Երեխաները կարող են հոգեբանորեն ժառանգել հենց գոյատևումը:

Երեխաները վերջիվերջո կարող են ժառանգել տառապանքը՝ նախքան հասկանալը, թե ինչն է այն ստեղծել:

Սա մարդկության՝ նույն աշխարհը կրկնելու ամենամեծ պատճառներից մեկն է:

Ուստի երեխաները պետք է սովորեն, թե ինչպես անվտանգ կերպով հարցադրել՝ նախքան այս ազդեցությունները խորապես նորմալացվեն:

ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԳԻՏԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ԱՇԽԱՐՀԻ ՄԻՋԱՎԱՅՐԸ

Մարդկային գիտակցությունը ձևավորվում է աշխարհի միջավայրի կողմից:

Մարդկային գիտակցությունը ձևավորվում է՝ նախքան մարդկությունը հասկանում է, թե ինչպես է այն ձևավորվում:

Եթե վախը կրկնաբար ցուցադրվում է, վախը կարող է տարածվել:

Եթե համեմատությունը կրկնաբար ցուցադրվում է, համեմատությունը կարող է տարածվել:

Եթե կախվածությունը կրկնաբար ցուցադրվում է, կախվածությունը կարող է տարածվել:

Եթե կատարումը կրկնաբար ցուցադրվում է, կատարումը կարող է տարածվել:

Եթե մակերեսայնությունը կրկնաբար ցուցադրվում է, մակերեսայնությունը կարող է տարածվել:

Եթե կրկնությունը կրկնաբար ցուցադրվում է, կրկնությունը կարող է տարածվել:

Այնուհետև ապագա սերունդները կարող են ժառանգել այս պայմանները:

Մարդիկ վերջիվերջո կարող են մոռանալ, թե ովքեր են, որովհետև այնքան ժամանակ են ծախսում աշխարհի միջավայրին հարմարվելու վրա՝ դրանից սովորելու փոխարեն:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ է այս միջավայրը սովորեցնում մարդկությանը:

Ի՞նչ գիտակցություն է այն ստեղծում:

Ի՞նչ ըմբռնում է այն ստեղծում:

Ի՞նչ աշխարհ է այն օգնում վերաստեղծել:

Մարդկային գիտակցությունն առաջընթաց է ունենում, երբ մարդիկ դադարում են հոգեբանորեն հարմարվել աշխարհի միջավայրին և դրա փոխարեն սկսում են դրանից սովորել:

ՓՈՂԻ ՄԵԽԱՆԻԶՄԸ ԵՎ ՀՈԳԵԲԱՆԱԿԱՆ ՀԱՐՄԱՐՎՈՂԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Փողի մեխանիզմը կարող է ձևավորել տեղեկատվությունը:

Փողի մեխանիզմը կարող է ձևավորել կախվածությունը:

Փողի մեխանիզմը կարող է ձևավորել վախը:

Փողի մեխանիզմը կարող է ձևավորել վարքագիծը:

Փողի մեխանիզմը կարող է ձևավորել կրկնությունը:

Փողի մեխանիզմը կարող է ձևավորել լռությունը:

Փողի մեխանիզմը կարող է ձևավորել հենց հոգեբանական հարմարվողականությունը:

Մարդիկ կարող են հոգեբանորեն հարմարվել արդյունքներին՝ երբեք չսովորելով դրանք ստեղծող մեխանիզմից:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ինչի՞ վրա է փողը ազդում:

Ի՞նչ վարքագիծ է փողը ստեղծում:

Ի՞նչ վախ է փողը ստեղծում:

Ի՞նչ կախվածություն է փողը ստեղծում:

Ի՞նչ լռություն է փողը պաշտպանում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է փողը օգնում վերաստեղծել:

ՀՈԳԵԲԱՆԱԿԱՆ ԱԶԴԵՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԱՌԱՋԸՆԹԱՑԸ

Հոգեբանական ազդեցությունը Մարդկային առաջընթացի բացակայող ուղու մի մասն է:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ հոգեբանորեն հարմարվում են այնպիսի միջավայրերի, որոնք չեն հասկանում:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ երեխաները ենթարկվում են համաշխարհային խնդիրների՝ առանց պատշաճ կերպով սովորելու, թե ինչպես դրանցից սովորել:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ իրենց համեմատում են կեղծ իրականությունների հետ:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ իրենց տարբերակներն են կատարում՝ իրենց հասկանալու փոխարեն:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ հոգեբանորեն գոյատևում են անառողջ միջավայրերում՝ դրանք բարելավելու փոխարեն:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ հարմարվում են կրկնվող խնդիրներին՝ դրանք ստեղծողից սովորելու փոխարեն:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ փողի մեխանիզմը շարունակում է ձևավորել տեղեկատվությունը, կախվածությունը, վախը, վարքագիծը, կրկնությունն ու լռությունը, մինչդեռ մարդիկ հոգեբանորեն հարմարվում են արդյունքներին՝ պատճառներից սովորելու փոխարեն:

Աղբյուրը և ծագումը հարցնում է, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Խթանը և շահը հարցնում է, թե ով է շահում դրա շարունակությունից:

Բնավորությունը և հետևողականությունը հարցնում է՝ արդյոք վարքագիծը համապատասխանում է ներկայացվող պնդմանը:

Հարցադրելու թույլտվությունը հարցնում է, թե ինչն է դադարեցնում հարցադրումը:

Զգացմունքային ազդեցությունը հարցնում է, թե որ զգացմունքն է ձևավորում ընդունումը:

Նարատիվն ընդդեմ իրականության հարցնում է, թե ինչ պատմություն է ներկայացվում և արդյոք իրականությունն աջակցում է դրան:

Հոգեբանական ազդեցությունն այժմ հարցնում է .

Ի՞նչ է այս միջավայրն անում մարդկային մտքին:

Ի՞նչ է այս միջավայրն անում երեխաներին:

Ի՞նչ է այս միջավայրն անում ըմբռնմանը:

Ի՞նչ է այս միջավայրն անում մարդկային գիտակցությանը:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է այն օգնում վերաստեղծել:

Այսպես մարդիկ սկսում են հոգեբանական հարմարվողականությունից անցնել ըմբռնման:

Այսպես մարդիկ հավատից անցնում են քննության:

Այսպես մարդիկ քննությունից անցնում են տեսնելուն:

Այսպես մարդիկ տեսնելուց անցնում են հասկանալուն:

Այսպես մարդիկ հասկանալուց անցնում են սովորելուն:

Այսպես մարդիկ սովորելուց անցնում են անկախ մտածողության:

Այսպես մարդիկ աշխարհի միջավայրի արդյունք դառնալուց անցնում են աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ԲԱԺԻՆ 9 - ԱՄԵՆՈՒՐ ԿԻՐԱՌԵԼ ՆՈՒՅՆ ՉԱՓԱՆԻՇԸ

ԻՆՉ Է ԻՐԱԿԱՆՈՒՄ ԱՄԵՆՈՒՐ ՆՈՒՅՆ ՉԱՓԱՆԻՇԸ ԿԻՐԱՌԵԼԸ

Բաժին 1-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է սովորեն, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Բաժին 2-ը հաստատեց, որ մարդիկ պետք է սովորեն՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Բաժին 3-ը հաստատեց, որ մարդկությունը կրկնաբար վերաստեղծում է նույն աշխարհը, որովհետև խթանները կրկնաբար պարգևատրում են մարդկանց այն վերաստեղծելու համար:

Բաժին 4-ը հաստատեց, որ կրկնվող վարքագիծը հաճախ ավելի շատ է բացահայտում, քան խոսքերը:

Բաժին 5-ը հաստատեց, որ մարդկանց հաճախ հետ են պահում հարցադրումից դեռ նախքան սովորելը կսկսվի:

Բաժին 6-ը հաստատեց, որ զգացմունքը կարող է ձևավորել վստահությունը, հավատը, վախը, արձագանքը, լռությունն ու վարքագիծը նախքան ըմբռնումը կզարգանա:

Բաժին 7-ը հաստատեց, որ մարդկությունը կարող է կոլեկտիվորեն ստեղծել, ժառանգել, պաշտպանել և նարատիվները շփոթել հենց իրականության հետ:

Բաժին 8-ը հաստատեց, որ աշխարհի միջավայրը հոգեբանորեն ձևավորում է մարդկությանը՝ նախքան մարդկությունը հասկանում է, որ դա տեղի է ունենում:

Բաժին 9-ն այժմ անցնում է Ամենուր նույն չափանիշը կիրառելուն:

Ամենուր նույն չափանիշը կիրառելը գոյություն ունի, որովհետև մարդկությունը հաճախ տարբեր չափանիշներ է կիրառում տարբեր մարդկանց, համակարգերի, միջավայրերի և իրավիճակների նկատմամբ:

Մարդիկ կարող են ուրիշների նկատմամբ մեկ չափանիշ կիրառել՝ միաժամանակ պաշտպանելով իրենց:

Մարդիկ կարող են համակարգերի նկատմամբ մեկ չափանիշ կիրառել՝ միաժամանակ պաշտպանելով իշխանությունը:

Մարդիկ կարող են իշխանության նկատմամբ մեկ չափանիշ կիրառել՝ միաժամանակ պաշտպանելով այն, ինչից կախված են:

Մարդիկ կարող են մի բան հարցադրել՝ միաժամանակ հրաժարվելով հարցադրել մեկ ուրիշը:

Մարդիկ կարող են մեկ նարատիվ հարցադրել՝ միաժամանակ մտնելով մեկ ուրիշի մեջ:

Մարդիկ կարող են մեկ համակարգ հարցադրել՝ միաժամանակ պաշտպանելով մեկ ուրիշը:

Ամենուր նույն չափանիշը կիրառելը մարդկանց սովորեցնում է սովորելուց հեռացնել երկակի չափանիշները:

Բայց Ամենուր նույն չափանիշը կիրառելը ավելի մեծ է, քան երկակի չափանիշները:

Այն մարդկանց սովորեցնում է հասկանալ, թե ինչու են նախևառաջ տարբեր չափանիշներ օգտագործվում:

Մարդիկ հաճախ տարբեր չափանիշներ են կիրառում, որովհետև կախվածությունը, վախը, պատկանելությունը, ինքնությունը, փողը, իշխանությունը, զգացմունքը և ժառանգված նարատիվները ազդում են այն բանի վրա, թե որտեղ են մարդիկ պատրաստ սովորել:

ՄԱՐԴԿՈՒԹՅՈՒՆԸ ՀԱՃԱԽ ՏԱՐԲԵՐ ՉԱՓԱՆԻՇՆԵՐ Է ՕԳՏԱԳՈՐԾՈՒՄ

Մարդկության՝ նույն աշխարհը կրկնաբար վերաստեղծելու ամենամեծ պատճառներից մեկն այն է, որ մարդիկ հաճախ տարբեր չափանիշներ են օգտագործում:

Մարդիկ կարող են ընտրովի դառնալ:

Ընտրովի հարցադրում:

Ընտրովի ապացույցներ:

Ընտրովի վստահություն:

Ընտրովի թերահավատություն:

Ընտրովի զգացմունք:

Ընտրովի վրդովմունք:

Ընտրովի նարատիվներ:

Ընտրովի թույլտվություն:

Ընտրովի սովորում:

Մարդիկ կարող են դժվար հարցեր տալ, երբ ինչ-որ բան սպառնում է իրենց, բայց դադարել հարցեր տալ, երբ ինչ-որ

բան օգուտ է տալիս իրենց:

Մարդիկ կարող են ապացույցների չափանիշներ կիրառել մի բանի նկատմամբ, որը չեն սիրում՝ միաժամանակ պաշտպանելով այն, ինչից կախված են:

Մարդիկ կարող են ուրիշներից հետևողականություն պահանջել՝ միաժամանակ խուսափելով իրենց սեփական հետևողականությունից:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես ամենուր նույն չափանիշն եմ կիրառում:

Արդյո՞ք ես ինչ-որ բան եմ պաշտպանում:

Արդյո՞ք ես ինչ-որ բանից խուսափում եմ:

Ի՞նչը ես պատրաստ չեմ հարցադրել:

Ինչի՞ց եմ ես կախված:

Ինչի՞ն եմ ես զգացմունքորեն կապված:

Ի՞նչն է անհարմար դառնում, երբ ես այստեղ նույն չափանիշն եմ կիրառում:

Երկակի չափանիշները կարող են դառնալ կրկնվող համաշխարհային խնդիրներին շարունակվելու հնարավորություն տվող ամենամեծ մեխանիզմներից մեկը:

ՆՈՒՅՆ ՉԱՓԱՆԻՇԸ ՊԵՏՔ Է ԿԻՐԱՌՎԻ ԱՄԵՆՈՒՐ

Ճշմարտությունը տարբեր չափանիշներ չի պահանջում՝

կախված նրանից, թե ով է քննվում:

Նույն չափանիշը պետք է կիրառվի ամենուր:

Նույն չափանիշը կիրառվում է՝

Մարդկանց նկատմամբ:

Երեխաների նկատմամբ:

Մեծահասակների նկատմամբ:

Ծնողների նկատմամբ:

Ուսուցիչների նկատմամբ:

Դպրոցների նկատմամբ:

Կառավարությունների նկատմամբ:

Լրատվամիջոցների նկատմամբ:

Ոստիկանության նկատմամբ:

Համակարգերի նկատմամբ:

Հաստատությունների նկատմամբ:

Կազմակերպությունների նկատմամբ:

Իշխանության նկատմամբ:

Փորձագետների նկատմամբ:

Նարատիվների նկատմամբ:

Տեղեկատվության նկատմամբ:

Պատմությունների նկատմամբ:

Հավատների նկատմամբ:

Նույն չափանիշը կիրառվում է նաև ինքներս մեզ նկատմամբ:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես այս չափանիշը կկիրառեի իմ նկատմամբ:

Արդյո՞ք ես այս չափանիշը կկիրառեի մեկի նկատմամբ, ում աջակցում եմ:

Արդյո՞ք ես այս չափանիշը կկիրառեի մեկի նկատմամբ, ում հետ համաձայն չեմ:

Արդյո՞ք ես այս չափանիշը կկիրառեի համակարգի նկատմամբ:

Արդյո՞ք ես այս չափանիշը կկիրառեի իշխանության նկատմամբ:

Արդյո՞ք ես այս չափանիշը կկիրառեի այն բանի նկատմամբ, որից կախված եմ:

Անկախ մտածողությունը չի կարող լիովին զարգանալ, մինչև մարդիկ չսովորեն ամենուր նույն չափանիշը կիրառել:

ՄԱՐԴԻԿ ՀԱՃԱԽ ԴԱԴԱՐՈՒՄ ԵՆ ՍՈՎՈՐԵԼ ՀԵՆՑ ԱՅՆՏԵՂ, ՈՐՏԵՂ ԴԱ ԱՆՀԱՐՄԱՐ Է ԴԱՌՆՈՒՄ

Մարդիկ հաճախ դադարում են սովորել հենց այն կետում, որտեղ սովորելը սկսում է մարտահրավեր նետել այն բանին, որից կախված են:

Նրանք կարող են դադարել հարցադրել, երբ փող է ներգրավված:

Նրանք կարող են դադարել հարցադրել, երբ պատկանելությունը սպառնալիքի տակ է:

Նրանք կարող են դադարել հարցադրել, երբ իշխանություն է ներգրավված:

Նրանք կարող են դադարել հարցադրել, երբ իրենց ինքնությունը մարտահրավերի է ենթարկվում:

Նրանք կարող են դադարել հարցադրել, երբ իրենց դերը բացահայտվում է:

Նրանք կարող են դադարել հարցադրել, երբ իրենց սեփական վարքագիծը պետք է քննվի:

Սա կարևոր է, որովհետև սովորելը հաճախ սկսվում է այնտեղ, որտեղ հարմարավետությունն ավարտվում է:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Որտե՞ղ եմ ես դադարում հարցադրել:

Որտե՞ղ եմ ես անհարմար զգում:

Ի՞նչ է այս անհարմարությունը բացահայտում:

Ի՞նչ եմ ես պաշտպանում:

Ի՞նչ գուցե ստիպված լինեմ հասկանալ, եթե շարունակեմ հարցադրել:

Ամենուր նույն չափանիշը կիրառելը մարդկանց սովորեցնում է չդադարել սովորել, երբ հարցադրումը անհարմար է դառնում:

ՓՈՂԻ ՄԵԽԱՆԻԶՄԸ ԵՎ ՏԱՐԲԵՐ ՉԱՓԱՆԻՇՆԵՐԸ

Փողի մեխանիզմը կարող է դառնալ այն ամենամեծ պատճառներից մեկը, թե ինչու մարդիկ դադարում են ամենուր նույն չափանիշը կիրառել, որովհետև կախվածությունը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե որտեղ են մարդիկ պատրաստ հարցադրել:

Փողը կարող է ձևավորել այն, թե մարդիկ ինչ են հարցադրում:

Փողը կարող է ձևավորել այն, թե մարդիկ ինչից են խուսափում:

Փողը կարող է ձևավորել այն, թե մարդիկ ինչ են պաշտպանում:

Փողը կարող է ձևավորել այն, թե մարդիկ ինչ են պաշտպանական դիրքով պահպանում:

Փողը կարող է ձևավորել այն, թե ինչի մասին են մարդիկ լռում:

Փողը կարող է ձևավորել այն, թե մարդիկ ինչ են կրկնում:

Փողը կարող է ձևավորել այն, թե մարդիկ ինչ են պատրաստ քննել:

Մարդիկ կարող են մեկ չափանիշ կիրառել նախքան փողի ներգրավվելը և մեկ այլ չափանիշ՝ կախվածության ի հայտ գալուց հետո:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ինչի՞ վրա է այստեղ փողը ազդում:

Ի՞նչ կախվածություն կա:

Ի՞նչ կրկնելու համար են ինձ վճարում:

Ի՞նչ պաշտպանելու համար են ինձ վճարում:

Ի՞նչ հարցադրելուց եմ ես վախենում փողի պատճառով:

Ի՞նչ չափանիշ է փոխվում, երբ փող է ներգրավված:

Եթե փողի մեխանիզմը փոխում է կիրառվող չափանիշը, ապա այդ չափանիշը ամենուր չի կիրառվում:

ՄԱՐԴԻԿ ՀԱՃԱԽ ՀԱՐՑԱԴՐՈՒՄ ԵՆ ԱՅՆ, ԻՆՉ ՉԵՆ ՍԻՐՈՒՄ՝ ՄԻԱԺԱՄԱՆԱԿ ՊԱՇՏՊԱՆԵԼՈՎ ԱՅՆ, ԻՆՉԻՑ ԿԱԽՎԱԾ ԵՆ

Մարդիկ կարող են թակարդվել ընտրովի սովորելու մեջ:

Մարդիկ կարող են հարցադրել այն, ինչ չեն սիրում:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել այն, ինչից օգուտ են ստանում:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել այն, ինչից կախված են:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել այն, ինչ անվտանգ է զգացվում:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել այն, ինչ ժառանգել են:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել այն, ինչ բոլոր մյուսներն են պաշտպանում:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ինչո՞ւ եմ ես սա հարցադրում:

Ինչո՞ւ ես դա չեմ հարցադրում:

Ի՞նչ եմ ես պաշտպանում:

Ի՞նչ կորցնելուց եմ ես վախենում:

Ի՞նչ տեսնելուց եմ ես վախենում:

Ի՞նչ չափանիշ եմ ես հրաժարվում կիրառել:

Ամենուր նույն չափանիշը կիրառելը մարդկանց սովորեցնում է սովորելուց հեռացնել զգացմունքային կողմնակալությունը:

ԱՄԵՆՈՒՐ ՆՈՒՅՆ ՉԱՓԱՆԻՇԸ ԿԻՐԱՌԵԼ ԲՈԼՈՐ ՈՒԹ ԲԱԺԻՆՆԵՐԻ ՆԿԱՏՄԱՄԲ

Ամենուր նույն չափանիշը կիրառելը այն բաժինն է, որը միավորում է նախորդ ութ բաժինները:

Աղբյուրը և ծագումը պետք է կիրառվի ամենուր:

Ապացույցների չափանիշը պետք է կիրառվի ամենուր:

Խթանը և շահը պետք է կիրառվի ամենուր:

Բնավորությունը և հետևողականությունը պետք է կիրառվի ամենուր:

Հարցադրելու թույլտվությունը պետք է կիրառվի ամենուր:

Զգացմունքային ազդեցությունը պետք է կիրառվի ամենուր:

Նարատիվն ընդդեմ իրականության պետք է կիրառվի ամենուր:

Հոգեբանական ազդեցությունը պետք է կիրառվի ամենուր:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես այս գործիքներն ամենուր եմ օգտագործում:

Թե՞ միայն այնտեղ, որտեղ հարմարավետ է զգացվում:

Արդյո՞ք ես նույն չափանիշն եմ կիրառում յուրաքանչյուր բաժնի նկատմամբ:

Թե՞ ես գործիքակազմը ընտրովի եմ օգտագործում:

ԿՐԹՈՒԹՅՈՒՆԸ ՊԵՏՔ Է ՍՈՎՈՐԵՑՆԻ ՀԵՏԵՎՈՂԱԿԱՆ ՄՏԱԾՈՂՈՒԹՅՈՒՆ

Կրթությունը հաճախ մարդկանց սովորեցնում է առարկաները տարանջատել:

Բայց աշխարհի միջավայրը փոխկապակցված է:

Մարդկանց պետք է սովորեցնել ամենուր նույն չափանիշները կիրառել:

Հակառակ դեպքում մարդիկ կարող են դառնալ մեկ ոլորտը հարցադրելու փորձագետներ՝ երբեք չհարցադրելով մեկ ուրիշը:

Մարդիկ կարող են գիտակ դառնալ՝ առանց անկախ մտածողներ դառնալու:

Մարդիկ կարող են տեղեկացված դառնալ՝ միաժամանակ դեռ վերաստեղծելով նույն աշխարհը:

Ուստի կրթությունը պետք է մարդկանց սովորեցնի ճանաչել երկակի չափանիշները:

Կրթությունը պետք է երեխաներին սովորեցնի ճանաչել ընտրովի ճշմարտությունը:

Կրթությունը պետք է երեխաներին սովորեցնի ճանաչել ընտրովի վրդովմունքը:

Կրթությունը պետք է երեխաներին սովորեցնի ճանաչել ընտրովի հարցադրումը:

Կրթությունը պետք է երեխաներին սովորեցնի ճանաչել ընտրովի սովորելը:

Երեխաները կարող են երկակի չափանիշներ ժառանգել՝ նախքան հասկանալը, թե դրանք ինչ են:

Նպատակը մարդկանց վրա հարձակվելը չէ:

Նպատակը հետևողականություն ստեղծելն է:

ԱՅՍ ԲԱԺԻՆԸ ՆԱԵՎ ԿԻՐԱՌՎՈՒՄ Է ԻՆՔՆԵՐՍ ՄԵՐ ՆԿԱՏՄԱՄԲ

Մարդկանց ամենամեծ սխալներից մեկն այն է, որ նրանք հավատում են, թե այս բաժինները վերաբերում են միայն ուրիշներին:

Դրանք նաև վերաբերում են ինքներս մեզ:

Մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ինչի՞ն եմ ես նպաստում:

Ի՞նչ եմ ես կրկնում:

Ի՞նչ եմ ես պաշտպանում:

Ինչի՞ց եմ ես խուսափում:

Ի՞նչ եմ ես ժառանգել:

Ի՞նչը ես երբեք ինքնուրույն չեմ քննել:

Արդյո՞ք ես նույն չափանիշը կկիրառեի իմ նկատմամբ:

Ամենուր նույն չափանիշը կիրառելը սովորելուց հեռացնում է բացառությունները:

Ոչ ոք չպետք է ինքնաբերաբար ազատված լինի հարցադրումից:

ԱՄԵՆՈՒՐ ՆՈՒՅՆ ՉԱՓԱՆԻՇԸ ԿԻՐԱՌԵԼԸ ԵՎ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԳԻՏԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մարդկային գիտակցությունը չի կարող պատշաճ կերպով առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ կյանքի տարբեր ոլորտների նկատմամբ տարբեր չափանիշներ են կիրառվում:

Եթե մարդիկ իրենց նկատմամբ մեկ չափանիշ են կիրառում, իսկ ուրիշների նկատմամբ՝ մեկ այլ, գիտակցությունը առաջընթաց չի ունենում:

Եթե մարդիկ իրենց չսիրած համակարգերի նկատմամբ մեկ չափանիշ են կիրառում, իսկ այն համակարգերի նկատմամբ, որոնցից կախված են՝ մեկ այլ, գիտակցությունը առաջընթաց չի ունենում:

Եթե մարդիկ իրենց մերժած նարատիվների նկատմամբ մեկ չափանիշ են կիրառում, իսկ զգացմունքորեն պաշտպանվող նարատիվների նկատմամբ՝ մեկ այլ, գիտակցությունը

առաջընթաց չի ունենում:

Եթե մարդիկ այլուր իշխանության նկատմամբ մեկ չափանիշ են կիրառում, բայց իրենց մոտ գտնվող իշխանության նկատմամբ՝ ոչ, գիտակցությունը առաջընթաց չի ունենում:

Մարդկային գիտակցությունն առաջընթաց է ունենում, երբ մարդիկ սովորում են ամենուր նույն չափանիշը կիրառել:

ԻՆՉՈՒ Է ԱՄԵՆՈՒՐ ՆՈՒՅՆ ՉԱՓԱՆԻՇԸ ԿԻՐԱՌԵԼԸ ԿԱՐԵՎՈՐ

Ամենուր նույն չափանիշը կիրառելը կարևոր է, որովհետև մարդկությունը չի կարող պատշաճ կերպով առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ տարբեր մարդկանց, համակարգերի, նարատիվների և միջավայրերի նկատմամբ տարբեր չափանիշներ են կիրառվում:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ հարցադրում են ուրիշներին, բայց ոչ իրենց:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ հարցադրում են մեկ իշխանություն, բայց ոչ մեկ ուրիշը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ հարցադրում են մեկ նարատիվ՝ միաժամանակ պաշտպանելով մեկ ուրիշը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ ընտրովի են կիրառում ճշմարտությունը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ ընտրովի են կիրառում սովորելը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ դադարում են սովորել այնտեղ, որտեղ հարցադրումը անհարմար է դառնում:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ փողի մեխանիզմը փոխում է այն չափանիշը, որը մարդիկ պատրաստ են կիրառել:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ երկակի չափանիշները մնում են նորմալացված:

Աղբյուրը և ծագումը հարցնում է, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է՝ արդյոք ապացույցները հիմնավորում են ներկայացվող պնդմանը:

Խթանը և շահը հարցնում է, թե ով է շահում դրա շարունակությունից:

Բնավորությունը և հետևողականությունը հարցնում է՝ արդյոք վարքագիծը համապատասխանում է ներկայացվող պնդմանը:

Հարցադրելու թույլտվությունը հարցնում է, թե ինչն է դադարեցնում հարցադրումը:

Զգացմունքային ազդեցությունը հարցնում է, թե որ զգացմունքն է ձևավորում ընդունումը:

Նարատիվն ընդդեմ իրականության հարցնում է, թե ինչ պատմություն է ներկայացվում և արդյոք իրականությունն աջակցում է դրան:

Հոգեբանական ազդեցությունը հարցնում է, թե աշխարհի միջավայրն ինչ է անում մարդկային մտքին:

Ամենուր նույն չափանիշը կիրառելն այժմ հարցնում է .

Արդյո՞ք ես ամենուր նույն չափանիշն եմ կիրառում:

Ի՞նչ եմ ես ազատում այս չափանիշից:

Ի՞նչ եմ ես պաշտպանում:

Ի՞նչը չեմ ցանկանում քննել:

Որտե՞ղ է անհարմարությունը դադարեցնում իմ հարցադրումը:

Որտե՞ղ է փողը փոխում չափանիշը:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր է վերաստեղծվում, երբ տարբեր չափանիշներ են օգտագործվում:

Այսպես մարդիկ ընտրովի սովորելուց անցնում են հետևողական սովորելուն:

Այսպես մարդիկ ընտրովի հարցադրումից անցնում են անկախ մտածողության:

Այսպես մարդիկ աշխարհի միջավայրի արդյունք լինելուց անցնում են աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ԵՐԿԱԿԻ ՉԱՓԱՆԻՇՆԵՐԸ ԵՎ ՄԱՐԴԿՈՒԹՅՈՒՆԸ

Այս բաժնի առաջին մասը բացատրեց, որ մարդկությունը հաճախ տարբեր չափանիշներ է կիրառում տարբեր մարդկանց, համակարգերի, միջավայրերի և իրավիճակների

նկատմամբ:

Այս մասն այժմ անցնում է նրան, թե ինչպես են տարբեր չափանիշները կրկնաբար վերաստեղծում աշխարհի միջավայրը:

Երկակի չափանիշները կարող են անտեսանելի դառնալ:

Մարդիկ կարող են չգիտակցել, որ դրանք օգտագործում են:

Մարդիկ կարող են իրենց նկատմամբ մեկ չափանիշ կիրառել, իսկ ուրիշների նկատմամբ՝ մեկ այլ:

Մարդիկ կարող են իշխանության նկատմամբ մեկ չափանիշ կիրառել, իսկ սովորական մարդկանց նկատմամբ՝ մեկ այլ:

Մարդիկ կարող են մեկ խմբի նկատմամբ մեկ չափանիշ կիրառել, իսկ մեկ այլ խմբի նկատմամբ՝ մեկ այլ:

Մարդիկ կարող են մեկ նարատիվի նկատմամբ մեկ չափանիշ կիրառել, իսկ մեկ այլ նարատիվի նկատմամբ՝ մեկ այլ:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես հետևողական եմ:

Ի՞նչ չափանիշներ եմ ես փոխում:

Ի՞նչ եմ ես պաշտպանում:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր եմ ես օգնում վերաստեղծել:

Երկակի չափանիշները կարող են դառնալ կրկնվող համաշխարհային խնդիրների շարունակման ամենամեծ պատճառներից մեկը:

ՊԱՏԿԱՆԵԼՈՒԹՅՈՒՆԸ, ԻՆՔՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ

ԱՅՆ ՊԱՇՏՊԱՆԵԼԸ, ԻՆՉ ԱՆՎՏԱՆԳ Է ԶԳԱՑՎՈՒՄ

Մարդիկ կարող են զգացմունքորեն կապված դառնալ այն բանին, որից կախված են:

Մարդիկ կարող են զգացմունքորեն կապված դառնալ իրենց ժառանգածին:

Մարդիկ կարող են զգացմունքորեն կապված դառնալ այն բանին, որի հետ նույնականացնում են իրենց:

Մարդիկ կարող են զգացմունքորեն կապված դառնալ պատկանելությանը:

Մարդիկ կարող են սկսել պաշտպանել ինքնությունները՝ իրականությունից սովորելու փոխարեն:

Մարդիկ կարող են սկսել պաշտպանել խմբերը՝ վարքագծից սովորելու փոխարեն:

Մարդիկ կարող են սկսել պաշտպանել հավատները՝ ապացույցներից սովորելու փոխարեն:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Իմ ինքնության ո՞ր մասն եմ ես պաշտպանում:

Իմ պատկանելության ո՞ր մասն եմ ես պաշտպանում:

Ի՞նչ կորցնելուց եմ ես վախենում:

Ի՞նչ տեսնելուց եմ ես վախենում:

Ի՞նչ կսովորեի, եթե այստեղ նույն չափանիշը կիրառեի:

Մարդիկ հաճախ պաշտպանում են այն, ինչ իրենց անվտանգ

է զգացնել տալիս:

Սա կարող է դադարեցնել սովորելը:

ՑԵՂԱԽՄԲԱՅՆՈՒԹՅՈՒՆԸ, ԲԱԺԱՆՈՒՄԸ ԵՎ ԸՆՏՐՈՎԻ ԱՃՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մարդիկ կարող են իրենց բաժանել խմբերի:

Խմբերը կարող են սովորելուց ավելի ուժեղ դառնալ:

Խմբերը կարող են ճշմարտությունից ավելի ուժեղ դառնալ:

Խմբերը կարող են ըմբռնումից ավելի ուժեղ դառնալ:

Մարդիկ կարող են պաշտպանել իրենց կողմը:

Մարդիկ կարող են հարձակվել մեկ այլ կողմի վրա:

Մարդիկ կարող են մերժել տեղեկատվությունը՝ կախված նրանից, թե ով է այն ներկայացնում:

Մարդիկ կարող են ընդունել տեղեկատվությունը՝ կախված նրանից, թե ով է այն ներկայացնում:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես սա կհավատայի, եթե մեկ ուրիշը դա ասեր:

Արդյո՞ք ես սա կմերժեի, եթե այն ասեր մեկը, ում աջակցում եմ:

Արդյո՞ք ես սովորում եմ:

Թե՞ ես կողմեր եմ ընտրում:

Ընտրովի ճշմարտությունը կարող է դառնալ անկախ մտածողությունը կանխող ամենամեծ մեխանիզմներից մեկը:

ԿԱԽՎԱԾՈՒԹՅՈՒՆԸ ՊԱՇՏՊԱՆԵԼԸ

Մարդիկ կարող են կախված դառնալ միջավայրերից, որոնք երբեք ինքնուրույն չեն քննել:

Մարդիկ կարող են կախված դառնալ համակարգերից:

Մարդիկ կարող են կախված դառնալ իշխանությունից:

Մարդիկ կարող են կախված դառնալ փողից:

Մարդիկ կարող են կախված դառնալ հավանությունից:

Մարդիկ կարող են կախված դառնալ պատկանելությունից:

Այնուհետև մարդիկ կարող են պաշտպանել այդ կախվածությունները:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ինչի՞ց եմ ես կախված:

Արդյո՞ք ես դա կհարցադրեի, եթե այն կորցնեի:

Արդյո՞ք ես դա կհարցադրեի, եթե այն ազդեր մեկ ուրիշի վրա:

Արդյո՞ք ես դա կհարցադրեի, եթե դրանից օգուտ չստանայի:

Մարդիկ հաճախ պաշտպանում են կախվածությունը՝ չճանաչելով, որ դա անում են:

ՓՈՂԻ ՄԵԽԱՆԻԶՄԸ ԵՎ ՉԵՏԵՎՈՂԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Փողի մեխանիզմը կարող է դառնալ այն ամենամեծ պատճառներից մեկը, թե ինչու մարդիկ դադարում են ամենուր նույն չափանիշը կիրառել:

Կախվածությունը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե որտեղ են մարդիկ պատրաստ սովորել:

Կախվածությունը կարող է ազդել այն բանի վրա, թե որտեղ են մարդիկ պատրաստ հարցադրել:

Փողը կարող է ձևավորել այն, թե մարդիկ ինչ են պաշտպանում:

Փողը կարող է ձևավորել այն, թե մարդիկ ինչից են խուսափում:

Փողը կարող է ձևավորել այն, թե մարդիկ ինչ են կրկնում:

Փողը կարող է ձևավորել այն, թե ինչի մասին են մարդիկ լռում:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ չափանիշ է փոխվում, երբ փող է ներգրավված:

Ի՞նչ կախվածություն կա:

Ի՞նչ եմ ես պաշտպանում:

Ի՞նչ կորցնելուց եմ ես վախենում:

Ի՞նչ կսովորեի, եթե փողը հեռացվեր այս իրավիճակից:

Եթե փողի մեխանիզմը փոխում է կիրառվող չափանիշը, ապա այդ չափանիշը ամենուր չի կիրառվում:

ՄԱՐԴԻԿ ԿԱՐՈՂ ԵՆ ԸՆՏՐՈՎԻ ՍՈՎՈՐՈՂՆԵՐ ԴԱՌՆԱԼ

Մարդիկ կարող են չափազանց լավ դառնալ որոշ ոլորտներ հարցադրելու մեջ՝ միաժամանակ հրաժարվելով ուրիշները հարցադրելուց:

Մարդիկ կարող են դառնալ այլուր խնդիրներ տեսնելու փորձագետներ՝ միաժամանակ հրաժարվելով տեսնել իրենց սեփական ներդրումները:

Մարդիկ կարող են դառնալ հակասություններ բացահայտելու փորձագետներ՝ միաժամանակ պաշտպանելով իրենց սեփական հակասությունները:

Մարդիկ կարող են դառնալ նարատիվներ հարցադրելու փորձագետներ՝ միաժամանակ պաշտպանելով ժառանգված նարատիվները:

Մարդիկ կարող են դառնալ համակարգեր հարցադրելու փորձագետներ՝ միաժամանակ պաշտպանելով այն համակարգերը, որոնցից կախված են:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես սովորում եմ:

Թե՞ ես ընտրում եմ, թե որտեղ եմ պատրաստ սովորել:

Ի՞նչն է ինձ ստիպում դադարել սովորել:

Ի՞նչն է ինձ անհարմար դարձնում:

Մարդիկ հաճախ դադարում են սովորել հենց այն կետում, որտեղ սովորելը սկսում է մարտահրավեր նետել այն բանին,

որից կախված են:

Ընտրովի սովորելը կարող է դառնալ անկախ մտածողության ամենամեծ խոչընդոտներից մեկը:

ԵՐԵԽԱՆԵՐԸ ԿԱՐՈՂ ԵՆ ՏԱՐԲԵՐ ՉԱՓԱՆԻՇՆԵՐ ԺԱՌԱՆԳԵԼ

Երեխաները սովորում են մեծահասակներից:

Երեխաները դիտում են, թե ինչ են մեծահասակներն անում:

Երեխաները դիտում են, թե ինչից են մեծահասակները խուսափում:

Երեխաները դիտում են, թե ինչ են մեծահասակները պաշտպանում:

Երեխաները դիտում են, թե ինչ են մեծահասակները կրկնում:

Երեխաները կարող են երկակի չափանիշներ ժառանգել՝ նախքան հասկանալը, թե դրանք ինչ են:

Երեխաները կարող են ժառանգել՝

Ընտրովի ճշմարտություն:

Ընտրովի վրդովմունք:

Ընտրովի հարցադրում:

Ընտրովի սովորում:

Ընտրովի ապացույցներ:

Ընտրովի վստահություն:

Երեխաները կարող են սովորել՝

Հարցադրել ուրիշներին, բայց ոչ քեզ:

Հարցադրել որոշ համակարգեր, բայց ոչ մյուսները:

Հարցադրել որոշ իշխանություն, բայց ոչ մյուսները:

Հարցադրել որոշ նարատիվներ, բայց ոչ մյուսները:

Հարցադրել որոշ մարդկանց, բայց ոչ մյուսներին:

Այնուհետև ապագա սերունդները կարող են վերաստեղծել նույն աշխարհը՝ չհասկանալով, թե ինչու:

Ուստի երեխաները պետք է սկզբից իսկ հետևողականություն սովորեն:

ՀԵՏԵՎՈՂԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԱՌԱՋԸՆԹԱՑԻ ԱՄԵՆԱՄԵԾ ՈՒՂԻՆԵՐԻՑ ՄԵԿՆ Է

Մարդկային առաջընթացը չի կարող պատշաճ կերպով տեղի ունենալ առանց հետևողականության:

Հետևողականությունը հեռացնում է բացառությունները:

Հետևողականությունը հեռացնում է կողմնակալությունը:

Հետևողականությունը հեռացնում է ընտրովի սովորելը:

Հետևողականությունը հեռացնում է ընտրովի ճշմարտությունը:

Հետևողականությունը հեռացնում է ընտրովի հարցադրումը:

Հետևողականությունը մարդկանց օգնում է անկախ

մտածողներ դառնալ:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Արդյո՞ք ես այս չափանիշը ամենուր կկիրառեի:

Արդյո՞ք ես այն բոլորի նկատմամբ կկիրառեի:

Արդյո՞ք ես այն իմ նկատմամբ կկիրառեի:

Արդյո՞ք ես այն կկիրառեի այն բանի նկատմամբ, որին աջակցում եմ:

Արդյո՞ք ես այն կկիրառեի այն բանի նկատմամբ, որից կախված եմ:

Անկախ մտածողությունը չի կարող լիովին զարգանալ, մինչև մարդիկ չսովորեն ամենուր նույն չափանիշը կիրառել:

ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԳԻՏԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՉԵՏԵՎՈՂԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մարդկային գիտակցությունը չի կարող պատշաճ կերպով առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ կյանքի տարբեր ոլորտների նկատմամբ տարբեր չափանիշներ են կիրառվում:

Մարդիկ կարող են չափազանց գիտակ դառնալ՝ միաժամանակ անհետևողական մնալով:

Մարդիկ կարող են տեղեկացված դառնալ՝ միաժամանակ անհետևողական մնալով:

Մարդիկ կարող են կրթված դառնալ՝ միաժամանակ անհետևողական մնալով:

Մարդկային գիտակցությունն առաջընթաց է ունենում, երբ հետևողականությունն ավելի ուժեղ է դառնում, քան կողմնակալությունը:

Մարդկային գիտակցությունն առաջընթաց է ունենում, երբ հետևողականությունն ավելի ուժեղ է դառնում, քան պատկանելությունը:

Մարդկային գիտակցությունն առաջընթաց է ունենում, երբ հետևողականությունն ավելի ուժեղ է դառնում, քան կախվածությունը:

Մարդկային գիտակցությունն առաջընթաց է ունենում, երբ հետևողականությունն ավելի ուժեղ է դառնում, քան վախը:

Ուստի մարդիկ պետք է հարցնեն .

Ի՞նչ հետևողականությունից եմ ես խուսափում:

Ի՞նչ չափանիշ ես պատրաստ չեմ կիրառել:

Ի՞նչ աշխարհի միջավայր եմ ես օգնում վերաստեղծել:

ՆՈՒՅՆ ՉԱՓԱՆԻՇԸ ԿԻՐԱՌՎՈՒՄ Է ԻՆՔՆԵՐՍ ՄԵՐ ՆԿԱՏՄԱՄԲ

Այս բաժինը նաև վերաբերում է ինքներս մեզ:

Ոչ ոք չպետք է բացառված լինի:

Նույն չափանիշը կիրառվում է ինքներս մեզ նկատմամբ:

Նույն չափանիշը կիրառվում է մեր աշխատանքի նկատմամբ:

Նույն չափանիշը կիրառվում է մեր հավատների նկատմամբ:

Նույն չափանիշը կիրառվում է մեր վարքագծի նկատմամբ:

Նույն չափանիշը կիրառվում է մեր ներդրումների նկատմամբ:

Նույն չափանիշը կիրառվում է ամենուր:

Սա ազնվության տանող ամենամեծ ուղիներից մեկն է:

ԱՄԵՆՈՒՐ ՆՈՒՅՆ ՉԱՓԱՆԻՇԸ ԿԻՐԱՌԵԼԸ ԵՎ ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԱՌԱՋԸՆԹԱՑԸ

Ամենուր նույն չափանիշը կիրառելը Մարդկային առաջընթացի բացակայող ուղու մի մասն է:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ տարբեր մարդկանց, համակարգերի, իշխանության, նարատիվների և միջավայրերի նկատմամբ տարբեր չափանիշներ են կիրառվում:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ մի բան են հարցադրում և մեկ այլ բան պաշտպանում:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ ընտրովի են կիրառում ճշմարտությունը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ ընտրովի են կիրառում սովորելը:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ մարդիկ պաշտպանում են այն, ինչից կախված են:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ երեխաները ժառանգում են տարբեր չափանիշներ:

Մարդկությունը չի կարող առաջընթաց ունենալ, քանի դեռ անհետևողականությունը մնում է նորմալացված:

Աղբյուրը և ծագումը հարցնում է, թե որտեղից է ինչ-որ բան եկել և ինչն է այն ձևավորել:

Ապացույցների չափանիշը հարցնում է, թե արդյոք ապացույցներն աջակցում են ներկայացվող պնդմանը:

Խթանը և շահը հարցնում է, թե ով է շահում դրա շարունակվելուց:

Բնավորությունը և հետևողականությունը հարցնում է, թե արդյոք վարքագիծը համապատասխանում է ներկայացվող պնդմանը:

Հարցադրելու թույլտվությունը հարցնում է, թե ինչն է կանգնեցնում հարցադրումը:

Զգացմունքային ազդեցությունը հարցնում է, թե որ զգացմունքն է ձևավորում ընդունումը:

Նարատիվն ընդդեմ իրականության հարցնում է, թե ինչ պատմություն է ներկայացվում և արդյոք իրականությունն աջակցում է դրան:

Հոգեբանական ազդեցությունը հարցնում է, թե աշխարհի միջավայրն ինչ է անում մարդու մտքի հետ:

Ամենուր նույն չափանիշը կիրառելն այժմ հարցնում է .

Արդյո՞ք ես ամենուր նույն չափանիշն եմ կիրառում:

Ի՞նչն եմ ես բացառություն դարձնում:

Ի՞նչն եմ ես պաշտպանում:

Ի՞նչը չեմ ցանկանում քննել:

Որտե՞ղ է անհարմարությունը կանգնեցնում իմ հարցադրումը:

Որտե՞ղ է փողը փոխում չափանիշը:

Ինչպիսի՞ աշխարհի միջավայր է վերստեղծվում, երբ կիրառվում են տարբեր չափանիշներ:

Այսպես մարդիկ ընտրողական սովորելուց անցնում են հետևողական սովորելուն:

Այսպես մարդիկ ընտրողական հարցադրումից անցնում են անկախ մտածողության:

Այսպես մարդիկ աշխարհի միջավայրի արդյունք լինելուց անցնում են աշխարհի միջավայրից սովորողներ դառնալուն:

ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ ԱՌԱՋԸՆԹԱՑ

Մարդկային առաջընթացը L2Q հարցադրման համակարգի ուղղակի արդյունքն է:

Դա է պատճառը, որ մշակվեց բացակայող կրթական ուղին:

Դա է պատճառը, որ Ապացույցների գիրքը վերածվեց կրթական ուղու:

Դա է պատճառը, որ գոյություն ունեն World Education Online-ը, Q2L-ը և Young Questioners-ը:

Նպատակը երբեք պարզապես հարցադրումը բարելավելը չէր:

Նպատակը երբեք պարզապես կրթությունը բարելավելը չէր:

Նպատակը երբեք պարզապես ավելի շատ տեղեկություն տրամադրելը չէր:

Նպատակը Մարդկային առաջընթացն է:

Ապացույցների գիրքը ոչ միայն փաստագրել է ավելի քան 30 տարվա անմիջական փորձառություններ, ժամանակային նշումով ապացույցներ, հանրային գրառումներ, տեսանյութեր, ուղիղ հեռարձակումներ, մարտահրավերներ, համակարգերի հետ փոխազդեցություններ, կրկնվող օրինաչափություններ, լռություն, հերքման բացակայություն և աշխարհի միջավայրի դիտարկումներ:

Այն բացահայտեց հակասություն:

Հարցադրումն արդեն գոյություն ուներ:

Տեղեկությունն արդեն գոյություն ուներ:

Ապացույցներն արդեն գոյություն ունեին:

Կրթությունն արդեն գոյություն ուներ:

Սակայն նույն կրկնվող աշխարհը շարունակվեց:

Մարդկությունը շարունակում էր կրկնել այն, ինչը չէր կարողանում պատշաճ կերպով տեսնել, հասկանալ և ինչից սովորել:

Չնայած տեղեկության գոյությանը:

Չնայած հարցադրման գոյությանը:

Չնայած ապացույցների գոյությանը:

Չնայած կրթության գոյությանը:

Կրկնությունը շարունակվեց:

Սա բացահայտեց բացակայող ուղին:

Խնդիրը տեղեկության բացակայությունը չէր:

Խնդիրը հարցադրման բացակայությունը չէր:

Խնդիրը ապացույցների բացակայությունը չէր:

Խնդիրը կրթական համակարգերի բացակայությունը չէր:

Խնդիրը աշխարհի միջավայրն ինքնին հարցադրել, տեսնել, հասկանալ և դրանից սովորել սովորելու կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված ուղու բացակայությունն էր:

Մարդկությունը չի կարող սովորել այն բանից, ինչը չի կարող տեսնել կամ հասկանալ:

Ապացույցների գիրքն օգնեց կրկնվող աշխարհը տեսանելի և

հասկանալի դարձնել:

Այն օգնեց բացահայտել այն կապը, թե ինչից է մարդկությունը սովորում և ինչ է մարդկությունը կրկին ու կրկին դառնում:

Այն օգնեց բացահայտել, թե աշխարհի միջավայրն ինչ էր կրկին ու կրկին ցույց տալիս ժամանակի ընթացքում:

Այն բացահայտեց, թե ինչն էր կրկնվում:

Այն բացահայտեց, թե ինչն էր շարունակվում:

Այն բացահայտեց, թե ինչն էր պաշտպանվում:

Այն բացահայտեց, թե ինչն էր թաքցվում:

Այն բացահայտեց, թե ինչու միայն հարցադրումը չէր կարողանում կանգնեցնել կրկնությունը:

Ահա թե ինչու մշակվեց L2Q հարցադրման համակարգը:

L2Q հարցադրման համակարգը նախ չի ստեղծվել, ապա կիրառվել աշխարհի նկատմամբ:

Այն մշակվել է այն բանից, ինչը աշխարհը կրկին ու կրկին ցույց էր տալիս:

Այն մշակվել է այն բանից, ինչը բացահայտել է Ապացույցների գիրքը:

Այն մշակվել է, որովհետև հարցադրումն արդեն գոյություն ուներ, մինչդեռ կրկնությունը շարունակվում էր:

Այն մշակվել է, որովհետև տեղեկությունն արդեն գոյություն ուներ, մինչդեռ կրկնությունը շարունակվում էր:

Այն մշակվել է, որովհետև ապացույցներն արդեն գոյություն ունեին, մինչդեռ կրկնությունը շարունակվում էր:

Այն մշակվել է, որովհետև կրթությունն արդեն գոյություն ուներ, մինչդեռ կրկնությունը շարունակվում էր:

Բացակայող ուղին ավելի շատ տեղեկությունը չէր:

Բացակայող ուղին ավելի շատ հարցադրումը չէր:

Բացակայող ուղին աշխարհի միջավայրն ինքնին հարցադրել, տեսնել, հասկանալ և դրանից սովորել սովորելն էր՝ կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված կրթական ուղու միջոցով:

L2Q հարցադրման համակարգն ապահովում է այդ ուղին:

Այն ապահովում է աշխարհի միջավայրն ինքնին հարցադրել, տեսնել, հասկանալ և դրանից սովորել սովորելու կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված ուղին:

L2Q հարցադրման համակարգն օգնում է մարդկանց սովորել, թե ինչպես հարցադրել աշխարհի միջավայրն ինքնին:

Աշխարհի միջավայրը հարցադրել սովորելը մարդկանց օգնում է տեսնել, թե ինչից են նրանք սովորում:

Տեսնելն օգնում է մարդկանց հասկանալ:

Հասկանալը զարգացնում է անկախ մտածողությունը:

Անկախ մտածողությունը զարգացնում է մարդկության՝ իրականությունից սովորելու կարողությունը՝ այն բանից սովորելու փոխարեն, ինչը ստեղծվել է իրականությանը փոխարինելու համար:

Մարդկային առաջընթացն այդ գործընթացի արդյունքն է:

Մարդկային առաջընթացն այն արդյունքն է, երբ մարդկությունը սովորում է այն բանից, ինչը աշխարհը կրկին

ու կրկին ցույց է տալիս, փոխանակ շարունակելու այն կրկնել:

Մարդկային առաջընթացը չի ձեռք բերվում միայն տեղեկության ավելացմամբ:

Տեղեկությունն ինքնաբերաբար հասկացողություն չի ստեղծում:

Հասկացողությունն ինքնաբերաբար չի զարգանում՝ առանց սովորելու, թե ինչպես հարցադրել այն, ինչից սովորում են:

Մարդկային առաջընթացը ձեռք է բերվում, երբ հասկացողությունը զարգացնում է անկախ մտածողությունը, իսկ անկախ մտածողությունը զարգացնում է մարդկության՝ իրականությունից սովորելու կարողությունը:

Նախորդ բաժիններն արդեն ցույց են տվել, թե ինչու է մարդկությունը սերունդ առ սերունդ կրկին վերստեղծում նույն խնդիրները, վարքագծերը, համակարգերը, նարատիվները, կախվածությունները, սահմանափակումները և կրկնվող օրինաչափությունները:

Դրանք ցույց են տվել, թե ինչու միայն տեղեկությունը բավարար չէ:

Դրանք ցույց են տվել, թե ինչու միայն հարցադրումը բավարար չէ:

Դրանք ցույց են տվել, թե ինչու մարդկությանը անհրաժեշտ է կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված ուղի՝ աշխարհի միջավայրից ինքնին սովորելու համար:

Այդ ուղին այժմ գոյություն ունի:

Մարդկային առաջընթացը մարդկության՝ աշխարհի միջավայրից ինքնին սովորելու կարողության աստիճանական

բարելավումն է:

Հասկացողությունը զարգացնում է անկախ մտածողությունը:

Երբ հասկացողությունն առաջ է գնում, անկախ մտածողությունն էլ է առաջ գնում:

Երբ անկախ մտածողությունն առաջ է գնում, կրկնությունը կորցնում է իր ուղին:

Երբ կրկնությունը կորցնում է իր ուղին, մարդկությունը ձեռք է բերում իրականությունից աստիճանաբար սովորելու կարողություն՝ այն աստիճանաբար կրկնելու փոխարեն:

Բոլորն ապրում են նույն աշխարհի միջավայրում:

Բոլորը սովորում են դրանից:

Բոլորն իրենց ներդրումն են ունենում դրանում:

Բոլորի վրա այն ազդում է:

Բոլորն ազդում են դրա վրա:

Բոլորն օգնում են ձևավորել այն, ինչ ժառանգում են ապագա սերունդները:

Ուստի Մարդկային առաջընթացը օգուտ է տալիս բոլորին, որովհետև բոլորը կիսում են նույն աշխարհի միջավայրը և օգնում են ձևավորել այն, ինչ այն դառնում է:

Ուստի Մարդկային առաջընթացը ուրիշի պատասխանատվությունը չէ:

Այն պատկանում է բոլորին, որովհետև բոլորն իրենց ներդրումն են ունենում մարդկությանը ձևավորող աշխարհի միջավայրում:

Երեխաները չեն ստեղծում այն աշխարհը, որը ժառանգում են:

Դա անում են մեծահասակները:

Երեխաները չեն ստեղծում կրթական միջավայրը:

Դա անում են մեծահասակները:

Երեխաները չեն որոշում, թե սովորելու որ ուղիներն են իրենց հասանելի դարձվում:

Դա անում են մեծահասակները:

Մարդիկ, անկախ նրանից՝ գիտակցում են դա, թե ոչ, օգնում են ձևավորել այն աշխարհի միջավայրը, որից սովորելու են ապագա սերունդները:

Երեխաների ժառանգած աշխարհի միջավայրը ձևավորվում է այն բանով, թե նախորդ սերունդներն ինչ են ընտրում հարցադրել, անտեսել, վիճարկել, պաշտպանել և փոխանցել առաջ:

Այն, ինչից մարդկությունը սովորում է, ազդում է այն բանի վրա, թե ինչ է մարդկությունը դառնում:

Այն, ինչից երեխաները սովորում են, ազդում է այն բանի վրա, թե ինչ են դառնում ապագա սերունդները:

Այն, ինչից հասարակությունը սովորում է, ազդում է այն բանի վրա, թե ինչ է հասարակությունը դառնում:

Ուստի Մարդկային առաջընթացը կախված է այն բանի բարելավումից, թե ինչից են մարդիկ սովորում և ինչպես են դրանից սովորում:

Սա նշանակում է, որ ծնողները, ուսուցիչները, խնամողները, կրթողները, դպրոցները, կրթական միջավայրերը,

համայնքները և հասարակությունը բոլորը պատասխանատվություն ունեն օգնելու, որ հաջորդ սերունդը կրկնությունից ավելի լավ բան ստանա:

Բայց պատասխանատվությունը չպետք է դառնա ձգձգում:

Երեխաները չպետք է ստիպված լինեն սպասել:

Մեծահասակները չպետք է ստիպված լինեն սպասել:

Կրթությունը չպետք է ստիպված լինի սպասել:

Մարդկային առաջընթացն ամենաարագն է առաջ գնում, երբ մարդկությունը միասին է սովորում:

Երեխաները սովորում են:

Մեծահասակները սովորում են:

Ծնողները սովորում են:

Ուսուցիչները սովորում են:

Խնամողները սովորում են:

Կրթողները սովորում են:

Համայնքները սովորում են:

Հասարակությունը սովորում է:

Նպատակը այն չէ, որ մի խումբը սպասի մյուսին:

Նպատակն այն է, որ մարդկությունը միասին բարելավի աշխարհի միջավայրից սովորելու իր կարողությունը:

Մարդկային առաջընթացը չի ձեռք բերվում կրկնության միջոցով:

Մարդկային առաջընթացը ձեռք է բերվում սովորելու միջոցով:

Մարդկային առաջընթացը ձեռք է բերվում հասկանալու միջոցով:

Մարդկային առաջընթացը ձեռք է բերվում անկախ մտածողություն զարգացնելու միջոցով:

Մարդկային առաջընթացը ձեռք է բերվում, երբ մարդիկ սովորում են այն բանից, ինչը աշխարհի միջավայրը կրկին ու կրկին ցույց է տալիս, փոխանակ շարունակելու այն կրկնել:

Երբ հասկացողությունն առաջ է գնում, անկախ մտածողությունն էլ է առաջ գնում:

Երբ անկախ մտածողությունն առաջ է գնում, մարդիկ գնալով ավելի շատ են սովորում իրականությունից՝ այն բանից սովորելու փոխարեն, ինչը ստեղծվել է իրականությանը փոխարինելու համար:

Ստեղծված ստերը կորցնում են իրենց ուղին, որովհետև հասկացողությունը փոխարինում է կույր ընդունմանը:

Չհետևելը կորցնում է իր ուղին, որովհետև անկախ մտածողությունը փոխարինում է ուրիշներից կախվածությանը՝ իրենց փոխարեն մտածելու հարցում:

Կախվածությունը կորցնում է իր ուղին, որովհետև մարդիկ գնալով ավելի շատ են սովորում իրականությունից՝ պատշաճ կերպով չհարցադրվածի վրա հենվելու փոխարեն:

Կրկնությունը կորցնում է իր ուղին, որովհետև սովորելը փոխարինում է ընդօրինակմանը:

Երկակի չափանիշները կորցնում են իրենց ուղին, որովհետև ամենուր կիրառվում է նույն չափանիշը:

Մարդկային առաջընթացն առաջ է գնում, որովհետև մարդիկ

սովորում են այն բանից, ինչը աշխարհի միջավայրն իրականում ցույց է տալիս, այլ ոչ թե այն բանից, ինչ իրենց ասում են դրա մասին հավատալ:

Ահա թե ինչու է կարևոր L2Q հարցադրման համակարգը:

Այն ապահովում է կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված ուղին՝ օգնելու մարդկանց տեսնել, հասկանալ, սովորել և կիրառել այն, ինչը աշխարհի միջավայրը կրկին ու կրկին ցույց է տալիս:

Ահա թե ինչու են կարևոր նյութերը:

Դրանք չեն ստեղծվել սեփականություն դառնալու համար:

Դրանք չեն ստեղծվել սահմանափակվելու համար:

Դրանք չեն ստեղծվել մեկ այլ վերահսկվող համակարգ դառնալու համար:

Դրանք պատկանում են բոլորին:

Դրանք կարելի է կարդալ:

Դրանք կարելի է օգտագործել:

Դրանք կարելի է կիսել:

Դրանք կարելի է տպել:

Դրանք կարելի է տարածել:

Դրանք կարելի է կիրառել:

Դրանցից կարելի է սովորել:

Դրանք կարելի է օգտագործել երեխաներին օգնելու համար:

Դրանք կարելի է օգտագործել մեծահասակներին օգնելու

համար:

Դրանք կարելի է օգտագործել կրթությանն օգնելու համար:

Դրանք կարելի է օգտագործել հասարակությանն օգնելու համար:

Սահմանափակումը սեփականությունը չէ:

Սահմանափակումը իմաստն է:

Կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված հարցադրման ուղին պետք է անխաթար մնա:

Նյութերը չպետք է փոխվեն, թուլացվեն, սխալ ներկայացվեն, նոսրացվեն, հակադարձվեն կամ հեռացվեն իրենց ճիշտ իմաստից:

Մարդկային առաջընթացը կախված է իմաստի հստակ մնալուց:

Մարդիկ չեն կարող ճիշտ սովորել այն բանից, ինչը փոխվել է և դարձել մեկ այլ բան:

Նրանք չեն կարող ճիշտ սովորել այն բանից, ինչը թուլացվել է:

Նրանք չեն կարող ճիշտ սովորել այն բանից, ինչը սխալ է ներկայացվել:

Մարդկային առաջընթացը կախված է նրանից, որ մարդիկ սովորեն հենց ուղուց, այլ ոչ դրա փոփոխված տարբերակներից:

Եթե իմաստը փոխվում է, սովորելն է փոխվում:

Եթե սովորելն է փոխվում, արդյունքն է փոխվում:

Ուստի Մարդկային առաջընթացը կախված է հենց ուղու ամբողջականության պահպանումից:

Ահա թե ինչու են կարևոր World Education Online-ի և Q2L-ի պաշտոնական ուղիները:

Դրանք օգնում են մարդկանց նյութերին հասանելիություն ստանալ իրենց ճիշտ համատեքստում:

Դրանք օգնում են պաշտպանել իմաստը՝ միաժամանակ թույլ տալով նյութերն օգտագործել, կիսել, տպել, տարածել, կիրառել և դրանցից սովորել:

Նպատակը սահմանափակումը չէ:

Նպատակը իմաստի պաշտպանությունն է:

Սովորելու ուղին չի կարող առաջ տանել մարդկությունը, եթե դրա իմաստը փոխվում է հենց այն նույն կրկնության, որը ստեղծվել էր կանգնեցնելու համար:

Ահա թե ինչու է կարևոր նաև Q2L-ը:

Q2L-ն օգնում է կրթական ուղուն տարածվել հասարակության միջով:

Այն մարդկանց թույլ է տալիս նյութերը կիսել, օգտագործել, տարածել, ստեղծել, կիրառել և դրանցից սովորել:

Այն օգնում է մեծահասակներին հասնել մեծահասակներին:

Այն օգնում է մեծահասակներին օգնել երեխաներին:

Այն օգնում է ընտանիքներին, դպրոցներին, կրթողներին և համայնքներին սովորել նույն շրջանակից:

Այն օգնում է հասկացողությանը տարածվել հասարակության միջով:

Այն օգնում է անկախ մտածողությանը տարածվել հասարակության միջով:

Այն օգնում է մարդկանց սովորել աշխարհի միջավայրից նույն կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված ուղու միջոցով:

Այն օգնում է Մարդկային առաջընթացին տարածվել հասարակության միջով:

Այն օգնում է, որ ապագա սերունդները ժառանգեն սովորելու ուղի՝ կրկնություն ժառանգելու փոխարեն:

Այն օգնում է Մարդկային առաջընթացը հասկացությունից տեղափոխել կիրառություն:

Այն օգնում է սովորելը վերածել գործողության:

Այն օգնում է հասկացողությունը տեղափոխել հասարակություն:

Այն օգնում է անկախ մտածողությունը տեղափոխել հասարակություն:

Այն օգնում է Մարդկային առաջընթացը տեղափոխել առօրյա կյանք: Երբ ներգրավված են երեխաներ, նյութերը պետք է փոխանցվեն ծնողների, ուսուցիչների, խնամողների, դպրոցների, կրթական միջավայրերի և պատասխանատու մեծահասակների միջոցով:

Սա չի նշանակում, որ երեխաները պետք է սպասեն:

Սա նշանակում է, որ երեխաները պետք է շրջանակը ստանան անվտանգ, պատասխանատու ձևով և հնարավորինս վաղ:

Young Questioners-ը դրա կենտրոնական մասն է:

Young Questioners-ը պարզապես երեխաներին նյութեր տրամադրելու մասին չէ:

Այն սովորելու մասին է՝ ստեղծելով այն բանից, ինչից մարդիկ սովորում են:

Ծնողները սովորում են:

Ուսուցիչները սովորում են:

Խնամողները սովորում են:

Կրթողները սովորում են:

Դպրոցները սովորում են:

Համայնքները սովորում են:

Երբ մարդիկ շրջանակից ստեղծում են անվտանգ, տարիքին համապատասխան Young Questioners նյութեր, նրանք ոչ միայն օգնում են երեխաներին սովորել:

Նրանք իրենք էլ են սովորում:

Նրանք մտածում են, թե երեխաներին ինչ է պետք հարցադրել:

Նրանք մտածում են, թե ինչպես են երեխաները սովորում:

Նրանք մտածում են, թե աշխարհի միջավայրն ինչպես է ձևավորում երեխաներին:

Նրանք մտածում են, թե ինչպես պաշտպանել երեխաների միտքը:

Նրանք մտածում են, թե ինչպես օգնել երեխաներին տեսնել, հասկանալ, սովորել և զարգացնել անկախ մտածողություն:

Ստեղծելու գործընթացը դառնում է սովորելու գործընթացի մի մասը:

Մարդիկ սովորում են կիրառելու միջոցով:

Մարդիկ սովորում են հարցադրելու միջոցով:

Մարդիկ սովորում են ստեղծելու միջոցով:

Մարդիկ սովորում են՝ օգնելով ուրիշներին սովորել:

Ուստի Young Questioners-ն օգնում է երեխաներին և մեծահասակներին միասին սովորել:

Ուսուցիչներն ու կրթողները հատկապես կարևոր են, որովհետև նրանք օգնում են ձևավորել երեխաների սովորելու միջավայրը:

L2Q հարցադրման համակարգը ուսուցիչներին և կրթողներին տրամադրում է կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված մեթոդ՝ օգնելու երեխաներին սովորել աշխարհի միջավայրից՝ միաժամանակ իրենք էլ շարունակելով դրանից սովորել:

Նույնը վերաբերում է ծնողներին, խնամողներին, դպրոցներին, կրթական միջավայրերին և պատասխանատու մեծահասակներին:

Շրջանակը միայն մեկ խմբին չէ, որ անհրաժեշտ է:

Այն անհրաժեշտ է երեխաներին:

Այն անհրաժեշտ է մեծահասակներին:

Այն անհրաժեշտ է ծնողներին, ուսուցիչներին, խնամողներին, կրթողներին, դպրոցներին, կրթական միջավայրերին և համայնքներին:

Այն անհրաժեշտ է ամենուր, որտեղ մարդիկ սովորում են աշխարհի միջավայրից և օգնում են ուրիշներին սովորել

դրանից:

Կրթությունը չի կարող բարելավվել՝ կրկնելով նույն մոտեցումը, որը չկարողացավ մարդկանց սովորեցնել, թե ինչպես հարցադրել աշխարհի միջավայրն ինքնին:

Կրթությունը բարելավվում է, երբ երեխաներին և մեծահասակներին տրվում է L2Q ուղին, և նրանք միասին սովորում են դրանից:

Մարդկային առաջընթացը չի կարող փակված մնալ մեկ գրքի, մեկ մարդու, մեկ կայքի, մեկ կազմակերպության կամ մեկ սերնդի մեջ:

Այն պետք է տարածվի հասարակության միջով:

Այն պետք է օգտագործվի:

Այն պետք է կիսվի:

Դրանից պետք է սովորել:

Այն պետք է հասնի երեխաներին:

Այն պետք է հասնի մեծահասակներին:

Այն պետք է հասնի կրթությանը:

Այն պետք է հասնի համայնքներին:

Մարդկային առաջընթացն առաջ է գնում, երբ հասկացողությունն առաջ է գնում:

Այն առաջ է գնում, երբ անկախ մտածողությունն առաջ է գնում:

Այն առաջ է գնում, երբ մարդիկ սովորում են աշխարհի միջավայրից՝ այն պարզապես ժառանգելու փոխարեն:

Այն առաջ է գնում, երբ ապագա սերունդներին տրվում է իրականությունից սովորելու կարողությունը՝ այն պարզապես կրկնելու փոխարեն:

Այն առաջ է գնում, երբ հասկացողությունը փոխարինում է կույր ընդունմանը:

Այն առաջ է գնում, երբ անկախ մտածողությունը փոխարինում է հետևելուն:

Այն առաջ է գնում, երբ իրականությունը փոխարինում է ստեղծված ստերին:

Այն առաջ է գնում, երբ սովորելը փոխարինում է կրկնությանը:

Երբ Մարդկային առաջընթացն առաջ է գնում, մարդկությունն աստիճանաբար բարելավում է իրականությունից սովորելու իր կարողությունը՝ այն բանից սովորելու փոխարեն, ինչը ստեղծվել է իրականությանը փոխարինելու համար:

Երբ հասկացողությունն առաջ է գնում, ստեղծված ստերը կորցնում են գոյատևելու իրենց կարողությունը:

Երբ անկախ մտածողությունն առաջ է գնում, հետևելը կորցնում է իր ուղին:

Երբ մարդիկ սովորում են ամենուր նույն չափանիշը կիրառել, երկակի չափանիշները կորցնում են իրենց ուղին:

Երբ մարդկությունը սովորում է հենց աշխարհի միջավայրից, համակարգերը, վարքագծերը, նարատիվները, ենթադրությունները և կառուցվածքները գնալով ավելի են համապատասխանեցվում իրականությանը, այլ ոչ խաբեությանը:

Ուստի Մարդկային առաջընթացը պարզապես հարցադրումը

չի բարելավում:

Այն բարելավում է մարդկության՝ սովորելու, հասկանալու, անկախ մտածելու, ճշմարտությունը տարբերակելու, արդարություն կիրառելու և իր ստեղծած ու հաջորդ սերունդներին փոխանցած աշխարհի միջավայրը աստիճանաբար բարելավելու կարողությունը:

Երբ մարդկությունն ավելի ու ավելի է կարողանում կառուցել ճշմարտության, այլ ոչ խաբեության հիմքի վրա, անարդարությունը կորցնում է իր հիմքերը:

Երբ անարդարությունը կորցնում է իր հիմքերը, հասարակությունն ավելի ու ավելի է կարողանում ծառայել մարդկանց, ապագա սերունդներին և հենց կյանքին:

Ուստի Մարդկային առաջընթացը պարզապես գիտելիքի առաջընթացը չէ:

Այն մարդկության՝ իրականությունից սովորելու և իրականության հիմքի վրա կառուցելու կարողության աստիճանական առաջընթացն է:

Երեխաները մնում են կենտրոնական, որովհետև երեխաներն են դառնում աշխարհի միջավայրի ապագա կրողները:

Երեխաները դառնում են ծնողներ:

Երեխաները դառնում են ուսուցիչներ:

Երեխաները դառնում են խնամողներ:

Երեխաները դառնում են աշխատողներ:

Երեխաները դառնում են առաջնորդներ:

Երեխաները դառնում են որոշումներ կայացնողներ:

Երեխաները դառնում են աշխարհի մեջ ներդրում ունեցողներ:

Այն, ինչ երեխաներն այսօր սովորում են, վաղը դառնում է աշխարհի մի մասը:

Ապագա սերունդների ժառանգած աշխարհը ձևավորվում է այն բանով, ինչից սովորել են նախորդ սերունդները:

Ապագա սերունդների ստեղծած աշխարհը կձևավորվի այն բանով, ինչից նրանք սովորում են:

Ուստի Մարդկային առաջընթացը կախված է նրանից, թե երեխաներին այսօր ինչից են սովորեցնում սովորել:

Եթե երեխաները ժառանգում են կրկնություն, կրկնվող աշխարհը շարունակվում է:

Եթե երեխաները ժառանգում են կախվածություն, կախվածությունը շարունակվում է:

Եթե երեխաները ժառանգում են հետևելը, հետևելը շարունակվում է:

Եթե երեխաները ժառանգում են լռություն, լռությունը շարունակվում է:

Եթե երեխաները ժառանգում են վախ, վախը շարունակվում է:

Եթե երեխաները ժառանգում են ստեղծված ստեր, ստեղծված ստերը շարունակվում են:

Եթե երեխաները ժառանգում են L2Q հարցադրման համակարգը, Մարդկային առաջընթացը շարունակվում է:

Եթե երեխաները ժառանգում են կառուցվածքային, ապացույցների վրա հիմնված հարցադրում, հասկացողությունն առաջ է գնում:

Եթե երեխաները ժառանգում են աշխարհի միջավայրից ինքնին սովորելու կարողությունը, անկախ մտածողությունն առաջ է գնում:

Եթե երեխաները ժառանգում են ճշմարտությունը տարբերակելու կարողությունը, ստեղծված ստերը կորցնում են իրենց ուղին:

Եթե երեխաները ժառանգում են ամենուր նույն չափանիշը կիրառելու կարողությունը, կրկնվող երկակի չափանիշները կորցնում են իրենց ուղին:

Ուստի մարդկության ապագան անբաժանելի է այն բանից, թե երեխաներին ինչից են սովորեցնում սովորել:

Մարդկային առաջընթացը չի ստեղծվում՝ սպասելով, որ ապագա սերունդները լուծեն այն, ինչը նախորդ սերունդները չկարողացան հարցադրել:

Մարդկային առաջընթացը ստեղծվում է, երբ ներկա և ապագա սերունդներին ուղին տրվում է միասին:

Երեխաներն ու մեծահասակները միասին են սովորում:

Ընտանիքներն ու դպրոցները միասին են սովորում:

Ուսուցիչներն ու սովորողները միասին են սովորում:

Համայնքները միասին են սովորում:

Հասարակությունը միասին է սովորում աշխարհի միջավայրից:

Մարդկային առաջընթացը չի ստեղծվում մեկ մարդու միայնակ սովորելով:

Մարդկային առաջընթացը ստեղծվում է, երբ մարդկությունը միասին աստիճանաբար բարելավում է աշխարհի

միջավայրից սովորելու իր կարողությունը:

Ահա թե ինչպես է կրկնվող վնասը կորցնում իր ուղին:

Ահա թե ինչպես են ստեղծված ստերը կորցնում իրենց ուղին:

Ահա թե ինչպես է լռությունը կորցնում իր ուղին:

Ահա թե ինչպես է կախվածությունը կորցնում իր ուղին:

Ահա թե ինչպես է հետևելը կորցնում իր ուղին:

Ահա թե ինչպես է կրկնվող աշխարհը կորցնում իր ուղին:

Ահա թե ինչպես է Մարդկային առաջընթացը ստանում իր ուղին:

Ուղին գոյություն ունի:

Շրջանակը գոյություն ունի:

Նյութերը գոյություն ունեն:

Հաջորդ սերունդը գոյություն ունի:

Պատասխանատվությունը գոյություն ունի:

Հարցն այլևս այն չէ, թե արդյոք ուղին գոյություն ունի:

Հարցն այն է, թե արդյոք մարդկությունն ընտրում է այն օգտագործել:

Այն, թե ինչ կլինի հետո, կախված է նրանից, թե մարդկությունն ինչ է ընտրում անել դրանց հետ:

Այսօրվա երեխաները դառնում են վաղվա աշխարհը:

Այն, ինչից երեխաներին այսօր սովորեցնում են սովորել, դառնում է վաղը նրանց ստեղծելուն օգնող աշխարհի մի մասը:

Ահա թե ինչու մարդկության ապագան անբաժանելի է երեխաների կրթությունից:

Որովհետև այսօրվա երեխաները դառնում են վաղվա աշխարհը, իսկ մարդկության ապագան վերջնականապես որոշվելու է նրանով, թե արդյոք ապագա սերունդները ժառանգում են կրկնվող աշխարհը, թե ժառանգում են դրանից սովորելու կարողությունը:

Մարդկության ապագան վերջնականապես որոշվելու է նրանով, թե հասկացողությունն է առաջ գնում, թե կրկնությունը:

Անկախ մտածողությունն է առաջ գնում, թե հետևելը:

Իրականությունն է առաջ գնում, թե ստեղծված ստերը:

Մարդկությունը շարունակում է կրկնել աշխարհը, թե աստիճանաբար սովորում է դրանից:

Մարդկային առաջընթացն օգուտ է տալիս բոլորին, որովհետև բոլորը ապրում են նույն աշխարհի միջավայրում:

Բոլորը սովորում են դրանից:

Բոլորն իրենց ներդրումն են ունենում դրանում:

Բոլորի վրա այն ազդում է:

Բոլորն օգնում են ձևավորել այն, ինչ այն դառնում է:

Ուստի Մարդկային առաջընթացի օգուտները սահմանափակված չեն մեկ մարդով, մեկ խմբով, մեկ համակարգով կամ մեկ սերնդով:

Դրանք պատկանում են բոլորին, որովհետև բոլորը կիսում են նույն աշխարհի միջավայրը և իրենց ներդրումն ունեն այն ապագայի մեջ, որը դրանից ձևավորվում է:

ԻՆՉՈՒ ՉԷԻ ԿԱՐՈՂ ՈՉԻՆՉ ՉԱՆԵԼ

Մանկության տարիներին ես ակնկալում էի, որ աշխարհն այնպիսին կլինի, ինչպիսին մարդիկ ասում էին, որ այն կա:

Ես ակնկալում էի, որ ճշմարտությունը նշանակություն կունենա:

Ես ակնկալում էի, որ համակարգերը կլինեն այնպիսին, ինչպիսին իրենք հայտարարում էին, որ կան:

Ես ակնկալում էի, որ մարդիկ ճշմարտությունը կասեն, երբ կարևոր հարցեր բարձրացվեն:

Ես ակնկալում էի, որ ապացույցները նշանակություն կունենան:

Ես ակնկալում էի, որ հակասություններին կանդրադառնան:

Երբ մեծացա և ինքս զգացի աշխարհը, կրկին ու կրկին հանդիպեցի մի բանի, որը շատ տարբեր էր:

Իմ ապրած աշխարհը այն աշխարհը չէր, որը ինձ սովորեցրել էին ակնկալել:

Երբ ես հարցադրում էի այն, ինչ տեսնում էի, պատասխաններ էի ակնկալում:

Երբ ես ապացույցներ էի ներկայացնում, ի պատասխան ապացույցներ էի ակնկալում:

Երբ ես բացահայտում էի ստերը, ակնկալում էի, որ ճշմարտությունն ավելի կարևոր կլինի, քան փողը, պաշտոնը, իշխանությունը, կարգավիճակը կամ անձնական շահը:

Դա երբեք տեղի չունեցավ:

Երկար ժամանակ ես շարունակում էի ակնկալել, որ ինչ-որ մեկը կասի ճշմարտությունը:

Ոչ ոք երբեք չասաց:

Դա ստիպեց ինձ դադարել հարցնել, թե արդյոք մարդիկ ճշմարտությունն են ասում, և սկսել հարցնել, թե ինչու նրանք այն չեն ասում:

Ավելի քան երեսուն տարվա փաստագրված փորձառությունների միջոցով ես հասկացա, թե ինչու էին նույն խնդիրները շարունակում կրկնվել:

Ես հասկացա, թե ինչու են մարդիկ լռում, ինչու են մարդիկ պաշտպանում այն, ինչից կախված են, և ինչ ազդեցություն ունի փողը մարդու վարքագծի վրա՝ ձևավորելով որոշումներ, գործողություններ, լռություն, արդյունքներ և ամբողջ համակարգեր:

Որքան ավելի շատ էի հասկանում, այնքան ավելի էի գիտակցում, որ մարդիկ շարունակաբար դառնում էին այն միջավայրի արդյունքը, որից սովորում էին՝ երբեք պատշաճ կերպով չսովորելով հենց այդ միջավայրից:

Այն ձևավորում էր նրանց:

Նրանք կրկնում էին այն:

Նրանք այն փոխանցում էին առաջ:

Այդ գիտակցումն ինձ անհանգստացրեց ավելի, քան որևէ այլ բան:

Ես հասկացա, որ երեխաները ժառանգում էին նույն կրկնվող

աշխարհը և ի վերջո դառնալու էին այն մեծահասակները, որոնք պատասխանատու էին այն կրկին առաջ փոխանցելու համար:

Ես հասկացա, որ մարդիկ չեն կարող սովորել այն բանից, ինչը չեն կարող տեսնել:

Եթե իրականությունը թաքնված է մնում, մարդիկ չեն կարող պատշաճ կերպով սովորել դրանից:

Եթե մարդիկ չեն կարող պատշաճ կերպով սովորել դրանից, նրանք շարունակում են այն կրկնել:

Ես չէի կարող դա ընդունել:

Ես չէի կարող ընդունել, որ տեսնեմ այն, ինչ տեսել էի, և լուռ մնամ:

Ես չէի կարող ընդունել, որ ապագա սերունդներին թողնեմ ժառանգել նույն կրկնվող աշխարհը՝ առանց գոնե փորձելու ինչ-որ բան անել դրա դեմ:

Ես նաև չէի կարող որպես ճշմարտություն ընդունել մի բան, որը գիտեի, որ սուտ է, պարզապես այն պատճառով, որ ուրիշ մարդիկ այն ընդունում էին:

Ես չէի կարող համապատասխանել դրան:

Ես չէի կարող ձևացնել, թե դա ճշմարիտ է, միայն թե տեղավորվեմ:

Ամենահեշտ տարբերակը կլիներ այն ընդունել, համապատասխանել դրան և դառնալ դրա մի մասը:

Բայց ես երբեք չէի կարող դա անել:

Ոչ ընդունված լինելու համար:

Ոչ հավանության համար:

Ոչ հարմարավետության համար:

Ոչ փողի համար:

Ոչ որևէ գնով:

Ինձ համար միայնակ կանգնելն ավելի հեշտ էր, քան ընդունել մի բան, որը գիտեի, որ սուտ է:

Երբ դա հասկացա, ոչինչ չանելն այլևս ինձ համար ընդունելի չէր:

Մարդկանց աշխարհի միջավայրից սովորելուն օգնելն ինձ համար ավելի կարևոր դարձավ, քան իմ սեփական ժամանակավոր կյանքը:

Երեխաներին կրկնությունից ավելի լավ բան ժառանգելուն օգնելն ինձ համար ավելի կարևոր դարձավ, քան իմ սեփական հարմարավետությունը:

Ես հասկացա, որ եթե ես էլ լուռ մնայի, պարզապես կդառնայի այն նույն լռության մի մասը, որի ականատեսը եղել էի տասնամյակներ շարունակ:

Ես չէի կարող դա անել:

Ես պատասխանատվություն էի զգում բացահայտելու այն, ինչը թաքցված էր, որպեսզի մարդիկ կարողանան տեսնել դա:

Որովհետև մարդիկ չեն կարող սովորել այն բանից, ինչը չեն կարող տեսնել:

Այդ հասկացողությունն ի վերջո հանգեցրեց Ապացույցների գրքին, World Education Online-ին, L2Q հարցադրման համակարգին, Q2L-ին, Young Questioners-ին և դրան

հաջորդած կրթական նյութերին:

Փողն ինձ չի մոտիվացնում:

Ես չեմ կարծում, որ աշխարհի միջավայրից սովորելուն մարդկանց օգնելու համար նախատեսված տեղեկությունը պետք է ինձ պատկանի:

Ես կարծում եմ, որ այն պետք է պատկանի բոլորին:

Ահա թե ինչու տեղեկությունը, ռեսուրսները և կրթական նյութերն անվճար հասանելի են դարձվել, որպեսզի մարդիկ կարողանան կարդալ, օգտագործել, կիսել, տարածել և դրանցից սովորել:

Նպատակը երբեք փողը չէր:

Նպատակը մարդկանց աշխարհի միջավայրից սովորելուն օգնելն էր:

Նպատակը երեխաներին կրկնությունից ավելի լավ բան ժառանգելուն օգնելն էր:

Ես տեսնում եմ, թե ինչու են մարդիկ տառապում և ինչու են նույն խնդիրները շարունակվում սերունդ առ սերունդ:

Ես տեսնում եմ, թե ինչու են երեխաները գալիս մի աշխարհ, որտեղ նրանց հիմնականում սովորեցնում են հարմարվել դրան, այլ ոչ պատշաճ կերպով սովորել դրանից, որպեսզի այն կարողանա բարելավվել:

Ես նաև տեսնում եմ այն ուղին, որը կարող է օգնել փոխել սա:

Ահա թե ինչու ես փորձեցի:

Ես արել եմ առավելագույնը մարդկանց օգնելու համար:

Ես արել եմ առավելագույնը երեխաներին օգնելու համար:

Ես արել եմ առավելագույնը մարդկությանը օգնելու սովորել աշխարհի միջավայրից՝ այն շարունակաբար կրկնելու փոխարեն:

Արդյոք մարդիկ կընտրեն օգտվել այդ հնարավորությունից, վերջնականապես իրենց որոշումն է:

Իմ պատասխանատվությունը փորձելն էր:

Ես չեմ զղջում այն ամենի համար, ինչին նվիրել եմ իմ մեծահասակ կյանքը:

Ես չեմ զղջում ժամանակի, ջանքի, զոհողությունների կամ ռիսկերի համար:

Ես ամեն ինչ նորից կանեի:

Ես դա նորից կանեի, նույնիսկ եթե այն երբեք ոչնչի չօգներ:

Որովհետև երբ ես հասկացա այն, ինչին հասել էի հասկանալու, ոչինչ չանելը երբեք տարբերակ չէր ինձ համար:

Ահա թե ինչու ես չէի կարող ոչինչ չանել:

WORLD EDUCATION ONLINE

ՍՈՎՈՐԵԼ ՀԱՐՑԱԴՐԵԼ

ՀԱՐՑԱԴՐԵԼ՝ ՍՈՎՈՐԵԼՈՒ ՀԱՄԱՐ

Կրթությունը ձևավորում է հասարակությունը:

Հարցադրումը ձևավորում է կրթությունը:

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

Ռեսուրսները պատկանում են բոլորին և պետք է օգտագործվեն, կիսվեն, տարածվեն և կիրառվեն՝ պայմանով, որ դրանց իմաստը չփոխվի:

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

ԱՅԼ ԳՐՔԵՐ

Բոլորը պետք է սովորեն այս աշխարհից

Ինչու կրթությունը պետք է բարելավվի

Զարմանահրաշ երեխաները . ճանապարհորդություն դեպի ավելի լավ աշխարհ

**ՄԱՐԴԿՈՒԹՅՈՒՆԸ ՉԻ ԿԱՐՈՂ
ԱՌԱՋԸՆԹԱՑ ՈՒՆԵՆԱԼ՝ ՀԻՄՆՎԵԼՈՎ
ԱՅՆ ԲԱՆԻ ՎՐԱ, ԻՆՉԸ ՉԻ ՀԱՍԿԱՆՈՒՄ**

Սովորել հարցադրել

Հարցադրել՝ սովորելու համար